

PHILIP K. DICK
A KOZMOSZ
BÁBJAI

PHILIP K. DICK

The Cosmic Puppets

Copyright © 1968 Philip Kendred Dick

ISBN 963 9039 41 1

első kiadás

A borítón Boros Zoltán és Szikszai Gábor
festménye látható

Tipográfia: Boros-Szikszai Grafikai Stúdió

Cover art copyright © Boros Zoltán és Szikszai Gábor

Felelős szerkesztő: Gáspár András

Fordította: Szántai Zsolt

Hungarian translation © Szántai Zsolt

Hungarian edition © 1998 Val-ART-la Kiadói Kft.

Műszaki szerkesztő: Zölley Imre

Korrektor: Halmi Levente

Kiadja a Val-ART-la Kiadói Kft. és
a Valhalla Holding Kft.

Felelős kiadók: A kiadók ügyvezetői

Szedés és tördelés: Valhalla DTP

Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft.

Felelős vezető: Pogány Zoltán Igazgató

1.

Peter Trilling csendesen figyelte, ahogy a többi gyerek a veranda mellett, a porban játszik. Teljesen belefeledkeztek a játékukba. Mary figyelmesen bizonytalan figurákat gyúrt, formázott a barna agyagdarabkából. Noaks ádázul, izzadva igyekezett lépést tartani vele. Dave és Walter már befejezte a sajátját, és most mindketten pihentek. Mary hirtelen hátrasimította fekete haját, megfeszítette karcsú testét, és a földre tett egy agyagkecskét.

- Látod? - kérdezte. - Hol a tiéd?

Noaks lehorgasztotta a fejét; a kezei túl lassúak és ügyetlenek voltak ahhoz, hogy versenyre kelhessenek a lány fürge ujjaival. Mary

már össze is gyúrta az agyagkecskéjét, és nekilátott, hogy egy lovat formázzon belőle.

- Ezt nézzétek meg! - mormolta Noaks rekedten. A farkára állított egy egyetlen megformázott repülőgépet, és nedves ajkakkal berreggett egyet. - Látod? Szép, mi?

Dave felhorkant

- Pocsék! Ide nézzetek! - Walter kutyája mellé tolta agyagbirkáját.

Péter némán figyelt. A többi gyerektől távol, a veranda legalsó lépcsőjén ülve kuporgott, karjait összefűzte a mellén, sötétbarna, tiszta szemei tágra nyíltak. Magas homlokát kócos, homokszínű haj keretezte. Arcát sötétre barnította a nyárközépi forró nap. Alacsony gyermek volt, vékony, karjai és lábai hosszúak; nyaka csontos, fülei pedig különös alakúak. Nagyon keveset beszélt; szeretett némán üldögelni és nézni a többieket.

- Az meg mi? - kérdezte Noaks.

- Egy tehén - Mary megformázta a tehene lábait, és letette a földre, Noaks repülőgépe mellé. Noaks félve ránézett, és egyik kezét a repülőgépére téve szomorkásán hátrébb húzódott.

Doktor Meade és Mrs. Trilling jött le a panzió lépcsőjén. Péter félrehúzódott, el a doktor

útjából; óvatosan ügyelt rá, nehogy hozzá kelljen érnie a kék hajszálcsíkos nadrághoz.

- Jól van - mondta doktor Meade gyorsan a lányának, miközben arany zsebórájára pillantott. - Ideje visszaindulni az Árnyas Házba.

Mary kelletlenül felállt.

- Nem maradhatok?

Doktor Meade szeretettel megölelte a lányát.

- Indulj, te kis Vándor! Szállj be a kocsiba. - A doktor Mrs. Trilling felé fordult, és hivatalos hangon folytatta. - Nincs miért aggódnia. Valószínűleg a rekettyésből felszálló pollen az oka. Most virágoznak.

- Azok a sárga izék? - Mrs. Trilling megdörögölte könnyező szemeit. Kövérkés arca dagadt volt és vörös, szemeit félig lehunyva tartotta. - Tavaly semmi ilyesmit sem okoztak.

- Az allergia nagyon különös tud lenni - mondta doktor Meade bizonytalanul. Egy szivarvéget rágcsált. - Mary, már megmondtam, hogy szállj be a kocsiba! - Kinyitotta az autó ajtaját, és a kormánykerék mögé csusszant. - Ha nem használnak azok az antihisztamin tabletták, hívjon fel, Mrs. Trilling. Habár valószínűleg átjövök ma este vacsorára.

Mrs. Trilling bólintott, és a szemét törölgetve visszasietett a panzióba, a forró konyhába, az ebéd után maradt edényhalmokhoz. Mary

morcosan elindult az autó felé. Kezeit farmer-nadrágja zsebeibe mélyesztette.

- Vége a játéknak - mormolta.

Péter lecsúszott a lépcsőfokáról.

- Én is játszani fogok - mondta halkán. Fel-emelte Mary eldobott anyagdarabkáját, és nekilátott, hogy átformázza.

A nyári nap forró sugarai végigáramlottak a dombos gazdaságokon, a sokhektárnyi, vad bokrokkal és fákkal, magasra nyúló cédrusokkal, babérfákkal, nyárfákkal, és természetesen fenyőkkel benőtt vidéken.

Már maguk mögött hagyták Patrick Countyt, és egyre közelebb jutottak Carrollhoz meg a Beamer Knob előrenyúló dombjaihoz. Az út rossz állapotban volt. A fénylő, sárga Packard köhögve-tétovázva nyomult felfelé a meredek virginiai dombok oldalán.

- Ted, menjünk vissza! - nyöszörgött Peggy Barton. - Elegendem van az egészből. - Hátra-nyúlt, kotorászni kezdett az ülése mögött, és előhúzott egy doboz sört. A doboz meleg volt. A nő visszadobta a szatyorba, és morcosán a kocsijának ajtajának dőlt. Arcán verítékcseppek

gyöngyöztek; karjait dühösen összefonta a mellén.

- Mindjárt - mormolta Ted Barton. Letekerte az ablakot, amennyire csak tudott kihajolt, és arcán izgatott, feszült kifejezéssel előre nézett. Felesége szavai nem voltak rá hatással; minden figyelmét az előttük húzódó útra összpontosította, meg arra, ami a következő dombok mögött rejtőzött. - Már nincs messze - tette hozzá gyorsan.

- Te meg az átkozott városod!

- Kíváncsi vagyok, milyen lesz. Tudod, Peg, tizennyolc éve nem jártam itt. Még csak kilenc éves voltam, mikor a családom átköltözött Richmondba. Kíváncsi vagyok, emlékszik-e még rám valaki. Mondjuk a régi tanítónőm, Miss Baines. Meg a néger kertész, aki gondját viselte a házunk tájának. Doktor Nolan... Meg a többiek.

- Valószínűleg már egyikük sem él - Peg felegyenesedett, és durcásan megrántotta blúza nyitott gallérját. Fekete haja nedvesen tapadt a nyakához; mellei között, fehér bőrén verítékcseppek csordogáltak. A cipőit és a harisnyáit már levetette, blúza ujját feltúrte. Szoknyája gyűrött volt és poros. Az autóban legyek zümmögtek; az egyik éppen a nő izzadtán csillogó karjára telepedett. Peg dühösen

rácsapott. - Micsoda pokoli módja ez a vakáció eltöltésének! Ennyi erővel akár New Yorkban is maradhattunk volna. Ott is szenvedhetnénk. De ott legalább lenne valami innivaló!

Előttük hirtelen megnőttek a dombok. A Packard lelassult, majd mikor Barton sebességet váltott folytatta az útját. Hatalmas ormok emelkedtek a horizontra. Közeledtek az Appalache hegyei felé. Barton szemei tágra nyíltak a megilletődöttségtől, ahogy az erdők és a hegyek, a régi tájak, az ismerős csúcsok, völgyek és útkanyarulatok - annak a vidéknek a részei, melyről azt hitte, már soha sem fogja újra látni - közelebb húzódtak hozzájuk.

- Millgate egy kis völgy mélyén fekszik - mormolta. - Minden oldalról hegyek veszik körül. Ha azóta, hogy elmentem innen, nem építettek újat, akkor csak ez az egy út vezet be hozzá. Ez egy apró városka, drágám. Álmos és hétköznapi, mint a hozzá hasonló sokszáz többi kisváros. Két vaskereskedés, egy pár vegyesbolt, egy kovácsműhely...

- Bár egy sincs? *Kérlek*, mondd, hogy van itt egy jó bár is!

- Csak néhány ezer ember él itt. Nem sok autó jár erre. A környékbeli gazdaságoknak nem megy valamijól. Túl sziklás a talaj. Télen havazik, nyáron pedig pokoli a forróság.

- Ez biztos! - sóhajtott fel Peg. Kipirult arca elsápadt, ajkai pedig mintha megzöldültek volna. - Ted, azt hiszem, mindjárt rosszul leszek. Ez a hosszú autózás...

- Nemsokára megérkezünk - felelte Barton bizonytalanul. Még jobban kihajolt az ablakon, és nyakát tekergetve próbálta kivenni az előttük húzódó táj részleteit. - A kutya-fáját, ott van az a régi farmház! Emlékszem rá. Meg erre az elágazásra is. Erre rövidebb. - Letért a főútról, és rákanyarodott a keskeny mellékútra. - Átvágunk ezen a hegygerincen, és már meg is érkezünk!

A Packard felgyorsult. Átszáguldott a kiszikadt mezők és düledező kerítések között. Az élesen kanyargó szűk út repedezett volt, gazzal borított, göröngyös és elhanyagolt.

Barton behúzta a fejét.

- Tudtam, hogy visszatalálok ide. - Zakója zsebébe kotort, és előhúzza szerencse-iránytűjét. - Ez vezetett vissza, Peg. Az apámtól kaptam nyolc éves koromban. Berg ékszerüzletében vette, a Central Streeten. Az volt az egyetlen ékszerbolt Millgate-ben. Erre mindig számíthatok. Ezt a kis iránytűt mindenhová magammal vittem, és...

- Tudom - mordult fel Peg fáradtan. - Már legalább egymilliószer hallottam.

Barton szeretettel eltette a kis ezüst iránytűt. Megmarkolta a kormánykereket és előre meredt. Ahogy a kocsi mind közelebb ért Millgate-hez, egyre jobban fokozódott az izgalma.

- Ennek az útnak minden egyes ujjnyi területét jól ismerem. Tudod, Peg, emlékszem, egyszer...

- Igen, emlékszel. Istenem, bárcsak elfelejtenél legalább egy valamit! Már unom, hogy állandóan a gyermekkorodról meg a virginiai Millgate-re vonatkozó aranyos kis részletekről beszélsz... Néha már úgy érzem, sikítani tudnék ettől!

Az út egy éles kanyar után egy sűrű ködfalba burkolózó meredek lejtőben folytatódott. Barton lábát a féken tartva lefelé fordította a Pácard orrát, és megkezdte a leereszkedést.

- Ott van - mondta lány hangon. - Nézd!

Alattuk, a déli kék ködbe veszve egy kis völgy terült el. A sötétzöld háttéren egy hosszú-kás sebhely, egy fekete szalag húzódott. Földutak hálója, a közepén pedig egy házfűrt. Millgate. A völgyet minden oldalról összefüggő, komor hegyfalak ölelték körül. Barton szíve fájdalmas izgatottsággal zakatolt. *Az ő városa* - a hely, ahol megszületett, felcseperedett, ahol a gyermekkorát töltötte. Soha sem remélte, hogy valaha újra látni fogja. Aztán, miközben

Peggel a szabadságukat töltötték, és átautóztak Baltimore-on, hirtelen támadt egy ötlete. Egy gyors kitérő Richmondnál. Csak hogy újra lássa, hogy megnézhesse, mennyire változott meg...

Millgate lassan kibontakozott előttük. Az utat néhány földbarna lakóház és bolt szegélyezte. Feliratok. Egy benzinkút. Kávézók. Két útmenti fogadó, előttük a parkolóban autók. *Golden Glow Sör*. A Packard elhúzott egy vegyeskereskedés és egy elhanyagolt postahivatal előtt, és hirtelen máris a város közepén járt.

Mellékutcák. Régi házak. Parkoló autók. Bárok és olcsó hotelok. Lassan sétálgató emberek. Farmerek. Boltosok fehér ingben. Egy teázó. Bútorbolt. Két élelmiszerbolt. Egy nagy piac, gyümölcsök és zöldségek.

Barton az egyik jelzőlámpánál lelassított. Befordult egy mellékutcaiba, és végighajtott egy kis gimnázium előtt. A poros pályán egy pár srác kosárlabdázott. Újabb házak, nagyobbak és masszívabbak. Egy kövér, középkorú, formátlan ruhába öltözött nő a kertjét locsolta. Egy lovasfogat.

- Nos? - kérdezte Peg. - Mondj már valamit! Hogy tetszik?

Barton nem válaszolt. Egyik kezével megmarkolta a kormánykereket, és kifejezéstelen arccal kihajolt az autó ablakán. A legközelebbi kereszteződésnél jobbra kanyarodott, és újra rátért az országútra. A Packard egy perccel később lassan visszafelé indult a vegyeskereskedések, bárók, kávézók és benzinkutak között. De Barton még mindig nem felelt.

Peg nyugtalan lett. A férje arckifejezésében volt valami, ami megrémítette. Még soha sem látta ezt a tekintetet.

- Mi a baj? - kérdezte. - Minden megváltozott? Nem ismerős?

Barton ajkai megmozdultak.

- Ennek kell lennie - mormolta komoran. - Jó helyen fordultam le... Emlékszem a szirtre és a hegyekre.

Peg megragadta a férfi karját.

- Ted, mi a baj?

Barton arca viaszfehérré változott.

- Még sohasem láttam ezt a várost - motyogta alig hallhatóan. - Teljesen más. - Rémülten a felesége felé fordult. - Ez nem az a Millgate, amire emlékeztem. Ez nem az a város, ahol felnőttem!

2.

Barton megállította az autót. Remegő kézzel kinyitotta az ajtaját, és kiugrott az izzó járdára.

Egyetlen dolgot sem talált ismerősnek. Minden idegen volt. Teljesen idegen. Ez a város nem az a Millgate volt, amit ismert. Érezte a különbséget. Itt még soha életében nem járt.

A bár melletti vasárukereskedés... Egy régi, düledező faépület, a falairól lemállott a sárga festék. Barton ki tudta venni a félhomályos belsejében lévő lószerszámokat, gazdasági felszereléseket, szerszámokat, festékes dobozokat, de még a falon függő megfakult naptárakat is. A légypiszkos kirakatüveg mögött egész műtrágya és permetezőszer kiállítás volt. A

kirakat sarkaiban döglött rovarok kupacai, pókhálók. Deformálódott kartonpapír táblácskák feliratok. Régi bolt volt - vén, akár a pokol.

Barton kinyitotta a rozsdás, szúnyoghálóval borított ajtókeretet, és belépett. A pult mögött ülő apró, szikkadt arcú vénember ráncos pók-ként kuporgott az árnyékban álló székén. Drótkeretes szemüveg, atlétatrikó, nadrágtartó. Mellette papírhalmok és ceruzavégek. A bolt hűvös volt, sötét, és hihetetlenül rendetlen. Barton átvágott a sorba rakott poros áruk között, és a vénember elé állt. A szíve vadul dörömbölt.

- Halló! - krákolta.

A vénember felpillantott rövidlátó szemével.

- Akar valamit?

- Mióta van itt?

A vénember felvonta egyik szemöldökét.

- Ezt hogy érti?

- Ebben a boltban! Ezen a helyen! Mióta van itt?

A vénember egy percre hallgatott, majd fel-emelte egyik bütykös kezét, és az ósdi, sárgarézt pénzgépezet oldalán lévő táblára mutatott. 1927. A bolt huszonhat évvel ezelőtt nyitott.

Huszonhat évvel ezelőtt Barton pontosan egy éves volt. Ez bolt egész végig itt állt, amíg ő felnőtt. Amíg gyermekként Millgate-ben töltötte első éveit. De hiszen ő sohasem látta ezt a boltot! És ezt a vénembert sem.

- Mióta él Millgate-ben? - kérdezte Barton.

- Negyven éve.

- Ismer engem?

A vénember dühösen felmordult.

- Még soha életemben nem láttam. - Mély hallgatásba burkolózott, és idegesen próbált tudomást sem venni Bartonról.

- Ted Barton vagyok. Joe Barton fia. Emlékszik Joe Bartonra? Nagydarab fickó, szélesvállú, a haja fekete... A Pine Streeten laktunk. Saját házunk volt. Nem emlékszik rám? - Bartonba hirtelen rémület hasított. - A régi park! Hol van? Ott játszottam. A régi polgárháborús ágyú... A Douglas Street-i iskola. Mikor bontották le? Stazy hentesboltja... Mi történt Mrs. Stazy-vel? Meghalt?

Az apró vénember lassan felállt.

- Magának biztos napszúrása van, fiatalember. Errefelé egyetlen Pine Street sincs.

Barton megszédült.

- Megváltoztatták a nevét?

A vénember a pultra tette megsárgult kezeit, és kihívó arccal Bartonra nézett.

- Negyven éve élek itt. Maga összesen nincs ennyi idő. Errefelé soha nem volt egyetlen Pine Street vagy Douglas Street sem. Van egy kis parkunk, de az nem sokat számít. Lehet, hogy maga túl sokáig volt a napon. Talán jobban tenné, ha lefeküdne egy kicsit. - Gyanakvó félelemmel nézett Bartonra. - Menjen el Meade dokihoz. Úgy látom, egy kicsit ideges.

Barton zavarodottan elhagyta a boltot. Ahogy kilépett a járdára, végigömlöttek rajta a nap lángoló sugarai. Zsebre dugott kézzel tovább ment. Az út túlsó oldalán egy régi élelmiszerbolt állt. Barton megpróbált visszaemlékezni rá. Mi volt itt akkor? Valami más. Nem élelmiszerbolt. Mi is...?

Egy cipőbolt. Csizmák, nyergek, bőráruk. Ez az! Doyle bőráru boltja. Cserzett bőrök. Bőröndök. Ő is vett itt egy övet, ajándékba az apjának.

Barton átment az úton, és belépett az élelmiszerboltba. A halmokba rakott gyümölcsök és zöldségek körül legyek zümmögtek. Poros ételkonzervek. Hátról egy asztmásán ziháló hűtőszekrény. Egy fonott kosárban tojások.

Egy kövér, középkorú nő bólintott felé kedvesen.

- Jó napot. Mit parancsol?

Szimpatikusán mosolygott.

- Ne haragudjon a zavarásért - mondta Barton gyorsan. - Valamikor itt éltem, ebben a városban. Keresek valamit. Egy helyet.

- Egy helyet? Miféle helyet?

- Egy boltot. - Barton ajkai csak nehezen tudták megformálni a szavakat. - Doyle bőráru boltját. Hallotta már ezt a nevet?

A zavarodottság kifejezése suhant át a nő széles arcán.

- Hol volt? A Jefferson Streeten?

- Nem - mormolta Barton. - Éppen itt, a Centralon. Itt, ahol most állok.

A zavarodottságot félelem váltotta fel.

- Nem értem, uram. Gyermekkorom óta itt élek. Ezt a boltot a családom építette 1889-ben. Egészen életemben itt voltam.

Barton visszalépett az ajtóhoz.

- Értem.

A nő idegesen utána sietett.

- Talán rossz helyen jár. Nem lehet, hogy egy másik várost keres? Mit mondott, mióta...?

Ahogy Barton kilépett az utcára, a nő hangja elhalkult mögötte. Az egyik útjelző táblához sietett, és némán elolvasta a ráírt nevet. Jefferson Street.

Tehát ez nem a Central. Rossz utcában van. Hirtelen feléledt benne a remény. Valahogy eltévesztette az utcát. Doyle boltja a Centralon

volt - ez pedig a Jefferson. Gyorsan körülnézett. Merre is van a Central? Futni kezdett, először csak lassan, majd egyre gyorsabban. Az egyik sarkon befordult egy keskeny mellékutcába. Szürke kis kocsmák, kopott szállodák és trafikok.

Megállított egyjárókelőt.

- Hol van a Central? - kérdezte. - A Central Streetet keresem. Azt hiszem, eltévedtem.

A férfi vékony arcán gyanakvás csillant.

- Akkor csak keresse! - mondta, és tovább sietett.

Az egyik kocsmá ütött-kopott falához támaszkodó részeg ember felröhögött.

Barton elborzadva tovább botorkált. Megállította a következő járókelőt, egy csomaggal a hóna alatt sietősen lépdelő fiatal lányt.

- Central! - lihegte. - Hol a Central Street?

A lány vihogva elszaladt, de ahogy néhány lépésnyivel távolabb ért megfordult, és vissza kiáltott.

- Nincs is Central Street!

- Nincs Central Street - motyogta egy vénasszony, és a fejét csóválva elsietett Barton mellett. Mások isbólintottak, de ahelyett, hogy megálltak volna, csak még sietősebbre fogták lépteiket.

A részeg újra felröhögött, majd böffentett egyet.

- Nincs Central - mormolta. - Ezt mindenki megmondhatja magának, uram. Mindenki tudja, hogy itt nincs ilyen nevű utca.

- De kell, hogy legyen! - felelte Barton kétségbeesetten. - Kell, hogy legyen!

A szülőháza előtt állt. Vagyis... ez már nem az a ház volt. A kis vörös-fehér, verandás ház helyén egy hatalmas szálloda állt. Az utcát sem Pine Streetnek hívták. Most Fairmount volt a neve.

Elment az újság szerkesztőségébe. Már nem *Millgate Heti Hírek* volt a címe, hanem *Millgate Times*. Az épület sem a régi szürke beton-építmény volt, hanem egy sárgás, roskadozó, kétszintes, fából és kátránypapírból összetakolt, átalakított lakóház volt.

Barton belépett.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte a pult mögött álló fiatalember kedvesen. - Hirdetést akar feladni? - Jegyzetömb után nyúlt. - Vagy talán előfizetésről lenne szó?

- Egy információra van szükségem - felelte Barton. - Szeretném elolvasni az 1926. júniusi számokat.

A fiatalember hunyorogni kezdett. Jó húsban lévő, puhány kinézetű fickó volt; nyitott gallérú fehér inget viselt. Ernyedt izmok, gondosan manikűrözött körmök.

- 1926? Attól tartok, egyetlen egy évnél régebbi számot sem tartunk a ...

- Hozza, amit kértem! - mondta Barton, és egy tízdollárost csúsztatott a pultra. - Siessen!

A fiatalember nagyot nyelt, tétovázott, majd úgy szaladt ki az ajtón, akár egy halálra rémült patkány.

Barton leült egy asztal mellé, és cigarettára gyújtott. Ahogy elnyomta az elsőt, és rágyújtott a másodikra, lihegve, kivörösödve megjelent a fiatalember. Egy jókora, keménykötésű könyvet tartott a kezében.

- Megvan. - Az asztalra dobta a könyvet, és megkönnyebbülten felegyenesedett. - Ha még valamire kíváncsi, csak...

- Rendben - mordult fel Barton, és remegő ujjakkal lapozgatni kezdte a régi, megsárgult újságlapokat. 1926. június 16. Akkor született. Megtalálta az aznapi számot, a születésekről és elhalálozásokról szóló oldalhoz lapozott, és gyorsan átböngészte a hasábokat.

Ott volt. Fekete betűkkel a sárga papíron. Az ujjai megérintették a sort, az ajkai némán mozogni kezdtek. Az apját itt Donaldnak, és nem Joe-nak hívták, és a címük sem stimmelt. 1386 Fairmount, 1724 Pine helyett. Az anyját Sarah Bartonnak nevezték Ruth helyett, de a lényeg egyezett. A megyei kórházban 3312 gramm súllyal megszületett Theodore Barton. De ez sem egyezett. Az egész nem stimmelt, mindent összezavartak.

Becsukta a könyvet, és a pulthoz vitte.

- Lenne még egy kérésem. Szükségem lenne az 1935. októberi számokra.

- Máris! - felelte a fiatalember, és kiszáguldott az ajtón. Néhány perccel később már vissza is tért.

1935. október. Abban a hónapban adták el a házukat, és költöztek át Richmondba. Barton leült az asztal mellé, és lassan lapozgatott. Október 9. Az ő neve. Gyorsan átolvasta a cikket, és... megállt a szívverése. Mintha minden megdermedt volna körülötte. Hirtelen nem létezett az idő, és nem mozdult semmi.

A SKARLÁTLÁZ ÚJABB ÁLDOZATA

Meghalt a másodikgyermek. Az Állami Egészségügyi Felügyelőség lezáratta a kiszáradt folyómederben lévő fertőzött víztócsát. Theo-

dore Barton (9 éves), Donald és Sarah Barton fia, 1386 Fairmount Street-i lakos ma reggel hét órakor otthonában elhunyt. Ez már a második végzetes kimenetelű eset, és egyben a vidéken a hatodik áldozat rövid...

Barton kábultan felállt. Nem jutott el a tudáig, hogy kilépett a szerkesztőség épületéből, és csak arra eszmélt fel, hogy hirtelen újra a vakítóan forró utcán áll. Emberek haladtak el mellette. Épületek. Elindult. Befordult egy sarkon, elhaladt néhány ismeretlen bolt előtt. Megbotlott, majdnem feldöntött egy embert, de vakon tovább botorkált.

Végül a saját sárga Packardja előtt találta magát, és a körülötte örvénylő ködből kivált Peg alakja.

A nő vad megkönnyebbüléssel felkiáltott.

- *Ted!*

Peg izgatottan futni kezdett feléje. Mellei ütemesen himbálóztak a verítékfoltos blúz alatt.

- Szent Isten, hogy jutott eszedbe így elrohanni, és így egyedül hagyni? Majdnem a frászt hoztad rám!

Barton kábán beszállt a kocsijába, némán a helyére dugta a slusszkulcsot, és beindította a motort.

Peg mellé csusszant.

- Ted, mi bajod? Sápadt vagy. Rosszul érzed magad?

Barton céltalanul elindult az úton. Nem látta az embereket, de még az autókat sem. A Packard hamar felgyorsult. Túlságosan is hamar. A két oldalán bizonytalan alakok száguldottak el.

- Hová megyünk? - kérdezte Peg. - Elmegyünk innen?

- Igen - bólintott Barton. - El innen.

Peg megkönnyebbülten hátradőlt.

- Hála Istennek! Jó lesz végre visszajutni a civilizációba. - Riadtan megérintette a férje karját. - Nem akarsz, hogy vezessek? Talán jobb lenne, ha pihennél. Úgy nézel ki, mintha valami szörnyűség történt volna veled. Nem akarsz elmondani?

Barton nem felelt. Nem is hallotta Peg szavait. Mintha még mindig az arca előtt lebegett volna a sárga papírra fekete betűkkel kinyomatott újságcím.

A SKARLÁTLÁZ ÚJABB ÁLDOZATA

Meghalt a második gyermek...

A második gyermek Ted Barton volt. 1935. október 9.-én nem költözött el Millgate-ből.

Végzett vele a skarlát. De ez lehetetlen! Hiszen él! Itt ül a Packardjában a morcos, izzadó felesége mellett!

Talán ő nem is Ted Barton.

Hamis emlékek. Még a nevére, a személyazonosságára is rosszul emlékszik. Az agyában létező valamennyi emlék hamis - semmi sem stimmel. Valaki vagy valami meghamisított az egészet. Kétségbeesetten markolta a kormányt. De ha ő nem Ted Barton - *akkor kicsodái*

Aszerencse-iránytűjeutánnyúlt. Lidércnyomás - körülötte minden örvényleni látszott. Az iránytűje... Hol van? Még az is eltűnt. *Nem tűnt el.* Valami más volt helyette a zsebében.

Az ujjai között egy darab száraz, keményre szikkadt kenyeret tartott. Egy darab száraz kenyér az ezüst iránytűje helyett...

3.

Peter Trilling lecsúszott, és fejemelte Mary eldobott agyagdarabkáját. Gyors mozdulattal alaktalan masszává gyúrte a tehenet, és neki látott, hogy újraformázza.

Noaks, Dave és Walter durva kétkedéssel fogadta.

- Ki mondta, hogy *te* is játszatsz? - kérdezte Dave mérgesen.

- Ez az én udvarom - felelte Péter szelíden. Közben már el is készült az agyagszobrocskájával. Letette a földre Dave birkája és Walter durván megformázott kuttyája mellé. Noaks egyre csak a repülőgépet röptette, nem is törődött Péter művével.

- Mi ez? - kérdezte Walter dühösen. - Semmire sem hasonlít.

- Ez egy ember.

- Egy ember! Ez egy ember lenne?

- Na ne! - vicsorgott Dave. - Te még túl kicsi vagy ahhoz, hogy játssz. Menj be a házba, és a mamád majd ad neked egy kis sutit!

Péter nem válaszolt. Tágra nyitotta barna szemeit, és az agyagemberkéjére koncentrált. Előre hajolt, és lehajtotta a fejét. Kicsiny teste mozdulatlaná vált, csak ajkai rebbentek meg.

Egy percre semmi sem történt. Aztán...

Dave felrikoltott, és hátra ugrott. Walter hirtelen elsápadt, és hangosan káromkodott egyet. Még Noaks is abbahagyta gépe röptetését, és tátott szájjal, kővé dermedve ült a helyén.

A pici agyagemberke felállt. Először alig észrevehetően, aztán erőteljesebben. Egyik lábát esetlenül a másik után húzta, megfeszítette a karjait, végignézett a testen, majd váratlanul elrohant a fiúk közeléből.

Péter tiszta, vékony hangon felnevetett. Könnyedén kinyújtotta a kezét, és visszarántotta a futó agyagfigurát. Ahogy közelebb húzta magához, az emberke kétségbeesetten küzdött és vonaglott.

- Húha! - suttogta Dave.

Peter a tenyerei közé vette az agyagemberkét. A puha agyagból fürgén formátlan gombócot gyúrt, majd széttépte. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal megformázott két agyagfigurát, két feleakkora emberkét, mint az első volt. Mindkettőt letette, és nyugodtan hátradőlve várt.

Először az egyik, majd a másik emberke is megmozdult. Felálltak, kipróbálták karjaikat és lábaikat, majd gyorsan futni kezdtek. Az egyik elszaladt; a másik této vázott egy kicsit, a társa után indult, de végül irányt változtatott, és Noaks mellett az út felé futott.

- Elkapni! - parancsolta Péter éles hangon. Megmarkolta az első figurát, gyorsan talpra ugrott, és a másik emberke után eredt. A másik agyagfigura elszántan doktor Meade kocsija felé rohant.

Ahogy a kocsi elindult, a pici agyagemberke kétségbeesetten ugrott egyet. Parányi karjaival vadul hadonászva megpróbált kapaszkodót találni a lökhárító sima fémfelületén. Az autó közönyösen kigördült az útra, maga mögött hagyva a kicsiny emberkét, ami teljesen hiábavalóan még mindig lóbálta a karjait, hogy megkapaszkodjon és felmásszon az egyre távolodó lökhárítóra.

Peter utolérte. Rálépett, és az agyagemberkéből egy alaktalan, nedves agyaggalacsin vált.

Walter, Dave és Noaks lassan elindultak; széles, óvatos kört leírva közeledtek Péter felé.

- Megfogtad? - kérdezte Noaks rekedten.

- Persze - felelte Péter. Nyugodt, sima arccal lekaparta az agyagot a cipőjéről. - Természetesen megfogtam. Végül is az enyém volt, nem?

A fiúk hallgattak. Péter látta rajtuk az ijedtséget. Meglepte a dolog. Történt egyáltalán valami, amitől félniük kellene?

Már éppen mondani akart nekik valamit, amikor egy poros, sárga Packard fékezett le csikorogva előttük. Péter figyelme az autó felé fordult. Teljesen megfélemedezett az agyagfigurákról.

A motor leállt, az ajtó kinyílt. Egy férfi szállt ki lassan a kocsiból. Jóképű, elég fiatal ember volt. Fekete haja kócos, szemöldöke vastag, fogai fehérek voltak. Fáradtnak látszott. Szürke, kétsoros zakója gyűrött és piszkos volt; barna cipői porosak, nyakkendője félrecsúszott. Az arca ráncos volt és elcsigázott. Szemei duzzadtak voltak, tekintete homályos. Lassan közeledett a fiúk felé, és erőlködve rájuk irányította figyelmét.

- Ez a panzió? - kérdezte.

Egyik fiú sem válaszolt. Látták, a férfi idegen. A városban mindenki ismerte Mrs. Trilling panzióját, tehát ez az ember nem helybéli. A kocsiján new yorki rendszám tábla volt; tehát valószínűleg New Yorkból jött. Még egyikük sem találkozott vele. Ráadásul idegenes kiejtéssel beszélt: gyors, rövid vakkantásokkal ejtette ki a szavakat, hangja rikácsoló volt, szinte kellemetlen.

Péter megmozdult.

- Mit akar?

- Szállást. Egy szobát. - A férfi a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy pakli cigarettát, meg egy öngyújtót. Remegő kézzel rágyújtott; kis híján elejtette a cigarettáját. A fiúk nem túl nagy érdeklődéssel, és enyhe undorral figyelték mozdulatait.

- Megyek, szólok az anyámnak - mondta végül Péter. Hátat fordított a férfinak, és nyugodtan az elülső veranda felé sétált. Anélkül, hogy hátra nézett volna, belépett a hűvös, félhomályos házba, és elindult a tágas konyha felől hallatszó edénycsörömpölés irányába.

Mrs. Trilling hátra fordult, és ingerülten a fiára nézett.

- Mit akarsz? Ne menj a jégszekrény közélebe! Már megmondtam, vacsoráig semmit sem kaphatsz!

- Van odakint egy ember. Szobát akar - mondta Péter. - Idegen - tette még hozzá.

Mabel Trilling gyorsan megtörölte a kezét. Duzzadt arca hirtelen felélénkült.

- Akkor ne állj itt! Menj, hívd be! Egyedül van?

- Igen.

Mabel Trilling a fia mellett kisietett a verandára, és lement a megereszkedett lépcsőn. Hála istennek, a férfi közben nem ment el. Mabel elsuttogott egy megkönnyebbült fohászt. Az utóbbi időben nem sok ember utazott át Millgate-en. A panzió félig üres volt, csupán néhány visszavonult öregember, a városi könyvtáros, egy hivatalnok, és persze maga Mrs. Trilling lakott benne.

- Miben segíthetek?

- Szeretnék kivenni egy szobát - felelte Ted Barton elcsigázottan. - Egy szobát... Nem számít milyen, sem az, hogy mennyibe kerül.

- És az étkezések? Feleannyiba sem kerül, ha velünk eszik és nem a Steak House-ban. Különben az én ételeim legalább olyan jók, mint azok a száraz vackok, amiket ott az emberek-

be, különösképpen a nem idevalósi úriemberekbe erőltetnek. New yorki?

A férfi arca gyötrelmesen megrándult, de gyorsan elfojtotta az érzéseit.

- Igen. New Yorkból jöttem.

- Remélem, tetszeni fog magának Millgate - hadart tovább Mrs. Trilling, miközben a kötevényébe törölgette a kezét. - Ez egy csendes kisváros, soha semmivel sincs problémánk. Üzleti úton van, Mr...

- Ted Barton vagyok.

- Üzleti úton van, Mr. Barton? Vagy mégsem? Gondolom pihennijött... Elvégre nyáron rengeteg new yorki elutazik otthonról, ugye? Azt hiszem, eléggé szörnyű lehet ilyenkor odafont. Elárulja, mivel foglalkozik? Egyedül érkezett? Senki semjött magával? - Mrs. Trilling megfogta a férfi karját. - Kerüljön beljebb, megmutatom a szobáját. Meddig szándékszik maradni?

Barton követte a nőt, és a lépcsőkön felment a verandára.

- Nem is tudom. Talán hosszabb ideig. Talán nem.

- Egyedül van, ugye?

- Ha végül sokáig maradok, a feleségem később utánam jön majd. Martinsville-ben hagytam.

- Mivel foglalkozik? - ismételte meg a kérdést Mrs. Trilling, miközben a kopott szőnyegekkkel letakart lépcsőkön felkapaszkodtak az emeletre.

- Biztosítási ügyekkel.

- Ez lesz a szobája. A hegyekre néz. Innen nagyon szép a kilátás. Hát nem csodálatosak ezek a hegyek? - A nő félrehúzta az agyonmosott fehér függönyöket. - Látott már életében ilyen csodálatos hegyeket?

- Igen - mondta Barton. - Szépek. - Tétován körbejárt a szobában, megérintette az ócska vaságyat, a magas, fehér öltözőszekrényt, és a falon függő képet. - Megfelel a szoba. Mennyit fizetek?

Mrs. Trilling szemeiben ravaszkas fény lobbant.

- Természetesen velünk fog enni. Naponta két étkezés, ebéd és vacsora. - Megnyalta az ajkait. - Negyven dollár.

Barton a zsebébe nyúlt, és előhúzta a tárcáját. Látszott rajta, nem sokat törődik az egészszel. Kivett néhány bankjegyet, és szó nélkül átnyújtotta a nőnek.

- Köszönöm. - Mrs. Trilling megkönnyeb-
bülten fellelegzett, és gyorsan kihátrált a szobából. - A vacsora hétkor lesz. Az ebédre már lekésett, de ha akarja, készíthetek valamit...

- Nem. - Barton megrázta a fejét. - Ez minden. Nem akarok ebédelni. - Hátat fordított a nőnek, és merengve kibámult az ablakon.

Elhalt a nő távolodó lépéseinek zaja. Barton cigarettára gyújtott. Enyhén émelygett a gyomra, és a feje is fájt a vezetéstől. Miután Peget abban a martinsville-i hotelban hagyta, azonnal visszahajtott a városba. Vissza kellett jönnie. Itt kellett maradnia, még akkor is, ha évekig tart majd a dolog. Rá kellett jönnie, ki ő, és ez volt az egyetlen hely, ahol egyáltalán esélye lehet rá, hogy ezt megtudhatja.

Barton ironikusan elmosolyodott. Úgy tűnt, még itt sem lesz rá lehetősége. Tizennyolc évvel ezelőtt egy kisfiúval végzett a skarlát. Senki sem emlékezett rá. Egy aprócska tragédia volt csupán; sokszáz gyerek meghalt, emberek jöttek és mentek. Egy halál, egy név a számtalan közül...

Kinyílt a szoba ajtaja.

Barton gyorsan megfordult. Egy alacsony, vézna, fiú nézett rá hatalmas barna szemeivel. Barton hirtelen felismerte. Az ajtóban a házinéni fia állt.

- Mit akarsz? - kérdezte. - Hogy mertél bejönni ide?

A fiú becsukta maga mögött az ajtót.

- Ki maga? - kérdezte hirtelen egy percnyi habozás után.

Barton meglepődött.

- Barton. Ted Barton.

A fiú elégedettnek látszott. Körbejárt, és minden oldalról szemügyre vette Bartont.

- Hogy jutott át? - kérdezte. - A legtöbb ember valami oknál fogva nem jut át.

- Át? - Barton elcsodálkozott. - Micsodán át?

- A torlaszon át. - A fiú hirtelen hátralépett, tekintete elhomályosodott.

Barton rádöbbsent, a fiúnak valami olyasmi csúszott ki a száján, amit valójában nem akart kimondani.

- Miféle torlaszon? Hol?

A fiú megvont a vállát.

- A hegyeken. Az ide vezető út hosszú és nem túl jó. Miért jött ide? Mit keres itt?

Ez lehetett pusztán gyermeki kíváncsiság is. Vagy talán mégis több volt annál? A fiú külseje furcsa volt, teste vékony és csontos, szemei óriásiak, barna haja szokatlanul magas homlokába lógott. Az arca intelligensnek látszott, és valahogy túl érzékenynek ahhoz ke-

pest, hogy csak egy isten háta mögötti, délkelet-virginiai városkában élő fiúcska volt.

- Talán - mondta Barton lassan - nekem megvannak a módszereim arra, hogyan jussak át az ilyen torlaszokon.

A fiú azonnal reagált. Teste megremegett, merengő szemei kitisztultak, és idegesen felszillantak. Aggodalmasan hátrálépett, és hirtelen támadt rémülettel elhúzódott Barton közeléből.

- Igazán? - mormolta tétován. - Miféle módszerei vannak? Biztos valamelyik gyenge helyen csúszott át.

- Az úton jöttem. A fő országúton.

A hatalmas barna szemek megrebbentek.

- A torlasz időnként nincs a helyén. Maga biztos olyankor jött át.

Barton egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Blöffölt, de ráhibázott valamire. A fiú tudta, mi az a torlasz, de őneki fogalma sem volt róla. Barton felé apró félelemhullám csapott. Gondolkozzunk csak! Egyetlen másik, Millgate felé tartó vagy onnan érkező autót sem látott; az út elhanyagolt volt, és használaton kívülnek látszott. Belepte a gaz, a felülete repedezett volt és száraz. Egyáltalán nem volt rajta forgalom. Körülötte hegyek és mezők, düledező kerítések. Lehet, hogy ettől a fiútól

sikerül majd valamilyen magyarázatot kapnia...

- Mióta tudsz a torlaszról? - kérdezte óvatosan.

A fiú megvonta a vállát.

- Ezt hogy érti? Én mindig is tudtam róla.

- Itt más is tud róla?

A fiú felnevetett.

- Természetesen nem. Ha tudnának... - Elhallgatott, és újra elhomályosodtak a szemei. Barton elvesztette pillanatnyi előnyét; a fiú ismét biztonságos talajon állt: kérdésekre válaszolhatott ahelyett, hogy neki kellett volna kérdezősködni. Többet tudott, mint Barton, és erre már mindketten rájöttek.

- Nagyon okos srác vagy - mondta Barton. - Hány éves vagy?

- Tíz.

- Hogy hívnak?

- Péter.

- Mindig itt éltél? Itt, Millgate-ben?

- Persze! - A fiú kidüllesztette keskeny mellkasát. - Hol máshol éltem volna?

Barton habozott.

- Jártál már a városon kívül? A torlasz másik oldalán?

A fiú elkomorodott. Ahogy megrándult az arca, Barton érezte, megint telibe trafált vala-

mit. Peter kifakult farmernadrágja zsebeibe mélyesztette kezeit, és nyugtalanul járkálni kezdett a szobában.

- Persze. Sokszor.

- Hogy jutottál át?

- Megvannak a módszereim.

- Akkor hasonlítsuk össze az enyémmel! - mondta Barton azonnal. Ám a fiú nem harapott rá a csalíra. Óvatosan kitért Barton próbálkozása elől.

- Mutassa az óráját! - mondta. - Hány köves?

Barton óvatosan levette a karóráját, és a fiú felé nyújtotta.

- Huszonegy.

- Szép - forgatta Peter a kezében az órát. Vékony ujjáival végigsimított rajta, majd visszaadta Bartonnak. - New Yorkban mindenkinek ilyen órája van?

- Mindenkinek, aki valaki.

- Én meg tudom állítani az időt - mondta Péter percnyi hallgatás után. - Nem sokáig... Úgy négy órára. De egyszer majd egy egész napra is meg tudom majd tenni. Mi véleménye róla?

Bartonnak fogalma sem volt róla, mi lehetne a véleménye.

- Még mit tudsz? - kérdezte idegesen. - Ez nem valami sok.

- Hatalmam van az Ő teremtményei fölött.

- Ki az az ő?

- Hát Ő. Tudja. Az, aki ezen az oldalon van. Akinek olyan hosszú kezei vannak. Nem az, amelyiknek úgy csillog a haja, mintha fémből lenne, hanem a másik. Maga nem látta?

- Nem - kockáztatta meg a választ Barton.

Peter meglepődött.

- Pedig látnia kellett. Mindkettőjüket látnia kellett. Mindig jelen vannak. Néha felmegyék az úton, és leülök a szirtemre. Onnan jól láthatom őket.

Rövid hallgatás után Bartonnak végre sikerült újra megszólalnia.

- Talán egyszer magaddal vihetnél.

- Az nagyon jó lesz! - A fiú arca kipirult; lelkesedésében elvesztette gyanakvását. - Egy tiszta napon majd mindkettőjüket könnyen megláthatja. Különösen őt... Azt, aki ott, a másik oldalon van. - Kuncogni kezdett. - Vicces ízé. Először egy kicsit megijedtem tőle, de már megszoktam.

- A nevüket is tudod? - kérdezte Barton élesen, és megpróbált valami összefüggést, valami értelmet találni a fiú szavaiban. - Kik ők?

- Nem tudom. - Péter még jobban elpirult. - De egyszer majd rá fogok jönni. Kell, hogy legyen egy mód, ahogy ezt megtudhatom. Már

megkérdeztem egy pár első szintű lényt, de ők sem tudták. Még egy különleges, extra méretű aggyal ellátott gólemet is készítettem, de az sem tudott mondani nekem semmit. Talán maga segíthetne. Hogy megy az agyagozás? Jól ért hozzá? - Közelebb lépett Bartonhoz, és halkabbra fogta a hangját. - Itt senki sem tud *semmit*. Valóságos ellenállásba ütközöm. Teljesen egyedül kell dolgoznom. Ha lenne, aki segít...

- Jól van - nyögte ki Barton. Szent Isten, mibe keverte magát?

- Szeretném követni az egyik Vándort - folytatta Péter izgatottan. - Meg akarom tudni, honnan jönnek, és hogyan jutnak át ide. Ha lenne segítségem, még arra is rájöhetnék, hogyan csinálják.

Barton kővé dermedt. Kik lehetnek ezek a Vándorok, és mit csinálhatnak?

- Rendben, dolgozzunk együtt... - kezdte erőtlen hangon, de Péter közbevágott.

- Mutassa a kezét!

Péter megfogta Barton csuklóját, és gondosan megvizsgálta a kezét. Hirtelen újra elhárított, és közben ismét elszíntelenedett az arca.

- Maga hazudik! Maga semmit sem tud! - Páni félelem tükröződött az arcán. - Maga semmit sem tud!

- De igen! - jelentette ki Barton meggyőződés nélküli hangon.

A fiú arcán addig tükröződő meglepődés és félelem undorrrá és gyűlöletté változott. Megfordult, és kinyitotta a szoba ajtaját.

- Maga semmit sem tud! - ismételte félig dühösen, félig csalódottan, és egy pillanatra megállt. - De én tudok valamit!

- Mit? - kérdezte Barton. Már elindult egy úton, és késő volt visszakozni.

- Valamit, amiről magának fogalma sincs. - A sima, fiatal arcon egy'halvány, titokzatos mosoly, egy kitérő, ravasz kifejezés suhant át.

- De mi az? - kérdezte Barton rekedten. - Mit tudsz, amit én nem?

Végül olyan választ kapott, amire véletlenül sem számított. Mielőtt bármit tehetett volna, az ajtó döngve becsapódott, és a fiú kifutott a folyosóra. Barton megkövültén állva hallgatta a kopott lépcsőkön csattanó, egyre távolodó lépések zaját.

A fiú kirohant a verandára, és Barton ablaka alá állva, kezeit tölcserként a szájához emelve torka szakadtából ordítózni kezdett. A Barton füleibe csattanó komor, éles, mégis erőtlen hang ugyanúgy, ugyanazokat a megrázó mondatokat ismételte.

- Én tudom, hogy ki maga! - metszettek
Bartonba a kemény szavak. - Én tudom, hogy
maga *valójában* kicsoda!

4.

Mivel biztos volt benne, hogy a férfi nem követi, Peter Trilling a szavai által kiváltott hatással elégedetten átvágott a ház mögötti murva- és törmelékhalmon. Elhaladt a disznóólak mellett, átment a hátsó udvarra nyíló kapun, gondosan becsukta maga mögött, és a pajta felé indult.

A pajta szénaillatot és trágyabűzt árasztott magából. Meleg volt; mindent beborított az áporodott és mozdulatlan levegőből és a züm-mögő délutáni hőségből szőtt vastag takaró. Péter óvatosan, egyik szemét a lángolni látszó kapun tartva felkapaszkodott a létrán. Még

mindig valószínű volt, hogy a férfi mégis követi őt.

Péter gyakorlottan felmászott a padlásra, lélegzetét visszafojtva várt egy darabig, és újra átgondolta a történeteket.

Hibát követett el. Nagy hibát. A férfi sok mindent megtudott, ő pedig semmit. Vagy legalábbis nem *sokat*. A férfi több szempontból is rejtélyes volt. Óvatosabbnak kellett volna lennie, végiggondolni minden lépését, és lelassítani, mikor szükség volt rá. De lehet, hogy kiderül, az az ember mégis értékes lehet.

Péter felállt, és a feje fölött, a két óriási gerenda találkozásába vert rozsdás szögről leakasztott egy zseblámpát. A sárga fény ösvényt vágott a padlás mélyébe.

Minden pontosan úgy várt rá, ahogy hagyta. Erre a helyre, Péter műhelyébe soha, senki sem jött. Leült a penészes szénára, és maga mellé tette a lámpát. Kinyújtotta a kezét, és felemelte az első kalitkát.

A patkány pici szemei vörösen izzottak elő a vastag, szürke, csapzott szőrcsomóból. Ahogy Péter kinyitotta a kalitka ajtaját és benyúlt, az állatka gyorsan elhúzódott a keze közeléből.

- Gyere - suttogta a fiú. - Ne félj!

Kihúzta a patkányt, a tenyerére fektette a reszkető testet, és megsimogatta a bundáját. Az állatka hosszú bajsának száalai megremegtek; ahogy megérezte Péter ujjainak és ruhájának szagát, a szünet nélkül szimatolgotó orrocška még mozgékonyabbá vált.

- Most nem hoztam semmi ennivalót - mondta a fiú. - Csak meg akartam nézni, mennyit nőttél.

Visszatette a patkányt a helyére, rázárta a rácsos ajtót, majd sorra a többi ketrec felé fordította a zseblámpa fénysugarát, és egymás után ránézett a drótszalak mögött reszkető szürke testekre, vörös szemekre, egyfolytában mozgó orrocskákra. Mind megvoltak. Valamennyiük remek állapotban volt. A hosszú sorokban egymás mellé és egymásra rakott kalitkák lakói kivétel nélkül kövérek és egészségesek voltak.

Péter felegyenesedett, és megvizsgálta a polcokon álló, szép sorban elrendezett befőttes üvegeket. Mindegyikben öregasszonyok gubancos hajára emlékeztető vastag pókhálók feszültek. Péter látta a zseblámpa fénycsőájában csillogó kövér gömböket, a melegtől tünyn, kábán mozgó pókokat. Belenyúlt a bogárfogó dobozkába, kivett egy maréknyi halott, pici testet, majd gyakorlott mozdulatok-

kal, egymás után, kivétel nélkül mindegyik pók-üvegbe tett egyet.

Minden rendben volt. Kikapcsolta a zseb-lámpáját, visszahúzódott, egy pillanatra megállt, és a pajta fénytől izzó ajtajára meredt, majd leereszkedett a létrán.

A munkapadnál felvett egy kombináltfogót, és nekilátott, hogy folytassa az üvegfalú kígyó-doboz elkészítését. Ahhoz képest, hogy ez volt az első, elég szépen haladt. Tudta, hogy később, mikor már belejön a dologba, a következőkkel majd sokkal hamarabb elkészül.

Lemérte a keretet, és kiszámította, mekkora üvegdarabra lesz szüksége. Vajon hol találhatna egy olyan ablakot, amin senki sem fogja észrevenni, hogy a keretéből hiányzik az üveg? Talán a húsfüstöldében. Amióta múlt tavasszal megereszkedett a teteje, senki sem járt ott. Letette a ceruzáját, felkapta a mérőlécét, és kisietett a pajtából, ki a vakító napfénybe.

Izgatottan dörömbölő szívvel átvágott a kerten. Jól alakulnak a dolgok. Lassan, de biztosan mindenbe egyre jobban belejön majd. Persze lehet, hogy az a férfi mindent összekavar. Majd neki kell megvizsgálnia, hogy az idegen súlya nem a Mérleg rossz serpenyőjébe került. Még nem lehetett megmondani, egy ilyen súly

mennyit számít. Peter úgy vélte, nem valami sokat.

De mit kereshet Millgate-ben? A fiú elméjére rátekeredtek a kétség láthatatlan csápjai. Biztos valami oka van az ittlétének. Ted Barton... Lehet, hogy nyomozgatnijött. Ebben az esetben, ha szükséges, majd semlegesítenie kell. De talán lehetőség nyílik rá, hogy áthozza a másík...

Valami felzűmmögött. Péter felsikoltott, és oldalra vetette magát. Szinte megvakult a nyakába hasító, és a karján végigáramló szűrő fájdalomtól. A forró fűvön fetrengve, sikítózva, karjaival hadonászva oldalra, egyre csak oldalra gördült. Végigáramlottak rajta az iszonyat hullámai; kétségbeesetten próbálta befűrní magát a kemény talajba.

A zűmmögés elhalkult, majd elhallgatott. Már csak a szellő suhogása hallatszott. Péter egyedül volt.

A rémülettől reszketve felemelte a fejét, és kinyitotta a szemeit. Egész testében remegett; fel s alá áramlottak benne a sokk utórezgései. Irtózatosan égett a karja és a nyaka. Két helyen találták el.

Hála Istennek, szervezetlenül, egymástól függetlenül támadtak rá.

Peter tántorogva lábra állt. Senki sem látta meg. Káromkodni kezdett, vadul szidta magát, amiért olyan bolond volt, hogy nyílt terepen ilyen messzire elmerészkedett ebbe az irányba. Mi lett volna, ha egy egész csapatnyi talál rá, és nem csupán kettő?

Teljesen megfélemezte az ablakról, és elindult vissza, a pajta felé. Ez kemény volt! Lehet, hogy legközelebb nem ússza meg ennyivel. Az a kettő elmenekült; nem sikerült összetörnie őket. Visszatérnek a hírrel, és ő is tudni fogja, mi történt. Lesz valami, ami kárörömet szerez majd Neki. Egy könnyű győzelem, amiben élvezetet találhat.

Péter egyre nagyobb tapasztalatot szerzett, de ez még nem volt elég a biztonsághoz. Még nem. Még mindig óvatosnak kell lennie. Túlságos ügyeskedéssel még mindig ronthat a helyzeten, akár egyetlen másodperc alatt elveszíthet mindent, amit felépített. Ez egészet romba döntheti maga körül.

És ami még rosszabb... Visszabillentheti a Mérleget, eldöntheti a sorban az első dominót. Minden olyan szoros kapcsolatban áll egymással...

Nekilátott, hogy keressen egy kevés iszapot, amit a méhcsípekre tapaszthat.

- Mi a baj, Mr. Barton? - szólt a fülébe egy barátságos hang. - Homloküregi problémái vannak? A legtöbb embernek, aki így lógatja az orrát, ez okozza a gondot.

Barton összerezzent. Kis híján elaludt a tányérja fölött. A vacsorára kapott kávéja hideg, barna sziruppá változott, zsíros főtt krumplija pedig gyorsan megkeményedett.

- Bocsánat, mit mondott? - kérdezte suttogva.

A mellette ülő férfi hátratolta a székét, és szalvétájával megtörölte a száját. Jó húspan lévő, jólöltözött, középkorú ember volt. Sötét-kék, hajszálcsíkos öltönyt és fehér inget viselt, a nyakába csinos nyakkendőt kötött, egyik vastag, fehér ujjára nehéz gyűrűt húzott.

- A nevem Meade. Ernest Meade. Abból gondoltam, ahogy a fejét tartja. - Hibátlan fogait elővillantva, hozzáértő módjára elmosolyodott. - Orvos vagyok. Talán segíthetnék.

- Csak fáradt vagyok - mondta Barton.

- Nemrég érkezett, igaz? Nem rossz ez a hely. Időnként, amikor lusta vagyok ahhoz, hogy vacsorát készítsek magamnak, én is itt étkezem. Mrs. Trillingnek soha nem jelent problémát, hogy engem is kiszolgáljon. Ugye így van, Mrs. Trilling?

Az asztal túlsó végében ülő nő bizonytalanul bólintott. Az arca már nem volt annyira dagadt; alkonyat után a pollen nem jutott olyan messzire, mint napközben. A panzió lakosai közül a legtöbben már felálltak az asztal mellől, és kivonultak a szúnyoghálókka lezárt verandára, hogy lefekvésig a hűvös sötétben ücsörögjenek.

- És önt mi szél hozta Millgate-be, Mr. Barton? - kérdezte az orvos udvariasan, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy barna szivart. - Mostanában nem túl sok ember jár errefelé. Elég különös dolog. Már hozzászoktunk a nagy forgalomhoz, de ez mostanra szinte semmivé apadt. Ahogy így belegondolok, elég hosszú idő óta maga az egyetlen, aki idetévedt.

Barton megemésztette az információt. Egészen felmelegítette a remény parazsa, hogy mégis rájöhet valamire. Meade orvos volt. Talán ő tud valamit.

Barton megitta a kávéját, majd óvatosan megkérdezte:

- Régóta praktizál a városban, doktor?
- Egész életemben itt dolgoztam. - Meade a hüvelykujját felfelé tartva egy laza kézmozdulatot tett. - Az emelkedő tetején van egy magánkórházam. Árnyas Háznak nevezzük. - Halkabbra fogta a hangját. - A város vezetősé-

ge nem biztosítja a tisztességes orvosi ellátást. Amennyire telik tőlem, megpróbálok segíteni ezen. Felépíttettem a saját kórházamat, amit persze a saját költségemen üzemeltetek.

Barton gondosan kiválogatta a legmegfelelőbb szavakat, majd megszólalt.

- Hosszú idővel ezelőtt élt itt néhány rokonom.

- Barton? - Meade elgondolkodott. - Mikor laktak itt?

- Tizenennyolc vagy húsz évvel ezelőtt. - Barton a doktor pirospozsgás, nyugodt arcára pillantott, és folytatta. - Donald és Sarah Barton. Volt egy fiúk is, aki 1926-ban született.

- Egy fiúk? - Meade felélénkült. - Mintha emlékeznék valamire. '26? Talán én segítettem erre a világra. Akkor már praktizáltam. Természetesen akkoriban még jóval fiatalabb voltam, mint most. De hát egyszer mind megöregszünk.

- A fiú meghalt - mondta Barton lassan. - 1935-ben skarlát végzett vele. Egy fertőzött víztócsa...

A pirospozsgás arc megrándult.

- Istenem! Már emlékszem. Azt a tócsát én zárattam le. Az én javaslatomra tették. Vagyis kényszerítettem őket, hogy lezárják. Ők voltak a rokonai? Az a fiú is a családjához tartozott?

- Az orvos dühösen pöfékelt a szivarjával. - Emlékszem az esetre. Három vagy négy gyermek halt meg, míg végé lett. Barton volt a fiú neve? Azt hiszem, rá is emlékszem. Azt mondja, a rokona volt? - Meade az agyát erőltette. - Igen, volt egy fiúcska. Édes kis kölyök. Ugyanolyan fekete haja volt, mint magának. Még a főbb arcvonásaik is egyeznek. Most hogy jobban belegondolok, maga már első pillantásra emlékeztetett valakire.

Bartonnak elakadt a lélegzete.

- Emlékszik rá? - Az orvoshoz hajolt. - *Maga látta, ahogy meghalt?*

- Mindegyiküket láttam. Még az Árnyas Ház felépülte előtt történt a dolog. Igen, még a régi megyei kórházban haltak meg. Krisztusom, az a hely maga volt a posvány! Nem is csoda, hogy meghaltak. Mocskos épület, hozzá nem értő ápolók. Ez is közrejátszott abban, hogy megépítettem a saját kórházamat. - Meade megrázta a fejét. - Manapság már mindegyiket könnyen meg tudnánk menteni. De most már túl késő. - Megérintette Barton karját. - Résztétem. De akkoriban még maga sem lehetett valami idős. Kije volt a fiú?

Jó kérdés, gondolta Barton. Erre ő maga is szeretne volna megtudni a választ.

- Nézzük csak - mondta doktor Meade lassan, inkább csak magának. - Úgy emlékszem, azt a fiút ugyanúgy hívták, ahogy magát. Ugye Theodore a keresztnéve?

Barton bólintott.

- Igen.

A pirosposzsgás arcon megjelentek a meglepetés ráncai.

- Ugyanúgy hívták, ahogy magát. Amikor Mrs. Trilling bemutatta, rögtön tudtam, hogy már hallottam a nevét.

Barton megmarkolta az asztal szélét.

- Doktor, a városban temették el a fiút? Itt van a sírja?

Meade lassan bólintott.

- Természetesen. A városi köztemetőben. - Megértő pillantást vetett Bartonra. - Meg akarja látogatni? Semmi akadálya. Ezért jött ide? Hogy megnézzé a sírját?

- Nem egészen - felelte Barton kitérően.

Az asztal végében, az anyja mellett ott ült Peter Trilling is. A nyaka megdagadt és bevörösödött, a jobb karján pedig egy piszkos gézkötés éktelenkedett. Komornak és szomorúnak látszott. Vajon baleset történt vele? Megcsípte volna valami? Barton végignézte, ahogy a fiú vékony ujjai letörnek egy darabka kenyéret. *Én tudom, hogy ki maga!*, kiáltotta a fiú.

Én tudom, hogy maga valójában kicsoda! Valóban tudta, vagy csak egy kölyök kérdése lett volna? Üresjelentéktelen, önhitt fenyegetés?

- Hallgasson rám - mondta doktor Meade. - Nem mintha bele akarnék avatkozni a dolgába, de úgy látom, valami nagyon nyugtalanítja. Maga nem pihenni jött ide.

- Így van - mondta Barton.

- Nem akarja elmondani, miről van szó? Sokkal idősebb vagyok magánál, és már hosszú ideje itt élek, ebben a városban. Itt születtem, itt nőttem fel. Mindenkit ismerek a környéken, sokukat én segítettem erre a világra.

Talán ez az az ember, akinek elmondhatja? Talán neki bevallhatja...

- Doktor - mondta Barton lassan -, az a fiú, aki meghalt, a rokonom volt. A baj csak az, hogy nem tudom, milyen kapcsolatban álltunk egymással. - Fáradtan megdőzsölte a homlokát. - Nem értem az egészet. Meg kell tudnom, hogy kicsodám volt nekem az a fiú.

- Miért?

- Ezt nem mondhatom el.

A doktor az asztalon álló díszes dobozkából kivett egy ezüst fogvájót, és piszkálgatni kezdte a zápfogait.

- Még nem ment le az újság szerkesztőségébe? Nat Tate segíthetne magának. Régi cikkek, képek, újságok... Vagy átmehetne a rendőrségre is, és átnézhetne néhány feljegyzést. Adóbevallások, fizetési felszólítások, kárfelvételi jegyzőkönyvek, bírságcédulák... De ha a családi kapcsolatai után akar nyomozni, legjobb, ha elmegy a megyei bíróságra.

- Amit én akarok, az itt van Millgate-ben, és nem a megyei bíróságon - mondta Barton, majd rövid hallgatás után hozzátette: - És az egész városhoz köze van, nem csupán Ted Bartonhoz. Mindent ki kell derítenem a dologról. - Fáradtan körbemutatott. - Valahogy mindennek köze van az ügghöz. Minden kapcsolatban van Ted Bartonnal. Úgy értem, a másik Ted Bartonnal.

Doktor Meade elgondolkodott, majd hirtelen letette az ezüst fogvájót, és felállt.

- Jöjjön ki a verandára. Ugye még nem találkozott Miss Jamesszel?

Barton összerezte. Fáradtsága elillant, és felkapta a fejét.

- Ezt a nevet ismerem! Már hallottam!

Doktor Meade furcsa tekintettel nézett rá.

- Elképzelhető - mondta -, a hölgy ugyanis velünk szemben ült vacsora közben. - Kitérta

a verandára vezető ajtót. - Ő vezeti a kölcsönkönyvtárat. Mindent tud Millgate-ről.

A verandán sötét volt. Beletellett egy-két percbe, míg Barton szeme hozzászokott. A régimódi székekben és a hosszú, megereszkedett díványon emberi alakok ültek. Néhányuk dohányzott, mások szunyókáltak vagy egyszerűen csak élvezték az est hűvösét. A verandát szunyoghálóval kerítették körbe; egyetlen rovar sem juthatott be az egyik sarokban gyenge fénnel világító villanyégőhöz.

- Miss James - mondta doktor Meade -, ez itt Ted Barton. Van néhány problémája. Talán ön tudna segíteni neki.

Miss James vastag lencsés, keret nélküli szemüvegén át felnézett Bartonra, és elmosolyodott.

- Örvendek - mondta kedvesen. - Maga nem idevalósi, igaz?

Barton leült a dívány karfájára.

- New Yorkból jöttem - felelte.

- Évek óta maga az első idegen - mondta doktor Meade, és körbefújt a verandán egy sűrű füstfelhőt. A szivarja végén vöröslő párázs megtörte a sötétséget. - Az út gyakorlatilag használhatatlan. Senki sem jár errefelé. Hónapok óta csak ugyanazokat a megszokott arcokat látjuk. De megvan a saját munkánk.

Nekem például itt van a kórházam. Szeretek felfedezni új dolgokat, tapasztalatokat gyűjteni, és gyógyítani. Körülbelül tíz, majdnem magatehetetlen betegem van odafent. Időnként a város háziasszonyaitól kapunk segítséget. Most minden csendes.

- Tud valamit a ... torlaszról? - kérdezte Barton hirtelen Miss Jamestől.

- Torlaszról? - kérdezett vissza doktor Meade. - Miféle torlaszról?

- Soha sem hallottak róla?

Doktor Meade lassan megrázta a fejét.

- Nem, nem hiszem.

- Én sem - felelte Miss James is. - Milyen összefüggésben?

A verandán ott volt Mrs. Trilling, a panzió többi lakója, Péter, doktor Meade Mary lánya, és néhány szomszéd, de senki sem figyelt rájuk: vagy aludtak, vagy a távolabbi sarokban duruzsoltak.

- Mit tudnak a Trilling fiúról? - kérdezte Barton.

- Viszponylag egészségesnek tűnik - mormolta Meade.

- Előfordult már, hogy megvizsgálta?

- Természetesen - válaszolta Meade bosszankodva. - Ebben a városban már mindenkit megvizsgáltam. Magas az IQ-ja, és eléggé ér-

zékeny. Sokat játszik egyedül. - Elhallgatott, majd hozzátette: - Őszintén megvallva, soha sem szerettem a koraérett gyerekeket.

- A könyvek viszont nem érdeklik - tiltakozott Miss James. - Közelébe sem jön a könyvtárnak.

Barton egy ideig hallgatott, végül megkérdezte:

- Mit jelenthet az, ha valaki az következőket mondja: "Akinek olyan hosszú kezei vannak. Az, aki a másik oldalon van." Jelent ez önöknek valamit?

Miss James és doktor Meade elcsodálkozott.

- Úgy hangzik, mintha valami játék lenne - mondta doktor Meade alig hallhatóan.

- Nem - felelte Barton. - Ez nem játék. - Komolyan így is gondolta. - De hagyjuk! Azt is felejtsük el, hogy mondtam valamit.

Miss James közelebb hajolt hozzá.

- Mr. Barton, lehet, hogy tévedek, de úgy érzem, maga szerint itt valami különös dolog történik. Hogy valami nagyon fontos van itt, Millgate-ben. Igazam van?

Barton ajkai megrándultak.

- Valami történik. Valami, ami emberi érzékekkel nem fogható fel.

- Itt? Millgate-ben?

Barton ajkai közül fékezhetetlenül előtörték a szavak.

- Rá kell jönnöm, így nem élhetek tovább. Ebben a városban valakinek tudnia kell. Maguk sem ülhetnek itt azt színlelve, hogy minden tökéletes rendben van! Ebben a városban valaki tudja az igazságot!

- Az igazságot? Miről? - kérdezte Meade döbbenten.

- *Rólam.*

A doktor és a nő is izgatottá vált.

- Ezt hogy érti? - kérdezte Miss James elbizonytalanodva. - Van itt valaki, aki ismeri magát?

- Van itt valaki, aki mindent tud. Tudja hogy *miért* és hogy *hogyan*. Tudja azt, amit én nem értek. Itt valami nagyjelentőségű, furcsa dolog történik, maguk meg csak itt ülnek, és jól érzik magukat! - Barton felpattant. - Elnézést. Fáradt vagyok. Később még találkozunk.

- Hová megy? - kérdezte Meade.

- Fel, a szobámba. Aludni akarok.

- Hallgasson ide, Barton. Adok magának egy kevés nyugtatót. Attól majd lecsillapodik. És ha akarja, holnap nézzen be a kórházba. Megvizsgálom magát. Azt hiszem, valami pokolian kimerítette. Egy ilyen fiatalemberben, mint maga, ez valahogy...

- Mr. Barton - mondta Miss James kedves, de határozott hangon, és erőltetetten elmosolyodott. - Biztosítom magát róla, hogy semmi különös nincs Millgate-ben. Bárcsak lenne! Ennél hétköznapiabb várost keresve sem találhatna. Ha azt hinném, hogy valami érdekes dolog történik, én lennék az első, aki a végére akarnajárni.

Barton kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de már nem maradt ideje megszólalni. Szavai a torkára forrtak, és az eléje táruló látványtól még az emléküik is örökre semmivé foszlott.

A veranda egyik végében hirtelen megjelent két enyhén fénylő alak, egy férfi és nő, akik egymás kezét fogva, lassan lépkedtek. Úgy tűnt, mintha beszélgetnének, de egyetlen hangjukat sem lehetett hallani. Egyenesen a ház egyik fala felé tartva, némán, nyugodtan végigmentek a verandán. Alig karnyújtásnyira haladtak el Bartontól, aki közben tisztán látta az arcukat. Mindketten fiatalok voltak. A nő hosszú, szőke haja nehéz csigákba csavart fütőkben omlott a nyakára és a vállára. Arca keskeny és éles metszésű volt; bőre sima és tökéletes, ajkai gyönyörűek, fogai tökéletesek. A mellette sétáló fiatal férfi hozzá hasonlóan csinos és jóképű volt.

Egyikük sem látta meg Bartont, de a verandán ülők egyikét sem fedezték fel. Szemeiket szorosan csukva tartották. Átmentek a székeken, a díványon, át a panzió pihengető lakóin. Átléptek doktor Meade-en és Miss Jamesen, végül pedig a falon, majd hirtelen eltűntek. A két ragyogó alak éppen olyan gyorsan vált semmivé, amilyen váratlanul feltűntek. Egyetlen hang nélkül.

- Szent Isten! - nyögte Barton, mikor végre sikerült levegőhöz jutnia. - Maguk is látták őket?

Senki sem mozdult. A panzió lakói közül néhányan egy pillanatra ugyan abbahagyták a megkezdett beszélgetést, de az alakok eltűntekor úgy folytatták a mormolást, mintha semmi sem történt volna.

- Látták őket? - kérdezte Barton izgatottan.

Miss James meglepettnek tűnt.

- Természetesen - mormolta. - Mindannyian láttuk őket. Körülbelül ebben az időben minden este itt mennek végig. Sétálgatnak. Szép pár, nem gondolja?

- De... ki... mi...? - Barton lélegzet után kapkodott.

- Most először látott Vándorokat? - kérdezte Meade. Nyugalma hirtelen szétfoszlott. - Úgy

érti, ahonnan maga jön, ott nincsenek Vándorok?

- Nem, nincsenek - mondta Barton. Mindenki csodálkozva fordult felé. - Mik ezek? *Átmenetek* a falon! Át a bútorokon! Át magukon!

- Természetesen - mondta Miss James kimérten. - Ezért nevezzük őket Vándoroknak. Bárhová el tudnak jutni. Bármin képesek áthatolni. Maga ezt nem tudta?

- Mióta van ez így? - kérdezte Barton.

Nem is igazán a válasz lepte meg, sokkal inkább a nő hangjából kicsendülő nyugalom.

- Mindig így volt - felelte Miss James. - Amióta az eszemet tudom mindig.

- Vándorok mindig léteztek - bólintott a szivarjával pöffékelő doktor Meade. - De ez teljesen természetes. Mi olyan különös benne?

5.

A reggel meleg volt és napfényes. A növényekről még nem száradt fel a hajnali harmat; a szelíd, párákék ég még nem forrósodott fel, még nem vált fehéren izzóvá. Várható volt, hogy később, ahogy a nap feljebb kapaszkodik majd a zenitje felé, ez mégis bekövetkezik. A hatalmas kőépület mögötti lejtőn sorakozó cédrusok között enyhe szellő támadt. A fák jókora árnyékfoltokat vetettek maguk mellé. Éppen a cédrusok árnyékai miatt nevezték az épületet Árnyas Háznak.

Az Árnyas Ház a város fölé épült. Egyetlen út kanyargott fel az emelkedőn a lapos területre, ahol az épület terpeszkedett. A környékét

nagy figyelemmel gondozták; virágok nyíltak és fák álltak a közelében, egy hosszú léckerítés pedig biztonságos, négyszög alakú udvart formázott körülötte. A kertben ápoltak járkáltak, ücsörögtek a padokon, a karosszékekben, de voltak köztük olyanok is, akik a meleg földön végignyújtózva pihengettek. A kórházat béke és nyugalom lengte körül. Doktor Meade valahol az épület mélyén dolgozott, talán éppen rendetlen irodájában szorgoskodott a mikroszkópjával, a mintáival, a röntgen sugarakkal és a vegyszereivel.

Mary a magasba nyúló cédrusok sora mögött, egy alig felfedezhető mélyedésben kuporgott. A gödörből még az Árnyas Ház építéskor lapátolták ki a kemény földet. Az épületből senki sem láthatta; a cédrusok és köves földfal elrejtette őt a kíváncsi tekintetek elől. Három oldalról és alulról a völgy terpeszkedett, azon túl pedig a kékeszöld hegyek, a fehér ködfátyolba vesző csúcsok végtelen, néma és mozdulatlan gyűrűje magaslott.

- Folytasd! - mondta Mary.

Egy kicsit felemelkedett, maga alá húzta vékony lábait, és kényelmesen elhelyezkedett. Feszülten figyelt; nem akart elszalasztani egyetlen szót sem.

- Pusztá véletlen volt - folytatta a méh. Vékony, gyenge hangja szinte beleveszett a cédrusok között feléledő kora reggeli szellő susogásába. Egy virág levelén ült, közel a lány füléhez. - Véletlenül éppen azon a területen járőröztünk. Egyikünk sem látta, hogy belép. Egyszeriben csak ott volt, mi pedig rávetődünk. Bárcsak többen lettünk volna! Ritkán merészkedik ilyen messzire abban az irányban. Tulajdonképpen átlépte a vonalat.

Mary a gondolataiba mélyedt. Nyaka köré tekeredő, fénylő fekete hajtincsein megcsilantak a nap sugarai.

- Sikerült rájönnötök, mit csinált odabent?

- Nem egészen. Az egész hely köré valamilyen védőmezőt vont. Képtelenek vagyunk a közelébe jutni. Kénytelenek vagyunk a másodlagos információkra hagyatkozni, de ahogy te is tudod, ezek forrásai eléggé megbízhatatlanok.

- Szerintetek lehet, hogy védekező egységeket készít? Vagy...

- Vagy még rosszabbat. Lehet, hogy valamilyen nyílt ellenállásra készül. Rengeteg különböző méretű tartályt készített. Van ebben valami ironikus. Az általunk kiküldött felderítők mindig a védőmezőjén belüli zónában pusztul-

tak el. Összegyűjtötte a tetemeket, és táplálék-
nak használta fel őket. Örömét leli a dologban.

Mary automatikus mozdulattal kinyújtotta a lábát, és kicsiny cipőjével széttaposta az előtte elrohanó apró, fekete mezei pókot.

- Tudom - mondta lassan. - Miután tegnap abbahagytam a játékot, egy gólemet csinált az agyagdarabból, amit addig én formáztattam. Ez rosszjel. Biztos erősnek érzi magát, különben nem merte volna ezt megpróbálni az én agyagommal. Tisztában van a kockázattal. A mások által összekapart agyag megbízhatatlan. Én is biztos rajta hagytam valamilyenjelet az enyémen.

- Valószínű, hogy tényleg szert tett egy aprócska előnyre - felelte a méh. - Fáradhatatlanul dolgozik. De az is igaz, hogy nyíltan kimutatta a félelmét, mikor rátámadtunk. Tehát, még mindig sebezhető. És ezt ő is tudja.

Mary letépett egy fűszálat, fehér fogai közé tette, és tűnődve rágcsálni kezdte.

- Mindkét figurája megpróbált elszökni tőle. Az egyiknek majdnem sikerült. Egyenesen felém, vagyis a kocs felé rohant, amiben ültem. De nem mertem megállni.

- Ki ez a férfi? - kérdezte a méh. - Ez a kintről érkezett ember? Példa nélküli, hogy valakinek sikerült átjutnia a torlaszon. Szerinted lehetsé-

ges, hogy imitáció? Lehet, hogy valami, amit kivetettek, aztán úgy hoztak vissza, hogy külső elemnek tűnjön? Eddig úgy tűnik, nem sok vizet zavar.

Mary tágra nyitotta fekete szemeit.

- Nem, eddig nem sokat. De azt hiszem, még fog.

- Tényleg?

- Biztos vagyok benne. Hacsak...

- Hacsak? - kérdezte a méh kíváncsian.

Mary annyira belemélyedt a gondolataiba, hogy nem is hallotta meg a kérdést.

- Furcsa helyzetben van - mormolta. - Már szembesült a ténnyel, hogy az emlékei nem illeszkednek bele a szituációba.

- Nem?

- Persze, hogy nem! Rájött a legfőbb ellentmondásokra. Röviden: teljesen más emberekkel benépesített, ettől abszolút eltérő városra emlékszik. - Mary megölt még egy óvatosan előmerészkedő, apró pókot, és megvizsgálta a mozdulatlaná váló testet. - És ő olyan ember, aki nem nyugszik, míg meg nem érti a szituációt.

- Összezavarja a dolgokat - mondta a méh panaszosan.

- Kinek a dolgait? Az enyémet? - Mary lassan felállt, és lesöpörte a farmerjára tapadt

fűszálakat. - Peterét talán. Ő mindig gondosan kidolgozza a terveit.

A méh felröppent a levélről, és a lány gallérjára telepedett.

- Lehet, hogy Péter megpróbál majd megtudni valamit ettől a férfitől.

Mary felnevetett.

- Persze, hogy ezt szeretné! De az az ember olyan zavarodott és bizonytalan, hogy nem mondhat neki valami sokat.

- Péter akkor is megpróbálja majd. Fáradhatatlanul kutatja a tudás megszerzésének lehetőségeit. Majdnem úgy, ahogy egy méh.

Mary bólintott, és elindult az emelkedőn, a cédrusok felé.

- Igen, fáradhatatlan, de egy kissé túli magabiztos. Lehet, hogy az erőfeszítéseivel többet árt, mint használ magának. Miközben megpróbálja megismerni a dolgokat előfordulhat, hogy többet tár fel, mint amennyit ő maga megtud. Azt hiszem, az a férfi okos ember. *Kell*, hogy kiderítsen valamit saját magával kapcsolatban. Valószínűleg rá fog jönni a dologra. Legalábbis eddig minden esetben így történt.

Barton meggyőződött róla, hogy senki sincs a közelében. A régmódi telefon mellett állva megfordult, végignézett a halion, az ajtókra, és a helyiség túlsó végében lévő lépcsőre pillantott, majd egy érmét dobott a készülékbe.

- Kérem a számot - szólalt meg a kagylóban egy halk hang.

Barton a martinsville-i Calhoun Hotel számát kérte. Három érmével és egy sor kattánással később, miután jó ideig várakozott, meghallotta a távoli csengést.

- Calhoun Hotel -jelentkezett be egy távolról hallatszó, álmos férfihang.

- Mrs. Bartonnal szeretnék beszélni. 204-es szoba.

Újabb várakozás, újabb kattánások, majd...

- Ted! - Peg hangja vad volt a türelmetlenségtől és az ijedtségtől. - Te vagy az?

- Én. Azt hiszem...

- Hol vagy? Az ég szerelmére, egyszerűen itt akarsz felejtetni ebben a rettenetes szállodában? - A nő hangja hisztérikusan elvékonyodott. - Ted, elegendem van az egészből! Nem bírom tovább. Elvitted a kocsit; nem tehetek semmit, nem mehetek sehova, és te meg úgy viselkedsz, mint egy elmebeteg!

Barton a lehető leghalkabban, egészen közletről beszélt a kagylóba.

- Megpróbáltam elmagyarázni neked. Ez a város... Ez nem az, amire emlékeztem. Azt hiszem, valami történt az agyammal. Találtam valamit az újság szerkesztőségében, amitől biztos vagyok benne, hogy még a személyazonosságom sem...

- Jó Isten! - vágott közbe Peg. - Nincs időnk rá, hogy a te gyermekkori illúzióid után kutasunk! Meddig akarod még ezt folytatni?

- Nem tudom - felelte Barton gyámoltalanul.
- Még annyi mindent nem értek... Ha tudnék valamit, elmondanám neked.

Egy percnyi csend következett.

- Ted - mondta Peg erőltetett nyugalommal.
- Ha huszonnégy órán belül nem jössz vissza, és nem viszel el innét, én elhagylak. Elég pénzem van hozzá, hogy visszautazzam Washingtonba. Ott van egy pár barátom. És soha többé nem fogsz látni, legfeljebb a bíróságon.

- Komolyan beszélsz?

- Igen.

Barton megnyalta az ajkait.

- Peg, maradnom kell! Rájöttem egy-két dologra. Már tudok valamit, ha nem is sokat. Annyit viszont igen, hogy biztos legyek benne, jó nyomon haladok. Ha elég hosszú ideig maradok, mindent megismerek. Itt olyan erők

működnék, amiknek a jelek szerint semmi sem szab határt, még a...

Éles kattánás. Peg lecsapta a telefont.

Barton visszaakasztotta a kagylót a horogra. Agy üres volt. Zsebre dugott kézzel, tétován ellépett a telefontól. Hát... Ennyi. Peg minden átkozott szót komolyan mondott. Mire ő átérne Martinsville-be, Peget már nem találná ott.

Az asztal és a virágcserepbe ültetett páfrány mögül egy kis alak emelkedett fel.

- Hello - mondta Péter nyugodtan. Egy csapatnyi izgő-mozgó valamivel játszadozott; a csuklóin és a kezein fekete gömböcskék futkostak.

- Mik azok? - kérdezte Barton undorral.

- Ezek? - hunyorgott rá Péter. - Pókok. - Elkapta, és a zsebébe tette az állatkáit. - Autózni készül? Arra gondoltam, talán elvinne magával.

A fiú egész végig a hallban volt. A páfrány mögött rejtőzött. Furcsa, hogy nem vette észre. Ahogy a telefon felé igyekezett, a páfrány mellett is elhaladt...

- Minek? - kérdezte Barton tompa hangon.

A fiú feszengeni kezdett. Sima arcán reménykedő ráncok jelentek meg.

- Úgy döntöttem, megmutatom magának a szírtet.

- Igazán? - Barton megpróbált közömbösnek látszani, de már ennyitől is gyorsabban vert a pulzusa. Talán most megtudhat valamit! - Lehet róla szó - mondta. - Milyen messze van?

- Nincs messze. - Peter a bejárati ajtóhoz futott, és kitérte. - Majd mutatom az utat.

Barton lassú léptekkel követte. Az elülső veranda üres volt; a szürkés, irtózatosan régi-nek tűnő székekben és a díványokon senki sem ült. Kényelmetlen remegés futott végig Bartonon. Elmúlt éjszaka itt haladt végig a két Vándor... Próbaképpen megérintette a veranda falát. Kemény volt. A két fiatal alak mégis nyugodtan áthatolt rajta, ahogy a székeken és a rajtuk ücsörgő embereken is.

Lehet, hogy *őrajta* is képesek lettek volna keresztülsétálni?

- Jöjjön! - kiáltotta Péter. Már a poros, sárga Packard mellett állt, és türelmetlenül ráncigálta a kocsijának kilincsét.

Barton a kormány mögé ült, a fiú pedig fürgén beszállt melléje. Ahogy beindította a motort látta, Péter gondosan megvizsgálja az autó belsejét, benéz a sarkokba, felemeli az üléshezátokat, végignézi a padlón, és beles az első ülések alá.

- Mit keresel? - kérdezte Barton.

- Méheket - suttogta Péter izgatottan. - Nem hagyhatnánk feltekerve az ablakokat? Útközben megpróbálhatnak berepülni.

Barton kieresztette a kéziféket, és a kocsi kigördült a főutára.

- Mi bajod van a méhekkal? Félsz tőlük? Úgy látom, a pókoktól nem tartasz.

Péter válaszul megérintette dagadt nyakát.

- Forduljon jobbra! - parancsolta. Elégedetten hátradőlt, és kezeit zsebébe süllyesztve kinyújtotta a lábait. - Kerülje meg a Jeffersont, és forduljon vissza a másik irányba.

A szirtről elképesztő kilátás nyílt a völgyre és a körülötte álló hegy-gyűrűre. Barton leült a sziklás talajra, és előhúzott egy doboz cigarettát. Mélyen a tüdejébe szívta a meleg déli levegőt. A szirtet félig-meddig árnyékba borították a körülötte álló bokrok és cserjék. Az alatta nyújtózkodó völgy melegéhez képest idefent hűvös volt. Hideg és csend. A nap a távoli csúcsok körül összegyűlt vastag, kék páratakarón át sütött le rá. Semmi sem mozgott. Az alatt elterülő mezők, a farmok, az utak és a házak között minden abszolút mozdulatlanak tűnt.

Peter a férfi mellé kuporodott.

- Szép, ugye?

- Azt hiszem...

- Tegnap este miről beszélgetett doktor Meade-del? Nem hallottam.

- Talán nem is tartozik rád.

A fiú elpirult, ajkai kemény vonallá vékonyodtak.

- Ki nem állhatom a doktort meg a bűdös szivarjait! Meg az ezüst fogvájóját!

Peter a zsebébe nyúlt, előhúzott néhány pókot, és hagyta, hogy végigfussanak a kezén meg a karján. Barton egy kicsit félrehúzódott, és megpróbált nem tudomást venni a dologról.

- Ad egy cigarettát? - kérdezte egy perccel később a fiú.

- Nem.

- Ahogy akarja - mondta Péter csalódottan, de szinte rögtön felderült az arca. - Mit gondol a tegnapi esti két Vándorról? Nem volt semmi, igaz?

- Ó, nem is tudom - felelte Barton közömbösen. - Te elég gyakran látod őket.

- Kíváncsi vagyok, hogyan csinálják - mondta Péter megindultán, de nyomban meg is bánta, hogy kimutatta érzelmeit. Összeszedte a pókjait, letaszította őket a lejtőn, és látszólag

nagy érdeklődéssel figyelte, mit csinálnak. A pókok izgatottan szétfutottak.

Bartonnak az eszébe jutott valami.

- Itt nem félsz a méhektől? Ha egy is utánad repült volna, itt nem tudnál hová bújni előle.

Péter megvetően felnevetett.

- Ide nem jönnek méhek. Túlágosan bent vagyunk.

- *Bent!*

- Tulajdonképpen - folytatta Péter fölényesen - ez a legbiztonságosabb hely az egész világon.

Barton semmit sem értett a fiú szavaiból. Hosszú hallgatás után óvatosan megjegyezte:

- Ma elég sűrű a pára.

- A micsoda?

- A pára. - Barton a távoli csúcsokat beborító, nyugodt, kék takaróra mutatott. - A melegtől van.

Péter arcán még az előbbinél is nagyobb fölény tükröződött.

- Az nem pára. Az Ó!

- Valóban? - Barton felélénkült. Talán végül mégis sikerül megtudnia valamit - ha elég óvatosan játszik. - Kire gondolsz?

Péter előre mutatott.

- Nem látja? Pedig hatalmas! A legnagyobb. És öreg. Vénebb, mint mindenki más együttvéve. Vénebb még a világnál is.

Barton a párafelhőn, a hegyeken és a kék égen kívül semmit sem látott. Peter a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy tárgyat, ami leginkább egy olcsó, nikkelleretes nagytóra hasonlított. Barton kezébe nyomta. Barton ügyefogyottan forgatta az ujjai között, és már éppen vissza akarta adni Péternek, de a fiú megállította a mozdulatát.

- Nézzen keresztül rajta! Nézzen a hegyekre!

Barton engedelmeskedett. És meglátta. A tárgy valamilyen szűrőlencse lehetett: ahogy belenézett, eltűnt a pára, és élessé vált a kép.

Barton rádöbbent, eddig rosszul gondolkodott. Arra számított, hogy Ő a táj része lesz. Tévedett. Ő maga volt a táj. A világ egész távolabbi része, a völgy széle, a hegyek, az ég, minden. Ahogy Barton fókuszolta a szűrőlencsét, alakot öltött, anyaggá vált előtte az univerzum egész távoli, egyetlen oszlopként felemelkedő pereme, egy gigantikus kozmikus lény.

Igen, valóban egy férfit látott. Egy férfit, akinek lábai a völgy talajában gyökereztek; akinek maga völgy alkotta a lábát. Az ő láb-szárai voltak a hegyek - vagy a hegyek voltak

a lábszárai; Barton képtelen volt eldönteni, melyik meghatározás lehet igaz. Két, egymástól távoli, masszív oszlop. Két keményen, ki-egyensúlyozottan álló láb. A teste a kékesszürke páramassza volt, vagyis az, amit Barton párának hitt. Ahol a hegyek összeértek az ég-
gel, ott kezdődött a lény hatalmas torzója.

Karjait a völgy fölé nyújtva, a föld és a végtelen között félúton tartotta. A kezait átlát-szatlan függönyként tartotta; ezekről a kezek-ről hitte Barton, hogy csupán a por és a pára felhői. Az óriási alak kissé előre dőlt, mintha az ő része, a völgy neki jutó fele fölé hajolna. Lefelé nézett, de arcát nem lehetett látni. Meg sem moccant, teljes mozdulatlanságba der-medt.

Mozdulatlan volt, de élő. Nem kőbálvány, nem fagyott szobor volt, hanem élőlény. Élt, de kívül volt az időn. Nem változott, meg sem rezzent. Örökkévaló volt. A legmegdöbben-tőbb mégis a feje volt. Mintha egy izzó, tiszta fényt sugárzó, élettől lüktető, ragyogó gömb lett volna...

A nap volt a feje.

- Ki ez? - kérdezte Barton egy idő múlva. Most, hogy megpillantotta az alakot, már a lencse nélkül is jól látta. Olyan volt az egész, mint azoknak a bizonyos varázskép játékok-

nak az esetében: ahogy az elrejtett forma láthatóvá válik, többé lehetetlen nem észrevenni.

- Már mondtam magának, nem tudom a nevét - felelte Péter ingerülten. - Talán *ő* tudja. Valószínű, hogy *ő* mindkettejük nevét tudja. Ha tudnám a nevét, hatalmam lenne fölötte. Jó volna, ha így lenne. *Őt* egyáltalán nem szeretem. A másik viszont egyáltalán nem zavar engem. Ezért van éppen ezen az oldalon a szirtem.

- A másik? - kérdezte Barton elképedve. Megfordult, és a pici lencsén át egyenesen a magasba nézett.

Iszonyatos érzése támadt amikor rádöbbsent, hogy *ő* maga is része a másik lénynek. Az első alak a völgy túlsó végében állt, ez viszont éppen vele szemben, azon az oldalon, ahol Barton ült.

Az alak körülötte magaslott. Barton nem látta pontosan; halványan érezte a jelenlétét, de semmi több. Körülfolyta Bartont. A sziklák, a mezők, a kusza bokrok, a növények: minden *Ő* volt. Ennek a lények is a hegyek, az ég és a ködpára alkotta a testét, ám a másikkal ellentétben ez nem ragyogott. Barton nem látta a fejét, nem nézhetett végig roppant méretein. Jeges rémület áramlott szét benne. Ennek a

lénynek a teste nem a nap fényes korongjában kulminált, hanem valami másban.

A sötétségben?

Barton bizonytalanul felállt.

- Nekem elég volt ebből. Elmegyek. - Elin-
dult lefelé a hegy oldalán. Nos, ő akarta... Még
mindig dermedten szorongatta Péter nagyító-
ját. Visszahajította a szirtre, és tovább ment a
völgy mélye felé.

Nem számított hol van, hol ül, áll, alszik
vagy járkál, amíg a völgyben tartózkodik, ad-
dig ő is része valamelyik lénynek. Mindkettő
a völgy valamelyik feléhez tartozott. Lehet,
hogy átjut egyikből a másikba, de valamelyik-
ben mindig benne marad. A völgy közepén
pedig egy vonal húzódik. Ahogy átlépi ezt a
sávot, máris beleolvad a másik alakba...

- Hová megy? - ordított utána Péter.

- Ki.

Péter arca baljóslatúan elsötétült.

- Nem juthat ki. Nem mehet el.

- Miért nem?

- Majd rájön, hogy miért nem!

Barton mit sem törődve a fiúval tovább
ereszkedett lefelé a hegy oldalán az út, az
autója irányába.

6.

A felfelé, Millgate-ből kivezető útra kormányozta a Packardot. Körülötte és alatta sűrűn egymás mellé nőtt cédrusok és fenyők ágaskodtak. A rettenetes állapotban lévő út keskeny szalagként kanyargott át az erdőn. Barton óvatosan, figyelmesen vezetett. Az út felületét repedések és rések hálózták be. A hasadékokból növények ütötték fel a fejüket. Gaz és száraz fű. Látszott, hogy errefelé senki sem jár. Ennyi legalább biztos volt...

Barton bevett egy éles kanyart, és hirtelen a fékbe taposott. A gumik felsikoltottak, az autó zökkenve megállt.

Ott volt előtte, az úton. A látványtól megállt a szívverése. Már háromszor haladt végig ezen az úton - egyszer ki, és két alkalommal befelé -, de eddig még nem semmit sem látott. De most ott volt előtte. Akkorjelent meg, amikor elhatározta, hogy elhagyja a várost, elfelejti az egészet, és csatlakozik Peghez, hogy úgy folytassák a vakációjukat, mintha mi sem történt volna.

Valami különös dologra számított. Egy óriási, hátborzongató valamire, egy titokzatos és kozmikus falszerűségre. Egy természetfölötti úttorlaszra.

Tévedett. Csupán egy elakadt rönkfaszállító teherautó állt előtte. Egy ócska, vaskerekű, egysebeséges tragacs. Kerek fényszórói régi-módi rézlámpák voltak. A rakománya szétszóródott az úton. A rögzítőkábelek elszakadtak; a teherautó furcsa szögben oldalra fordult, mozdulatlaná vált, a farönkök pedig legurultak róla.

Barton kimerültén kiszállt a kocsijából. Körülötte minden néma volt, csak valahol a távolban káromgott egy panaszos holló, és a cédrusok lombjai susogtak. Közelebb lépett a rönktengerhez, és a közepéből kiemelkedő ósdi szigethez. Úttorlasznak nem is volt rossz. Egyetlen autó sem lenne képes átjutni, átvergődni a

rengeteg hatalmas, szanaszét szóródott rönk. Némelyik fatörzs a többire tornyosult. A veszélyes, bizonytalan gerendakupac bármelyik pillanatban megmozdulhatott és szétgördülhetett. Az út pedig meredek volt.

A teherautóban természetesen senki sem ült. Egyedül az Isten a megmondhatója, mióta vagy milyen gyakran állt ott. Nyilvánvalóan szelektív módon tűnt fel. Barton cigarettára gyújtott, és levetette a zakóját. A levegő kezdett felmelegedni. Hogy fog átjutni ezen? Korábban már túljutott ezen a ponton, de ezúttal nem lesz olyan könnyű, mint eddig.

Talán ha megkerülné...

Az út egyik oldala eleve kiesett a számításból. Egyszerűen képtelen lenne felkapaszkodni a szinte függőleges falon. Ha megcsúszna valami sima sziklán, egyenesen a rönkhalmaz közepébe esne. A másik, lejtős oldalon viszont sikerülhet a dolog. Az út és a szakadék között egy árok húzódott. Ha átjutna rajta, a lejtő fenyői között, egyiktől a másikig haladva esetleg megkerülheti a rönkkupacot, és az árkon átvágva visszakerülhetne az útra.

De elég volt egyetlen pillantást vetnie az árakra, és máris látta, ez is reménytelen. Barton szorosan lehunyta a szemeit.

Az árok nem volt széles; képes *lett volna* átkelni rajta. Csakhogy egyszerűen nem volt feneke. Egy feneketlen szakadék peremén állt. Hátralépett, és lihegve a cigarettájába kapaszkodott. A szakadék végtelen volt. Olyan érzése támadt, mintha az égre nézett volna fel. Határtalan... Egy meredek falú mélyedés, ami végül egy homályos, baljóslatú káoszba olvadt.

Nem foglalkozott tovább az árokkal, inkább újra a rönkök felé fordult. Egy autó semmiképpen sem juthatna át ezen az akadályon, de talán egy gyalogos valahogy mégis megtalálhatná közöttük a másik oldalra vezető ösvényt. Ha eljut a félúton lévő teherautóig, a vezetőfülkében megpihenhet. Tehát két különálló részre oszthatja a feladatot.

Felvillanyozva közeledett a rönkök felé. Az első viszonylag kicsi volt, és szilárdan feküdt a helyén. Barton rálépett, a karjaival hadonászva megtartotta az egyensúlyát, majd átugrott a következőre. A kupac fenyegetően megremegett alatta. Barton gyorsan a harmadik rönkre szökkent, és megkapaszkodott. Eddig minden rendben. A következő jókora, vén fatörzs száraz és repedezett volt. Másik három tetején éles szögben felfelé meredezett. A hatalmas rönkök úgy heverték egymáson, akár az egymásra szórt gyufaszálak.

Barton ugrott. Alatta megmozdult a rönk, mire rémulten átlendült egy másikra. Kétségbeesetten valamilyen fogódzó után kapott. Ujjai megcsúsztak; hanyatt vágódott. Vadul hadonászva megpróbált valamilyen szélesebb felületre esni.

Sikerült neki.

Lihegve, levegő után kapkodva végignyúlt a rönkön. A megkönnyebbülés hullámai áramlottak szét a testében. Végül lassan felült. Ha még egy kicsit sikerül előre jutnia, akkor már -belekapaszkodhat a teherautóba, és felmászhathat rá. Akkor lesz félúton. Megpihenhet...

Éppen olyan távol volt a teherautótól, mint a legelején. Semmivel sem jutott közelebb hozzá. Egy pillanatra azt hitte, megőrült, de aztán mindent megértett. Körben haladt. A rönkkupac egy útvesztő volt. Rossz irányba indult, és ezért nem sikerült a teherautó mellé keverednie. Egy zárt körben mozgott.

A pokolba a kijutással! Már csak egyet akart: visszajutni a kocsijához. Vissza oda, ahonnan elindult. Minden oldalról rönkök vették körül. Kupacok, rakások, a többi közül kimeredő szálfák. Jó Isten, ilyen messzire jutott volna közöttük? Lehetséges, hogy ilyen mélyen bejutott a labirintusba? Alig néhány lépésnyit

haladhatott csak előre; egészen biztos, hogy nem sikerült ilyen messzire bemásznia!

Kúszni kezdett, körben visszafelé, arra, amerről jött. A rönkök veszélyesen megmozdultak alatta. A félelemtől elvesztette az önuralmát. Megcsúszott a keze, és két fatörzs közé esett. Egy sötét, szörnyű pillanatra alámerült. Szeme elől eltűnt a nap fénye, és elnyelte a sötétség barlangja. Minden erejét összeszedve megpróbált kiszabadulni. Az egyik rönk megmozdult, mire vadul visszamászott, kibukkant a fénybe, és reszketve, lihegve végignyúlt egy fatörzsön.

Nem tudta, mennyi ideig feküdt így. Nem érzékelte az idő múlását. Arra eszmélt, hogy egy hang szólongatja.

- Mr. Barton! Mr. Barton! Hall engem?

Sikerült felemelnie a fejét. Az úton, a rönkökön túl Peter Trilling állt.

A fiú nyugodtan Bartonra mosolygott, kezét csípőre tette, napbarnított arca csillogott a ragyogó napfényben. Nem különösebben látszott ijedtnak. Sokkal inkább meglepettnek tűnt.

- Segíts! - lihegte Barton.

- Mit csinál ott?

- Megpróbáltam átjutni. - Barton erőlködve felült. - Hogy a pokolba fogok visszakerülni?

Ekkor feltűnt neki valami. Már nem dél volt, hanem kora este. A nap éppen lenyugodni készült a távoli hegyek, a völgy túlsó vége fölé magasodó gigantikus alak mögött. Barton a karórájára pillantott. Fél hét volt. Hét teljes órán át feküdt a rönkökön.

- Nem lett volna szabad megpróbálnia az átjutást - mondta Péter, és óvatosan közelebb lépett. - Ha Ők nem akarják, hogy kimenjen, nem szabad próbálkoznia.

- De valahogy *bejutottam* ebbe az átkozott völgybe!

- Mert valószínűleg így akarták. De azt már nem akarják, hogy elmenjen. Jobban tenné, ha óvatosabb lenne. Könnyen ott ragadhatott, és éhen halhatott volna. - Péterről lerítt, hogy élvezzi a látványt, de egy perccel később gyorsan felugrott az első rönkre, és elindult Barton felé.

Barton bizonytalanul felállt. Testét átjárta a félelem. Most először ízlelte meg a völgyben működő erők hatalmát. Hálásan belekapaszkodott Péter kicsiny kezébe, és hagyta, hogy a fiú visszavezze a rönkhalom szélére.

Furcsa módon az egész csak néhány másodpercig tartott.

- Hála Istennek! - Barton megtörölte a homlokát, és felemelte a földről elhajított zakóját.

A levegő egyre borzongatóbbá vált; hűvös lett, és besötétedett. - Ezt egy darabig nem próbálom meg még egyszer.

- Jobban teszi, ha *soha többé* nem próbálja meg - mondta Péter halkán.

A fiú hangjában volt valami, amitől Barton összerezett.

- Ezt hogy érted?

- Ahogy mondom. Hét órán át volt itt. - Péter önhitt mosolya még szélesebbé vált. - Én tartottam itt magát. Összezavartam maga körül az időt.

Barton csak lassan tudta felfogni a szavait.

- Te tetted? De végül mégis kihoztál!

- Persze - mondta Péter könnyedén. - Ott tartottam magát, aztán amikor meguntam a dolgot, kihoztam. Azt akartam, hogy lássa, ki a főnök.

Hosszú csend következett. A fiú egyre gőgösebben mosolygott, elégedett volt magával. Most valóban jó munkát végzett.

- Láttam magát a szirtemről - magyarázta. - Tudtam, hogy hol jár, és sejtettem, hogy megpróbál majd átmászni. - Kidüllesztette a mellét. - Erre rajtam kívül senki sem képes. Én vagyok az egyetlen, aki meg tudja csinálni. - Gúnyosan hunyorított egyet. - Megvannak rá a módszereim.

- Dögölj meg! - kiáltotta Barton. Ellépett a fiú mellett, és beugrott a Packardba. Ahogy beindította a motort és kieresztette a kéziféket, látta, Péter önelégült mosolya egyre halványodik. Mire aztán Millgate irányába fordult a kocsival, a mosoly ideges grimasszá vált.

- Nem visz vissza? - kérdezte Péter, és az ablakhoz lépett. Arca betegesen sápadttá vált.

- Lent, a hegy lábánál egy csomó van azokból a halálfejes lepkekből! Már majdnem éjszaka van!

- Ez bizony elég nagy baj! - mondta Barton, és szédült iramban elindult az úton.

Halálos félelem suhant át Péter arcán. Hátra-maradt, akár a vad gyűlölet semmivé váló oszlopa.

Bartonról ömlött a veríték. Lehet, hogy hibát követett el. Elég kényelmetlen volt odakint, a rönkök labirintusában üvegbe zárt bogár módjára körbe-körbe csúszni-mászni. A kölyöknek nagy hatalma van, és elég örült ahhoz, hogy használja is. Ráadásul ott volt még a többi problémája is; akár tetszett neki, akár nem, itt ragadt.

Legalábbis még egy-két napig kénytelen a közelben maradni.

Ahogy Barton ráfordult a Jefferson Streetre, Millgate lassan beleolvadt a komor sötétségbe. A legtöbb boltot - a vegyeskereskedéseket, a vasáru boltokat, a zöldségeseket - már bezárták, csak az éjjel-nappali kávézók és az olcsó bárók maradtak még mindig nyitva.

A Magnólia Club, egy lepusztult lebuj előtt parkolt le. Az épület olyan rossz állapotban volt, hogy a szinte minden percben összedőlhetett. A bejárat előtt néhány kisvárosi fenegyerek ácsorgóit. Ahogy lezárta a Packardot, és belökte a bár lengőajtáját, a borostás állú, mozdulatlan fickók vörösen izzó, átható szemekkel bámultak rá.

A bárpult mellett csak néhányan ültek. Az asztalok üresek voltak; a tetejükre pakolt székek szánalmasan méregették lábaikat a mennyezet felé. Barton a pult végéhez ült, olyan helyre, ahol senki sem zavarhatta, és egymás után rendelt három bourbont.

Pokoli bajban volt. Bejött ide, és most képtelen elmenni. Beszorult. Bent ragadt a völgyben, és egy rakományi rönkfa megakadályozza abban, hogy kiszabaduljon. Mennyi ideje lehet ott az az úttorlasz? Jó Isten, lehet, hogy örökre ott marad! Aztán itt van még a kozmikus ellensége is, az, aki manipulált az emlékeivel, meg itt van Peter is, akit adáz ellensége az extra poén kedvéért dobott be.

A bourbonok megnyugtatták. *Ők* - vagyis inkább *az*, a kozmikus erő - valamiért meg akarják szerezni. Talán neki magának kell rájönnie, hogy ki is valójában. Talán ez az egész előre ki lett tervezve, még az is, hogy idejön, hogy annyi év után visszatér Millgate-be. Talán minden lépése egy terv része, minden amit valaha, eddigi életében tett...

Még rendelt egy pár bourbont; sok mindentől meg akart feledkezni volt. A helyiségbe belépett még néhány ember. Görnyedt hátú, bőrdzsekis férfiak voltak, akik nem beszélgettek, csak mozdulatlanul merengtek a sörük fölött, és felkészültek az este eltöltésére. Barton nem törődött velük, inkább módszeres iváztatára koncentrált.

Már éppen a hatodik bourbont akarta a többi után önteni, mikor megérezte, hogy az egyik ember figyeli őt. Kába fejjel azt színelte, hogy semmit sem vett észre. Jó Isten, talán nincs elég baja így is?

A férfi megfordult a magas bárszéken. Piszkos arcú, vén piás volt, magas és görnyedt. Tépett, mocskos zakót viselt, és egy elkoszlott nadrágot. A lábán egy cipő maradványai. Kezei szélesek és sötétek voltak, ujjain számtalan forradás. Részeg szemeit Bartonra meresztette, leste minden mozdulatát. Még akkor sem

fordult el, mikor Barton ellenségesen visszapillantott rá.

A férfi felállt, és dülöngélve átment hozzá. Barton összeszedte magát, és felkészült rá, hogy a piás meghívhatja magát egy italra.

A férfi leült a mellette álló székre, felsóhajtott, és összefűzte a karjait.

- Szevasz - mondta alkoholbűzös leheletfelhőt fújva Barton köré. Kisöpörte a szemeiből nedves, őszes haját. A haja ritkás volt, olyan nyirkos és nedves, akár a kukoricahaj, szemei olyan felhős kékek, mint egy gyermeké. - Hogy vagy?

- Mit akar? - kérdezte Barton nyersen, a részeg kétségbeesés szélén ingadozva.

- Egy scotch-ot szódával.

Barton meglepődött.

- Ide hallgasson, barátom... - kezdte, de a férfi halk szelíd hangon közbevágott.

- Azt hiszem, nem emlékszel rám.

Barton hunyorogni kezdett.

- Emlékeznem kéne magára?

- Az utcán futkostál. Tegnap. A Centralt kerested.

Már Barton is emlékezett. Ez volt a részeg, aki kiröhögte.

- Ó, igen - mondta lassan.

A férfi arca felderült.

- Látod? Emlékszel rám. - Kinyújtotta koszos, sebhelyes mancsát. - A nevem Christopher. William Christopher. - Majd hozzátette:
- Egy szerencsétlen öreg svéd vagyok.

Barton nem fogta meg a kezét.

- A maga társasága nélkül is jól megvagyok. Christopher bizalmaskodóan elmosolyodott.

- Elhiszem. De ha megkapom a szódás scotchot, talán olyan jókedvre kapok tőle, hogy elmegyek.

Barton intett a csaposnak.

- Scotch és szóda - morogta. - Az úrnak.

- Megtaláltad a Centralt? - kérdezte Christopher.

- Nem.

Christopher magas, vékony hangon felvihogott.

- Nem lep meg. Én előre megmondhattam volna.

- Megmondta.

Megérkezett az ital, amit Christopher hálásan elfogadott.

- Jó pia - állapította meg egy nagy korty, és egy mély levegővétel után. - Maga nem idevalósi, igaz?

- Hogy jött rá?

- Miértjött Millgate-be? Mit keres egy ilyen kisvárosban? Ide soha senki sem jön.

Barton rosszkedvűen felemelte a fejét.

- Azért jöttem, hogy megtaláljam magam.

Valamilyen oknál fogva Christopher ezt mulatságosnak találta. Újra vihogni kezdett, még hozzá olyan hangosan, hogy a bárpult mellett ülő emberek bosszúsan felé fordultak.

- Mi tetszik ennyire? - kérdezte Barton dühösen. - Mi a franc ilyen vicces ezen?

Christopher nagy nehezen megnyugodott.

- Megtalálni magadat? És van valamilyen nyom, amin elindulsz? Meg fogod ismerni magad, amikor megtalálod? Tudod, hogy nézel ki? - Megpróbálta visszafojtani a röhögést, de hiába. Barton lejjebb csúszott a széken, és szánszalmasan a pohara fölé görnyedt.

- Hagyja abba! - mordult fel. - Már így is elég bajom van.

- Baj? Milyen baj?

- Mindenféle. Minden átkozott dolog ebben a világban. - Az elfogyasztott bourbonok nekiláttak, hogy elvarázsolják. - Krisztusom, akár meg is halhattam volna! Először rá kellett jönnöm, hogy halott vagyok, hogy nem éltem elég ideig ahhoz, hogy felnőhessek...

Christopher megrázta a fejét.

- Kár.

- Aztán ott voltak azok az átkozott átlátszó emberek, akik átsétáltak a verandán.

- Vándorok. Igen, először megdöbbentik az embert. De meg fogod szokni őket.

- Aztán az az átkozott kölyök, aki először méheket keres, utána mutat egy ötven mérföld magas fickót, akinek egy villanykörte van a feje helyén.

Christopher hirtelen megváltozott. Valami átcsillant szédült részegségén: a megfeszített értelem.

- Igazán? - kérdezte. - És miféle az a fickó?

- A legnagyobb istenverte pasas, akit valaha látott. - Barton vad, pásztázó mozdulatot tett.

- Egymillió mérföld magas. Eltakarja az ember elől a napvilágot. Vagyis ő maga a napvilág...

Christopher lassan kortyolgatta az italát.

- És még mi történt magával, Mr...?

- Barton. Ted Barton. Aztán leestem egy farönkről.

- *Mit csinált?*

- Farönkökön mászkáltam. - Barton elkínzottan előredőlt. - Hét órán keresztül voltam egy rakás farönk között. Egy kis gazfickó vezetett ki onnan. - Kézfejjével szájalmasan megtörölte a szemét. - És nem találtam meg a Central Streetet. Sem a Pine Streetet. - Vad kétségbeeséssel felkiáltott. - Az Isten verje meg, én a Pine Street-en *születtem*! Kell, hogy legyen ilyen hely!

Christopher egy percig nem felelt. Felhajtotta az italát, a pultra fordította a poharat, elgondolkodva forgatta egy darabig, majd hirtelen félrelökte.

- Nem, nem fogja megtalálni a Pine Street-et
- mondta. - Sem a Centralt. Legalábbis'többé már nem.

Ezek a szavak eljutottak Barton tudatáig. Kihúzta magát, agya az alkoholköd ellenére hirtelen kitisztult.

- Hogy érti azt, hogy *többé már nem?*

- Hosszú idő telt el azóta... Hosszú-hosszú évek. - Az öreg fáradtan megdörzsölte ráncos homlokát. - Már hosszú ideje nem hallottam, hogy valaki ezt az utcát emlegette volna. - Babakék szemeit Bartonra meresztette, és megpróbált átlátni a whisky meg az idő ködén. - Különös érzés újra hallani ezt a régi nevet. Szinte már én is elfelejtettem. Tudja, Barton, itt valami nem stimmel.

- Igen - helyeselt Barton idegesen. - Valami nem stimmel. *De micsoda?*

Christopher újra megdörzsölte a homlokát, és megpróbálta összeszedni a gondolatait.

- Nem tudom. Valami nagy dolog. - Félve körülpillantott. - Lehet, hogy elment az eszem. A Pine Street szép kis utca volt. Sokkal szebb, mint a Fairmount. Ez van most nekik helyette.

A Fairmount. De házak nem ugyanazok. Egyáltalán nem. Az utca sem a régi. És senki sem emlékszik. - Kék szemei megteltek könnyel, de szálnalmas mozdulattal kidörgölte őket. - Senki sem emlékszik, kivéve magát meg engem. Senki más az egész világon. *Mi a francotfogunk most csinálni?*

7.

Barton lélegzet után kapkodott.

- Ide hallgasson! Hagyja abba a siránkozást, és figyeljen!

Christopher megremegett.

- Jól van. Ne haragudjon, Barton, de ez az egész dolog már...

Barton megragadta a karját.

- Tehát minden valóban olyan *volt*, ahogy emlékszem rá. A Pine Street. A Central. A régi park. Nem hamisak az emlékeim!

Christopher egy piszkos zsebkendővel megtörölte a szemeit.

- Igen, a régi park. Maga emlékszik rá? Jó Isten, mi történt itt? - Az arca beteges sárgára

változott. - Mi bajuk az embereknek? Miért nem emlékszenek semmire? - Megremegett a rémülettől. - És nem is ugyanazok, mint valamikor. A régiek mind eltűntek. Éppen úgy, ahogy a helyek is. Minden és mindenki eltűnt, kivéve magát és engem!

- Én elkerültem a városból - mondta Barton.
- Kilenc éves koromban. - Hirtelen felállt. - Menjünk innét! Hol beszélgethetnénk?

Christopher összeszedte magát.

- Nálam. Ott nyugodtan megtárgyalhatunk mindent. - Leugrott a bárszékről, és gyorsan a kijárat felé indult. Barton követte.

Odakint hűvös volt és sötét. A utcai lámpák időnként felszercentek. Már csak néhány ember sétálgatott, leginkább csak az egyik bárból a másikba tartó férfiakat lehetett látni.

Christopher végigsietett az utcán. Barton alig bírt lépést tartani vele.

- Tizennyolc éven át vártam erre - zihálta Christopher. - Azt hittem, hogy megbolondultam. Senkinek sem beszéltem róla. Félttem. Ennyi éven át... És minden igaz volt!

- Mikor következett be a Változás?

- Tizennyolc évvel ezelőtt.

- Lassan ment végbe.

- Nem. Hirtelen. Egyetlen éjszaka alatt. Mikor felébredtem, már minden más volt. Nem

ismertem fel a környezetemet. A házamban maradtam, és elbújtam. Azt hittem, megőrültem.

- Senki más nem emlékszik?

- Mindenki eltűnt!

Barton mozdulatlanra dermedt a döbbenettől.

- Úgy érte...?

- Hogy emlékezhetnének? Ők is eltűntek. Minden megváltozott, még az emberek is. Ez egy teljes mértékig új város.

- Tud a torlaszról?

- Azt tudtam, hogy senki sem tud átjutni rajta. Valami elzárja az utat. De ezeket nem érdekli a dolog. Az emberekkel sem stimmel valami.

- Kik a Vándorok? - kérdezte Barton.

- Nem tudom.

- Mikor tűntek fel? A Változás előtt?

- Nem. A Változás után. Előtte egyszer sem láttam őket. Úgy vettem észre, mindenki teljesen természetesnek tartja, hogy vannak.

- Ki az a két óriás?

Christopher megrázta a fejét.

- Nem tudom. Azt hiszem, egyszer láttam valamit. Felmentem az úton. A kifelé vezető ösvényt kerestem. De meg kellett állnom. Egy elakadt rönkszállító teherautó elzárta az utat.

- Az a torlasz.

Christopher szitkozódni kezdett.

- Az istenit! Évekkel ezelőtt jártam arra, és még mindig ott van...

Márjónéhány háztömböt maguk mögött hagytak. Sötétség vette körül őket, meg a bizonytalan alakú házak. Időnként egy-egy fény. A házak kopottak és lelakottak voltak. Barton egyre növekvő meglepetéssel vette észre, milyen rosztag állapotban vannak. Emlékeiben a városnak ez a része nem volt ilyen rossz állapotban.

- Itt minden tönkrement! - mondta.

- Így van. A Változás előtt távolról sem volt ilyen rossz a helyzet. Ez a környék tulajdonképpen egész jól nézett ki. Volt egy kis háromszobás házam. Én magam építettem. Bevezettem az áramot, megcsináltam a vízvezetékemet a tetőt. Azon a reggel aztán felkeltem, és hol találtam magam? - Az öreg megtorpant, és keresni kezdte a kulcsát. - Egy ládában! Mert az egész ház nem volt nagyobb, mint egy konténer. A viskónak még alapja sem volt. Pedig emlékszem rá, ahogy kiöntöttem a házam alapját! Egy egész hétig tartott, mire elkészültem vele. Most viszont a padló a csupasz földre van lerakva!

Megtalálta a kulcsot, és a sötétben keresni kezdte az ajtó zárját. Egy ideig morogva, káromkodva ügyletkedett, ám végül az ajtó kinyílt, és az öreg Bartonnal együtt belépett rajta.

Christopher meggyújtott egy olajlámpást.

- Nincs áram. Ehhez mit szól? Pedig rengeteg dolgoztam vele! Én mondom magának, Barton, ez az egész az ördög műve. A sok kemény munka, minden, amim volt, minden, amit felépítettem... egyetlen éjszaka alatt eltűnt. Most már semmim sincs. Azelőtt nem ittam. Érti? Egyetlen cseppet sem!

Christopher otthona egy kunyhó volt. Az egyetlen szoba egyik végében egy kályha és egy vízcsap állt, a másikban egy ágy. Mindent beborított a szemét. Mosatlan edények, élelmiszeres csomagok és dobozok, szatyornyi tojáshéj és szemét, penészes kenyérdarabok, újságok, magazinok, mocskos ruhák, üres üvegek, ócska kacatok mindenütt. És persze huzalgombolyagok.

- Igen - mondta Christopher. - Tizennyolc éven próbálom bevezetni erre az istenverte helyre az áramot. - Arcán félelem tükröződött, nyílt, reménytelen rémület. - Valamikor pokolian jó villanyszerelő voltam. Rádiókat javítottam. Volt egy kis rádió boltom.

- Hát persze! - mondta Barton. - Will szervíze és boltja!

- Elűnt. Teljesen elűnt. A Jefferson Streeten, ahogy most hívják azt az utcát, most egy mosoda van a helyén. Szörnyű munkát végeznek. Rojtosra mossák az ember ingeit. A szervízemből semmi sem maradt. Azon a reggelen felkeltem, és munkába indultam. Éreztem, hogy valami furcsa dolog történt. Odaértem, és egy átkozott mosodát találtam a boltom helyén. Gőzvasalókat meg vasalóasztalokat.

Barton felemelt egy hordozható akkumulátort. Laposfogók, forrasztóón, forrasztópáka, forrasztózsír, drótok, szignálgenerátor, rádió csövek, kondenzátorok, rezisztorok, nyáklapok - mindenfelé...

- Tehát nem tudja bevezetni ide az áramot?

- Megpróbáltam - Christopher szánalmasan a kezeire meredt. - Nem sikerült. Csak ügyetlenkedem. Mindent összetörök, elejtek. Elfelejttem, mit is csinállok. Összekuszálom a vezetékeket. Széttaposom a szerszámaimat.

- De miért?

Christopher szemeiben rémület csillogott.

- Nem akarják, hogy visszavezzem. Nem akarják, hogy olyanná tegyem, amilyen volt. A többiekhez hasonlóan nekem is meg kellett volna változnom. Én egyáltalán nem voltam

ilyen szakadt, mint most. Keményen dolgoztam. Volt egy boltom, és értettem is a szakmámat. Szépen, tisztán éltem. Barton, ezek nem hagyják, hogy elrendezzem az életem! Szó szerint kiveszik a kezemből a forrasztópákát.

Barton félresöpört egy kupacnyi kábelt meg szigetelőszalagot, és leült a munkapad szélére.

- Magát is az uralmuk alá hajtották. Hatalmuk van maga fölött.

Christopher izgatottan kotorászott a konyhaszekrényben.

- Ez a dolog úgy lebeg Millgate fölött, mint egy fekete ködfelhő! Egy mocskos fekete ködfelhő, ami bekúszott minden ablakon és ajtón, és lerombolta a várost. Ezek az emberek csupán ember-imitációk. A valódiak eltűntek. Egyetlen éjszaka alatt nyomuk veszett. - Előhúzott egy poros borospalackot, és Barton elé tartotta. - Istenemre, most ünnepelni fogok! Tartson velem, Barton. Már évek óta tartogatom ezt az üveget.

Barton megvizsgálta a palackot. Lefújta a port a címkéjéről, és az olajlámpa fényéhez tartotta. Régi, nagyon régi, importált muskotálybor volt.

- Nem is tudom - mondta bizonytalanul. Kezdte rosszul érezni magát a bourbonoktói. - Nem szeretem keverni az italokat.

- De most ünneplünk. - Christopher a padlóra söpört egy kacathalmot, és megkereste a dugóhúzó. A térdi közé szorította az üveget, a dugóhúzó végét gyakorlottan a dugóba dőfte, és tekergetni kezdte. - Megünnepeljük, hogy megtaláltuk egymást.

A bor nem volt valami jó. Barton egy apró kortyot ivott a poharából, és szemügyre vette az öreg ráncos, vén arcát. Christopher a székébe süssedve tűnődött, és közben gyorsan, automatikusan iszogatótt nem túl tiszta poharából.

- Nem - mondta. - Nem akarják, hogy minden visszaváltozzon. Ők tették ezt velünk. Elvették tőlünk a városunkat. A barátainkat. - Christopher arcvonásai megkeményedtek. - Azok a gazemberek nem fogják megengedni, hogy akár az ujjunkat is felemeljük, hogy mindent újra rendbe tegyünk. Átkozottul hatalmasnak képzelik magukat!

- De én bejutottam ide - mormolta Barton. Egyre kábultabbá vált; a bourbonok összekeveredtek benne a borral. - Valahogy átkeltem a torlaszon.

- Ők sem tökéletesek. - Christopher feltápaszkodott, és letette a poharát. - Engem sem szereztek meg egészen, és beeresztették magát. Mint bárki más, ők is tévedhetnek.

Kihúzta az egyik szekrény legalsó fiókját, és kihajította belőle a benne lévő ruhákat és csomagokat. A fiók legalján egy lezárt doboz feküdt. Egy régi doboz, amit általában az ezüst étkészlet tárolására használnak. Christopher morogva, izzadva felemelte, és az asztalra dobta.

- Nem vagyok éhes - mormolta Barton. - Csak ülünk itt, és...

- Figyeljen. - Christopher a tárcájából előhalszott egy apró Jculcsocskát, különös óvatossággal a mikroszkopikus méretű zárba illesztette, és felnyitotta a doboz tetejét. - Magának megmutatom, Barton. Maga az egyetlen barátom. Az egyetlen ember a világon, akiben megbízhatok.

A dobozban nem ezüst étkészlet, hanem egy furcsa, huzalokból, pálcákból, bonyolult kijelzőkből és kapcsolókból gondosan összeforrasztott fémkúp volt. Christopher kiemelte, és a kallantyúikba nyomta a pálcákat. A kábeleket az akkumulátorhoz húzta, és helyükre csavarta a rögzítő csavaranyákat.

- Eressze le redőnyöket - mordult fel. - Nem akarom, hogy ezt meglássák. - Idegesen vihogni kezdett. - Sokért nem adnák, ha ezt is megszerezhetnék. Fene okosnak képzelik magu-

kat, és azt hiszik, mindenki a hatalmukban van.
De vannak kivételek!

Elfordított egy kapcsolót, mire a kúp baljós-
lóan felbúgott. Ahogy Christopher a kapcsoló-
kat állítgatta, a bugás sivítássá vált. Barton
idegesen hátrébb húzódott.

- Mi az ördög ez? Bomba? Fel akarja robban-
tani őket?

Az öreg arcán ravaszadás kifejezés suhant át.

- Majd később megmondom. Elővigyázatos-
nak kell lennem. - Körbeszaladt a szobában,
leeresztette a redőnyöket, kinézett a ház elé,
bezárta az ajtót, majd óvatosan visszament a
búgó kúpjához. Barton négykézlábra eresz-
kedve a szerkezet belsejébe bámult. Az egész
egy gubancos huzalhalmazzal bélelt, csillogó
fémháló volt. Az elején keresztben egy felirat
díszelgett:

V.K.

Tilos megérinteni!

Will Christopher tulajdona

Christopher mozdulatai ünnepélyessé vál-
tak. Barton mellé kuporodott, és maga alá húz-
ta a lábait. Óvatosan, szinte áhítattal felemelte
a kúpot, egy pillanatig a kezében tartotta, majd
a fejére illesztette. Ahogy kinézett alóla, kék

szemei meg sem rezzentek, viharvert arcát pedig komollyá tette a helyet jelentősége. Ám ahogy a bugás egyszeriben elhallgatott, arcki-fejezése bizonytalanná vált.

- A francba! - Feltápáskodott, és megmarkolta a forrasztópákáját. - Rossz az érintkezés.

Miközben Christopher újra forrasztotta az érintkezést, Barton a falnak dőlt, és álmosan várakozott. Hirtelen újra felhangzott a bugás. Egy kicsit akadozott ugyan, de elég hangos volt; erősebb, mint először.

- Barton - krákgota Christopher. - Felkészült?

- Persze - mormolta Barton. Kinyitotta a szemeit, és figyelt.

Christopher levette a régi borospalackot az asztalról, óvatosan a padlóra helyezte, és fején a kúppal mellé ült. A furcsa, nehéz sisak egészen a szemöldökéig csúszott. Megigazította, majd összefűzte mellén a karjait, és a borosüvegre meredt.

- Mi ez a ...? - kezdte Barton, de az öreg dühösen elhallgattatta.

- Ne beszéljen! Most minden erőmet össze kell szednem.

Christopher félig lehunyta a szemeit, összeszorította a fogait. Összeráncolta a homlokát, mély lélegzetet vett, és bent tartotta a levegőt.

Csend.

Barton hirtelen rádöbbsent, hogy fokozatosan egyre jobban álomba szenderedik. Megpróbálta figyelni a borosüveget, de a karcsú, poros palack remegni kezdett, és elhomályosult. Barton visszafojtott egy ásítást, és böffentett egyet. Christopher dühös pillantást vetett rá, de gyorsan folytatta a koncentrációt. Barton elmormogott egy bocsánatkérést, de rögtön utána, hosszan és hangosan ásított egyet. A szemei előtt minden elhomályosult: a szoba, az öreg ember, de leginkább a palack. A méh-zümmögésre emlékeztető, folyamatos és átható bugás álomba ringatta.

Már alig látta a palackot. Az üveg körvonalai egyre bizonytalanabbá váltak. Barton megpróbálta összpontosítani a figyelmét, de hiába. A fenébe, már alig látta az üveget! Erőlködve tágra meresztette a szemeit. Ez sem segített. A palack már csupán egy homályos folt volt, csak egy árnyék nyoma a padlón, Christopher előtt.

- Sajnálom - motyogta Barton. - Egyszerűen nem látom azt a francos izét!

Christopher nem felelt. Arca sötét levendulaszínűre változott, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban szétrobbanhat. Egész lényével arra a pontra koncentrált, ahol a bo-

rospalack állt. Haragos, merev tekintettel bámult, a homlokát táncolta, fújtatva lélegzett összeszorított fogai között, ökölbe szorította a kezeit, megfeszült a teste...

A palack kezdett újra előtűnni. Barton máris jobban érezte magát. Igen, már ott is van, megint láthatóvá... Az árnyékból homályos folt lett, a foltból egy sötét kocka. Egy kocka, ami megszilárdult, színt és formát nyert, átlátszatlanná változott; már nem lehetett kivenni a padlónak azt a darabkáját, amin állt. Barton megkönnyebbülten felsóhajtott. Valahogy jó volt újra látni ezt az istenverte izét. A falnak dőlt, és kényelembe helyezkedett.

Csak egy dolog volt, ami idegesítette, amitől kellemetlenül érezte magát. A padlón, Christopher előtt alakot öltő tárgy nem a régi muskotályos bor poros palackja volt, hanem valami más.

Egy hihetetlenül vén kávédaráló.

Christopher leemelte a fejéről a kúpot, mély lélegzetet vett, és diadalmasan fűttyentett egyet.

- Megcsináltam, Barton! - mondta. - Itt van!

Barton megrázta a fejét.

- Nem értem. - Hideg rémület kerítette a hatalmába. - Hol az üveg? Mi történt a borospalackkal?

- Soha sem létezett - mondta Christopher.

- De hiszen én...

- Hamis volt. Képtorzítás. - Christopher undorodva köpött egyet. - Ez az én régi kávédarálóm. Még a nagyanyám hozta magával Svédországból. Már mondtam magának, régen, a Változás előtt nem piáltam.

Barton hirtelen mindent megértett.

- A Változás során ez a kávédaráló egy palackká változott. De...

- De a felszín alatt megmaradt kávédarálónak. - Christopher bizonytalan felállt. Kimerültnek látszott. - Már érti, Barton?

Barton értette.

- A régi város most is itt van.

- Igen. Nem rombolták le. Eltemették. A felszín alatt még mindig létezik, csak eltakarja egy fedőréteg. Egy sötét köd. Egy illúzió. Azok idejöttek, és ebbe a fekete felhőbe burkoltak mindent. De a valódi város még ott van alatta. *És vissza lehet hozni!*

- V.K. Varázslat közömbösítő...

- Pontosan. - Christopher büszkén végigmért a kúpon. - Ez az én varázslat közömbösítőm. Én magam építettem. Rajtam, és most már magán kívül senki sem tud róla.

Barton kinyújtotta a kezét, és felemelte a kávédarálót. Kemény volt és erős. Régi, repe-

dezett fából készült, fém őrlőkerékkel. Kávé-
illatot árasztott magából, átható, dohos szagot,
ami Barton orrába fúrta magát. Barton megfor-
gatta a kereket, mire a szerkezet recsegni kez-
dett. Néhány kávészem hullott ki belőle.

- Tehát még mindig itt van - mondta Barton
halkan.

- Igen. Még mindig itt van.

- Hogy jött rá?

Christopher előszedte a pipáját, és lassan,
fáradt mozdulatokkal megtömte.

- Először nagyon megijedtem. Minden meg-
változott körülöttem, mindenki más lett. Sen-
kit sem ismertem. Nem tudtam velük beszél-
getni; nem értettek meg engem. Elkezdtem
lejárni a Magnólia Clubba. Végül minden es-
tétet ott töltöttem. A boltom nélkül mást nem
is tudtam csinálni. Egyik éjszaka elég részegen
jöttem haza. Leültem a padlóra, éppen oda,
ahonnan most álltam fel. Felidéztem a régi
napokat, a régi helyeket, az embereket. Azt,
hogyan valamikor milyen volt az én kis házam.
Miközben így emlékeztem, ahogy ezen gon-
dolkoztam, a kunyhó kezdett eltűnni, és a he-
lyén megjelent az én kedves kis házikóm.

Meggyújtotta a pipáját, és komoran szívo-
gatni kezdte.

- Úgy futkostam körbe-körbe, akár egy őrült. Pokolian boldog voltam. De egy idő múlva a házam újra eltűnt, és ismét ez az istenverte kalyiba jelent meg a helyén. - Christopher belerúgott a szeméttel teli asztalba. - Olyan lett, amilyennek most látja. Egy mocskos viskó. Amikor arra gondolok, milyen volt...

- Emlékszik Berg ékszerüzletére?

- Persze! A Central Streeten volt. Természetesen az is eltűnt. Egy vacak, lepusztult falatozó van a helyén. Egy lebuj.

Barton a zsebébe nyúlt, és előhúzta a darab száraz kenyeret.

- Akkor ez azt is megmagyarázza, miért lett az iránytűmből éppen ez, mikor beértem a völgybe. Még Berg ékszerüzletében vettük. - Eldobta a kenyeret. - És a varázslat közömbösítő?

- Tizenöt évembe tellett, míg megcsináltam. Átkozottul ügyetlenné tették a kezeimet. Alig bírtam összeforrasztani az alkatrészeket. Többször, újra és újra végre kellett hajtanom ugyanazt a feladatot. De most fókuszálja az elmémet. Az emlékeimet. Akár egy lencse. Ezzel irányítani tudom a gondolataimat. Fel tudom hozni őket a mélyből. Fel, a felszínre. A köd felemelkedik, és minden újra olyan, mint volt. Amilyennek lennie kellene.

Barton letette a poharát. Még félig sem itta ki belőle a bort, de most mégis üres volt. A palackkal együtt a rossz ízű ital is eltűnt. Barton beleszimatolt a pohárba. Enyhe kávészaga volt.

- Nagyon jó munkát végzett - mondta.

- Én is azt hiszem. Nem volt könnyű. Nem vagyok teljesen szabad. Részben felettem is uralkodnak. Ó, bárcsak lenne egy képem, hogy megmutassam magának, milyen volt a házam! A mosogató meg a csempék, amiket felraktam... Álomszép volt!

Barton megfordította az üres poharat, és ki rázott belőle egy kávészemet.

- De folytatja, ugye?

- Tessék?

- Folytatni fogja ezt? Mi állíthatná még magát? Jó Isten, ember, maga mindent vissza tud hozni!

Christopher arca megnyúlt.

- Barton, valamit el kell mondanom magának.

De nem volt rá szükség. Hirtelen langyos bor ömlött Barton kezelőjére, ujjaira és csuklójára. Ezzel egyidőben eltűnt a kávédaráló, és a helyén újra megjelent a palack. Poros volt és sima, félig teli borral.

- Nem tart sokáig - mondta Christopher szomorúan. - Legfeljebb tíz percig. Képtelen vagyok véglegesíteni.

Barton a csap fölött megmosta a kezét.

- Mindig ez történik?

- Mindig. Soha, semmi sem szilárdul meg teljesen. Képtelen vagyok fixálni a valós tárgyakat. Azt hiszem, nem vagyok elég erős. Bárkik is legyenek ezek a lények, túlságosan is nagyok.

Barton megtörölte a kezét egy mocskos törölközőben. Mélyen a gondolataiba merült.

- Lehet, hogy ez csak ennél az egy tárgynál van így. Másan is kipróbálta már a varázslat közömbösítőt?

Christopher a szekrény elé vánszorgott. Kotorászni kezdett a fiókban, és végül elővett egy kis papírdobozt. A kúphoz vitte, a padlóra ült, és az ölébe vette.

- Ezt nézze meg! - Leemelte a doboz tetejét, és kiemelt belőle valamit. Remegő ujjakkal leszedte róla a selyempapírt. Barton leguggolt, és átlesett a vállai fölött.

A selyempapírban egy barna gombolyag, egy darab fa köré tekert gubancos, kirojtosodott zsinór volt.

Christopher vén arcán félelemmel vegyes tisztelet tükröződött, szemei csillogni kezdtek,

ajkai résnyire szétnyíltak. Végighúzta az ujjait a gombolyagon.

- Már ezen is megpróbáltam. Nem is egyszer. Körülbelül hetente kísérletet teszek vele. Bármit odaadnék, ha ezt sikerülne visszaalakítanom, de eddig még egy villanásnyi időre sem sikerült.

Barton kivette a zsinórt az öreg kezéből.

- Mi az ördög ez? Közönséges madzagnak látszik.

Christopher fáradt arcán jelentősegteljes kifejezés suhant át.

- Barton, ez Aaron Northrup kerékabroncsa.

Barton hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Szent Isten! Ez lehetetlen!

- Pedig igaz. Elloptam. Senki más nem tudta, mi ez. Megkerestem. Emlékszik rá, ugye? Ez a kerékabroncs a Millgate Kereskedelmi Bank bejárata fölött függött.

- Igen! A polgármester tetette oda. Emlékszem arra a napra. Még kölyök voltam...

- Régen történt. Természetesen már a bank sincs meg. Egy hölgypresszó van a helyén. Ez a gombolyag az ajtó fölött függött. Egy éjszaka leloptam. Másoknak semmit sem jelentett. - Christopher elérzékenyedve elfordult. - Senki

más nem emlékszik Aaron Northrup kerékar-
roncsára.

Barton szemei is könnybe lábadtak.

- Még csak hét éves voltam, amikor történt...

- Láta?

- Igen. Bob O'Neill torka szakadtából ordí-
tozott a Centralon. Éppen az édességboltban
voltam.

Christopher buzgón bólogatott.

- Én meg éppen egy régi Atwater Kentet
javígtattam. Hallottam a fickó hangját. Úgy
visított, mint egy disznó, amikor belé vágják a
kést. Mérföldekre elhallatszott.

Barton area felragyogott.

- Aztán megláttam a menekülő rablót. Nem
indult be a kocsija.

- Nem. És átkozottul ideges is volt. O'Neill
üvöltözött, a rabló meg végigrohant az utcán.

- A papírzacskóba gyömöszölt pénzzel a hó-
na alatt. Úgy vitte, mintha csak zöldség lenne
benne.

- Chicagóból jött. Gengszter volt.

- Szicíliai. Egy valódi gengszter. Láttam,
ahogy elszáguldott az édességbolt előtt. Kifu-
tottam az utcára. Bob O'Neill a bank előtt állt,
és üvöltött, ahogy csak bír.

- Az emberek úgy futkostak meg kiabáltak,
mint egy csapat számár.

Barton szeme elhomályosodott.

- A rabló végigrohant a Fulton Streeten. És ott volt az öreg Northrup. Éppen a Ford T-modellje kerekét akarta lecserélni.

- Igen. Akkor is bejött a farmjáról. Tápszert vett a teheneinek. A járda szélén ült, kezében a kocsiemelője meg a kerékabroncs. - Christopher felemelte, és szelíden a tenyerére tette a gombolyagot. - A rabló megpróbált elfutni mellette...

- Az öreg Northrup meg felugrott, és fejbe vágta.

- Magas ember volt.

- Hat lábnál is magasabb. Vékony és inas. Kemény, vén farmer. Jól odaszózott a rablónak.

- Erős csuklója volt. A régi Fordját állandóan be kellett kurblizni, azért. Azt hiszem, kis híján megölte a fickót.

- Meg ráadásul a kerékabroncs is elég nehéz volt. - Barton visszavette a gombolyagot, és végigsimított rajta. - Tehát ez az. Aaron Northrup kerékabroncsa. A bank ötszáz dollárt fizetett neki érte, Clayton polgármester pedig felakasztotta a bejárat fölé. Nagy ünnepség volt.

- Mindenki eljött rá.

Barton kidüllesztette a mellét.

- Én tartottam a létrát. - Megremegett. - Christopher, én tartottam a kerékabroncsot is.

Amikor Jack Wakeley felmászott a kalapáccsal meg a szögekkel, nekem adták ide, hogy nyújtsam fel neki. A kezemben tartottam.

- Most is a kezében tartja - mondta Christopher elérzékenyülve. - Ez az.

Barton hosszú ideig a gombolyagra meredt.

- Emlékszem rá. A kezemben fogtam. Nehéz volt.

- Igen, elég súlyos volt.

Barton felállt, és óvatosan az asztalra tette a gombolyagot. Levetette a zakóját, és az egyik székhátlájára terítette.

- Mit akar csinálni? - kérdezte Christopher idegesen.

Különös kifejezés jelent meg Barton arcán: álmodozó emlékezéssel vegyes eltökéltség.

- Mondok magának valamit. Meg fogom szüntetni a varázslatot. Visszaváltoztatom a kerékabroncsot, mégpedig olyanná, amilyen volt!

8.

Christopher lejjebb tekerte az olajlámpást, míg a szoba szinte sötétségbe borult. A lámpát közvetlenül a gombolyag mellé tette, majd visszahúzódott az egyik sarokba.

Barton szorosan az asztal elé állt, és a zsinórra meresztette a szemeit. Még soha életében nem próbált megtörni egyetlen varázslatot sem. Az ilyesmi teljesen új volt a számára, ám emlékezett a kerékabroncsra. Emlékezett a tapintására, és tudta, hogy nézett ki. Felidézte a rablás képeit és hangjait. Láta, ahogy az öreg Northrup felugrik, és meglóbálja a feje fölött az abroncsot. A súlyos fémdarab célba talált, a szicíliai elterült a járdán. Emlékezett az ün-

nepségre. Mindenki vidám volt, ő pedig ha nem is hosszú időre, de a kezében tarthatta a kerékabroncsot.

Barton koncentrált. Felidézte valamennyi emlékét, összegyűjtötte, és a lámpa mellett heverő összecsomózott, foszlott, puha, barna gombolyagra fókuszolta őket. A zsineg helyett egy fémdarabot képzelt a helyére. Hosszú, fekete, fémes, nehéz anyagot. Tiszta fémet.

Egyikük sem mozdult meg, Christopher még lélegezni is alig mert. Barton mereven tartotta a testét, és összeszedte az erejét. Minden mentális erejét. A régi városra gondolt, a valódira. Arra, ami nem tűnt el. Arra, ami még mindig a helyén volt; ami *itt* volt, körülötte, alatta, ami minden oldalról körülvette. Arra, ami az illúzió-takaró alatt hevert. A fekete ködréteg alatt. Arra városra, ami még mindig élt.

A gombolyagban ott volt Aaron Northrup kerékabroncsa.

Telt az idő. A szoba kihűlt. Valahol messze ütött egy óra. Christopher pipája kialudt, hideg hamuvá vált. Barton egy kicsit megremegett, de folytatta. Végiggondolt minden aspektust. Minden vizuális, tapintható, hallható érzetet...

- Megmozdult - suttogta Christopher.

A gombolyag tétovázott. Egyfajta anyagatlanság suhant végig rajta. Barton minden erejét

megfeszítette. Minden vibrálni kezdett - az egész szoba, a lámpa fénykörén túli komor árnyak.

- *Újra* - lihegte Christopher. - Folytassa! Ne hagyja abba!

Barton nem hagyta abba, a gombolyag pedig lassan, csendben kezdett eltűnni. Mögötte lát-hatóvá vált a fal, az asztal. Egy percig nem volt a helyén más, csak egy sűrű árnyék. Egy bizonytalan köd maradt csak hátra.

- Eddig én még soha nem jutottam el - suttogta Christopher áhítattal. - Képtelen voltam rá...

Barton nem felelt. Figyelmét a meghatározott helyre, egy tárgyra összpontosította: a vasabroncsra. Arra, aminek meg kellett jelennie. Előhúzta, ráparancsolt, hogy öltön formát. Meg kellett jelennie... Ott volt az illúzió alatt!

Megmoccan egy hosszú árnyék. Hosszabb, mint a gombolyagé volt. Egy másfél lábnyi széles árny. Megremegett, majd határozottabbá vált.

- Ott van! - suttogta Christopher. - Megjelenik!

Igen, valóban megjelent. Barton olyan erősen koncentrált, hogy a szemei előtt apró, táncoló, fekete pontok jelentek meg. A kerékabroncs közeledett. Fekete lett, átlátszatlan. Hal-

ványan megcsillant az olajlámpa fényében. És ekkor...

A kerékabroncs dühödt csattanással a padlóra zuhant.

Christopher odarohant és felemelte. Egész testében remegett.

- Barton! - mondta a szemeit törölgetve. - Megcsinálta! Visszahozta!

Barton összeroskadt.

- Igen. Ez az. Pontosan olyan, amilyen az emlékeimben volt.

Christopher végigsimított a fémdarabon.

- Aaron Northrup abroncsa. Tizennyolc éve nem láttam. Azóta a nap óta. Én képtelen voltam visszahozni, Barton, de maga megcsinálta!

- Emlékeztem rá - mordult fel Barton. Reszkető kézzel megtörölte a homlokát. Izzadt, és gyenge volt. - Talán jobban, mint maga. Megőriztem az emlékét, és mindig jó volt a memóriám.

- Meg nem is volt itt.

- Igen. Engem nem érintett meg a Változás. Engem nem torzított el.

Christopher vén arca felragyogott.

- Most már folytathatjuk, Barton! Semmi sem állíthat meg minket. Az egész várost!

Apró részenként az egészet vissza tudjuk hozni. Mindent, amire emlékszünk.

- Nem is tudom - motyogta Barton. - Vannak helyek, amiket soha sem láttam.

- Talán én azokra is emlékszem! Ketten valószínűleg az egész városra emlékszünk!

- Lehet, hogy még találunk valakit. Pontos térképet készíthetünk a városról. Újra felépíthetjük!

Christopher letette az abroncsot.

- Mindegyikünknek készíték majd egy varázslat közömbösítőt. Mindannyiunknak lesz egy sajátja. Sok százat fogok csinálni, különböző méretekben. Ha mindegyikünk felteszi...

- Egyre halkabban beszélt, végül elhallgatott. Arcán lassan zavart kifejezés jelent meg.

- Mi van? - kérdezte Barton hirtelen támadt rémülettel. - Mi a baj?

- A varázslat közömbösítő... - Christopher zavarodottan az asztal mellé ült, és felemelte a szerkezetet. - Maga nem is használta! - Feljebb csavarta a lámpást. - Nem a varázslat közömbösítő segítségével tette - mondta nagy sokára. Hirtelen még vénebbnek tűnt, és letörtén, erőtlennül mozgott. - Ennyi év munkája... És semmire sem jó!

- Nem - felelte Barton. - Azt hiszem, valóban nem.

- De *miért*? - kérdezte Christopher gyámoltalanul. - Akkor meg hogy csinálta?

Barton mintha nem is hallotta volna a kérdést. Agya lázasan dolgozott. Talpra szökkent.

- Erre meg kell találnunk a választ - mondta.

- Igen - helyeselt Christopher, és erőlködve összeszedte magát. Egy ideig tétovánjátszódott az abronccsal, majd hirtelen Barton felé nyújtotta. - Tessék!

- Mi?

- A magáé, Barton. Nem az enyém. Valójában soha nem is volt az enyém.

Barton rövid gondolkodás után vonakodva elfogadta.

- Rendben. Elfogadom. Tudom, mit kell tennünk. Pokoli sok dolgunk van. - Nyugtalanul járkálni kezdett, és közben úgy szorongatta a kerékabroncsot, mintha egy csatabárd lenne. - Már így is elég sokáig ücsörögtünk itt. Indulnunk kell!

- Indulnunk?

- Bizonyosságot kell szereznünk afelől, hogy meg tudjuk tenni. Valami nagy dolgot kell végrehajtanunk. - Barton türelmetlenül meglóbálta az abroncsot. - Vissza kell változtatnunk valamit. Istenem, és ez még csak a kezdet! Egy egész várost kell rekonstruálnunk!

Christopher lassan bólintott.

- Igen. Rengeteg munkánk lesz.

- Lehet, hogy képtelenek vagyunk rá. - Barton kinyitotta az ajtót; behullámozott hozzájuk a hűvös éjszakai szél. - Jöjjön!

- Hová megyünk?

Barton már kilépett a szabadba.

- Megpróbálkozunk visszaváloztatni valamit. Valamit, ami nagy és fontos.

Christopher utána sietett.

- Igaza van. A varázslat közömbösítő mellékes. A *tett* a fontos. Ha maga képes rá a saját módszerével...

- Min próbáljuk ki? - Barton az abroncsot markolászva, izgatottan elindult a sötét utcán.

- Olyasmit, amiről tudjuk, milyen volt a Válotzás előtt.

- Volt időm megvizsgálni ezt a környéket. A városnak erről a részéről akár térképet is tudnék rajzolni. Az, odaát - mutatott Christopher egy magas házra -, az egy garázs és autójavító műhely volt. Ez pedig itt, ezek az üres üzletek...

- Ezek helyén mi volt? - Barton szaporábbra fogta a lépteit. - Istenem, milyen rettenetesen néznek ki! Mi volt itt? Mi volt alattuk?

- Nem emlékszik rá? - kérdezte Christopher halkán.

Csupán egy percbe tellett, míg rájött. Barton felnézett a sötét hegyekre, hogy betájolja magát.

- Nem vagyok benne biztos... - kezdte, de hirtelen minden eszébe jutott.

Tizennyolc év hosszú idő volt, de soha sem felejtette el a régi parkot, meg a benne álló ágyút. Számtalanszor játszott itt. Itt piknikeztek az anyjával és az apjával. A sűrű fűben indiánosdit játszott a többi városbeli kiskölyökkel.

Az erőtlen fényben is jól ki tudta venni a düledező, romos, vén bódék körvonalait. Régi, használaton kívüli boltok voltak. A homlokzatukról hiányoztak a cégtáblák, az ablakaik betörttek. Az éji szélben néhány tépett rongy lebegett, a lepusztult, rothadó kalyibákban madarak fészkeltek, patkányok és egerek garázdálkodtak.

- Réginek látszanak - mondta Christopher. - Ötven vagy hatvan évesnek. De a Változás előtt ezek sem léteztek. Valamikor itt volt a park.

Barton átvágott az utcán, és elindult az egykori park felé.

- Itt kezdődött, ezen a sarkon. Most hogy nevezik ezt az utcát?

- Az új neve Dudley Street. - Christopher izgatottá vált. - Az ágyú a közepén állt. Még egy kupacnyi ágyúgolyót is tettek elé! Az Államok közti háborúból származott. Lee parancsára hozták Richmond alá.

A két férfi szorosan egymás mellett állva megpróbált visszaemlékezni, milyen is volt a park. A park meg az ágyú. A régi város, a valódi, ami valaha létezett. Egy ideig egyikük sem szólalt meg; mindketten a gondolataikba mélyedtek.

Végül Barton elindult.

- Én ezen a végén kezdem. A Milton és a Jones kereszteződésénél.

- Most Dudley-nak és Rutledge-nek nevezik a két utcát. - Christopher életet vert magába. - Akkor én ezen a végén kezdem.

Barton elért a sarokra és megállt. A sötétben alig tudta kivenni Will Christopher alakját. Az öreg integetett.

- Szóljon, mikor kezdjük! - kiáltott Christopher.

- Most! - Barton még türelmetlenebb lett. Már így is éppen elég időt elvesztegettek. Tizennyolc évet. - Koncentráljon arra az oldalra. Én majd itt látok munkához.

- Mit gondol, meg tudjuk csinálni? Egy park szörnyen nagy dolog!

- Átkozottul nagy - mormolta Barton alig hallhatóan. Szembe fordult a régi, romos üzlethelyiségekkel, és összeszedte minden erejét. A park másik szélén Will Christopher ugyanezt tette.

9.

Mikor a Vándor megjelent, Mary az ágyán kuporgott, és éppen egy magazint olvasgatott.

A falból lépett elő, és szorosan lehunytt szemekkel, ökölbe szorított kezekkel, rebegő ajkakkal lassan átvágott a szobán. Mary abban a pillanatban letette a magazinját, és gyorsan felállt. Ezt a Vándort most látta először. Idősebb nő volt, talán ötven éves. Magas és testes, a haja ősz, egyszerű, egyrészes ruhája alatt jókora mellek domborodtak. Zord arca halálosan komollyá vált; miközben átsétált a szobán, át a jókora karosszéken, ajkai szünet nélkül mozogtak, de még akkor sem adott ki egyetlen hangot sem, mikor áthatolt a falon, és eltűnt.

Mary szíve izgatottan dörömbölni kezdett. A Vándor őt kereste, de túlment rajta. Nem volt könnyű dolga, hiszen nem nyithatta ki a szemeit. Számolt, találgatott, és megpróbálta megtalálni a helyet.

Mary kisietett a szobából, végigment a halion, ki a szabadba. Futva megkerülte a házat; a szobája falának túlsó oldalán lévő helyre igyekezett. Miközben arra várt, hogy a Vándor előtűnjön, akaratlanul is arra a másikra gondolt, aki túl messzire elment ugyan, de nem került kívül a házra. Valószínűleg még a falban kinyitotta a szemeit. Lehet, hogy más történet, mindenestre soha sem bukkant elő a túlsó oldalon. Utána hetekig szörnyű bűz volt a házban.

Valami megcsillant. Sötét éjszaka volt; az égen csak néhány csillag pislákol. A Vándor kezdett előtűnni. Lassan, óvatosan mozgott. Felkészült rá, hogy kinyissa a szemeit. Feszült volt. Ideges. Izmai megfeszültek. Ajkai megmegrándultak. Szemhéjai hirtelen felnyíltak. Megkönnyebbülten körbenézett.

- Itt vagyok - mondta Mary gyorsan, és a nő elé sietett.

A Vándor lehuppant egy kőre.

- Hála Istennek! Már attól féltem, hogy... -
Idegesen körül pillantott. - Nem mentem túl
messzire, igaz? Kint vagyunk.

- Minden rendben. Mit akar?

A Vándor egy kissé megkönnyebbült.

- Szép ez az éjszaka. Csak hűvös van. Nem
kellene felvenned egy pulóvert? - Elhallgatott,
majd folytatta. - Hilda vagyok. Még nem talál-
koztál velem.

- Nem - bólintott Mary. - De tudom, ki maga.
- Szorosan a Vándor mellé ült. Most, hogy
kinyitotta a szemeit, Hilda éppen olyan volt,
mint bárki más. Teste elvesztette halvány ra-
gyogását, és valóságos volt. Mary kinyújtotta
a kezét, és megérintette a Vándor karját. Szi-
lárd volt és meleg. Elmosolyodott, a Vándor
pedig visszamosolygott rá.

- Hány éves vagy, Mary? - kérdezte.

- Tizenhárom.

A Vándor végigsimított Mary fekete hajfürt-
jein.

- Aranyos kislány vagy. Biztos sok fiúnak
tetszel. Habár ehhez még túl fiatal vagy.

- Találkozni akart velem? - kérdezte Mary
udvariasan. Egy kicsit türelmetlen volt. Bárki
megláthatta őket, és ráadásul biztos volt ben-
ne, valami fontos dolog történt. - Miről van
szó?

- Információkra van szükségünk.

Mary visszafojtott egy sóhajt.

- Miféle információra?

- Ahogy te is tudod, jól halad a munka.

Mindent pontosan feltérképeztünk és szintetizáltunk. Létrehoztunk egy részletes eredetit, ami minden vonatkozásban pontos. De...

- Ez semmit sem jelent.

A Vándornak más volt a véleménye.

- Ez nagyon is sokat jelent. De valahogy nem sikerült kifejlesztenünk a megfelelő feltételeket. Modellünk statikus, hiányzik belőle az energia. Ahhoz, hogy áthidaljuk a szakadékot, hogy átjussunk a nehézségen, több erőre van szükségünk.

Mary elmosolyodott.

- Igen. Én is azt hiszem.

A Vándor mohó tekintettel nézet a kislányra.

- Létezik ilyen erő. Tudom, hogy te nem rendelkezel vele, de biztosak vagyunk benne, hogy valaki más igen. Itt van, és nekünk meg kell szereznünk.

Mary megvonta a vállát.

- Tőlem mit várnak? Mit kell tennem?

A szürke szemek felragyogtak.

- Mondd meg, hogy keríthetnénk a hatalmunkba Péter Trillinget.

Mary elcsodálkozott.

- *Peter?* Ő nem fog segíteni maguknak!

- Ő éppen azzal az erővel rendelkezik, amire szükségünk van.

- Igaz. De nem fog a rendelkezésükre állni. Ha maguk is mindent tudnának, megértenék, miért nem.

- Honnan kapja az erejét?

- Ugyanarról a szintről, ahonnan én.

- Ez nem válasz. Honnan származik a te erőd?

- Ezt már korábban is megkérdezték - felelte Mary.

- Nem árulhatod el nekünk?

- Nem.

Csend támadt. A Vándor dobolni kezdett kerek, kemény körmeivel.

- Pedig ez sokat segítené nekünk. Te elég sokat tudsz Péterről. Miért nem mondhatod el nekünk is?

- Ne aggódjon - mondta Mary. - Mikor eljön az ideje, én majd foglakozom Péterrel. Bízzák csak rám. Mellesleg ehhez semmi közük sincs.

A Vándor megdöbbsent.

- Hogy merészelsz ilyet mondani?

Mary felnevetett.

- Elnézést, de ez az igazság. Nem hiszem, hogy könnyebben végre tudnák hajtani a programjukat, ha beszélnék magamról meg Péter-

ről. Sőt, lehet, hogy ez csak még nehezebbé tenné a munkájukat.

- Mit tudsz te a mi programunkról? Legfeljebb annyit, amennyit elmondtunk neked.

Mary elmosolyodott.

- Lehet.

A Vándor kétkedő arccal nézett rá.

- Többet nem tudhatsz...

Mary felállt.

- Van még valami, amire meg akar kérni?

A Vándor tekintete megkeményedett.

- Van fogalmad róla, mit tudnánk tenni vele?

Mary türelmetlenül elindult.

- Most nincs idő ilyen butaságokra. Minden oldalon borzasztóan fontos dolgok történnek. Nem Péter Trillingről, sokkal inkább Ted Bartonról kellene faggatnia.

A Vándor megdöbbsent.

- Ki ez a Ted Barton?

Mary összeszorította kicsiny tenyereit, és a konfigurációra koncentrált.

- Theodore Barton az egyetlen személy, aki az elmúlt tizennyolc évben átjutott a torlaszon. Természetesen Péter kivételével az egyetlen. Péter úgy jön-megy, ahogy neki tetszik. Barton viszont New Yorkból érkezett. Kívülálló.

- Valóban? - A Vándor közömbös maradt. - Nem értem a...

Mary a földre vetődött, de nem sikerült elkapnia a gyorsan elsurranó valamit. A Vándor gyorsan lehunyta a szemeit, kinyújtotta a kezét, és a ház falán keresztül eltűnt. Egy pillanattal később nyoma sem látszott. Néma csend támadt. Mary egyedül volt a sötétben.

A kislány lihegve átkúszott a bokrok között, és kétségbeesetten a parányi, futó alak után kapott. A lény képtelen volt gyorsan mozogni: alig háromujjnyi magas volt csupán. Mary is véletlenül fedezte fel. A csillagok hunyorgó fényénél csupán véletlenül látta meg a testhelyzetet váltó lény hirtelen mozdulatát...

Mary mozdulatlanra dermedt, és feszült figyelemmel várt, hogy a lény újra elárulja magát. Valahol a közelben lehetett, talán a fal mellett kupacba rakott falevelek és rothadó széna között rejtőzött. Mary tudta, ha a lénynek egyszer sikerül kijutnia a fák közé, már semmi esélye sem lesz rá, hogy elkapja. Visszafojtotta a lélegzetét, és egyetlen izmát sem mozdította meg. Ezek a lények kicsik, fürgék, de buták. Alig valamivel okosabbak egy egéernél, de van memóriájuk. Páratlan megfigyelők, még a méheknél is jobbak. Szinte bárhová el tudnak jutni, hallgatóznak és

leskelődnek, és tökéletes jelentéssel térnek vissza gazdájukhoz. Ráadásul bármilyen méretűre, bármilyen alakúra meg lehet formázni őket.

Mary többek között ezért irigyelte Pétert. Neki nem volt hatalma az agyag felett. Ő csak a méhek, a pillék, a macskák és a legyek fölött uralkodott. A gólemek felbecsülhetetlen értékűek voltak. Péter mindig őket alkalmazta.

Egy apró nesz... A gólem megmozdult. Valóban a rothadó széna között bujkált. Kikandikált hogy lássa, hol van. Milyen buta is egy gólem! És mint minden agyagból formázott lény, ez is csak hihetetlenül rövid ideig bírt óvatosan viselkedni. Túl könnyen vakmerővé vált. Már annyira türelmetlen volt, hogy mozgolódni kezdett a széna között.

Mary meg sem moccant. Behajlított térdekkel, tenyereit a földre támasztva némán kuporgott. Készen állt rá, hogy bármelyik pillanatban rávetődjön az előmerészkedő gólemre. Ő is tudott addig várni, amíg az apró lény. Sőt, még tovább is. Az éjszaka hűvös volt, de nem hideg. A gólem előbb-utóbb megmutatja magát - és akkor vége!

Péter most túlbecsülte a saját képességeit. Túl messzire küldte a gólemjét, túl a saját térfelén. *Péter fél.* Valószínűleg az a Barton

tette ilyen bizonytalanná. Egy kívülálló összekuszálhatja a terveit. Barton egy új tényező, egy olyan faktor, amit Péter képtelen megérteni. Mary hűvösen elmosolyodott. Szegény Péter! Még vár rá egy-két meglepetés. Ha ő tudott vigyázni, akkor...

A gólem előbújt. Egy aprócska férfi volt; Péter nagy előszeretettel készített hímnemű gólemeket. Bizonytalanul körülnézett, és jobbra indult. Mary elcsípte.

A gólem kétségbeesetten vonaglott Mary ökölbe szorított kezében, de nem szabadulhatott. A kislány talpra szökkent, és az Árnyas Ház melletti ösvényen az ajtó felé futott.

Senki sem látta meg. A hall üres volt. Az apja a betegeinél lehetett, vagy soha véget nem érő kísérleteivel foglalatoskodott. Mindig rájött valami új dologra. Egész életét arra tette fel, hogy megőrizze Millgate lakóinak egészségét.

Mary belépett a szobájába, és gondosan berendezelte maga mögött az ajtót. A gólem egyre gyengült. Mary enyhített a szorításán, és az asztalhoz vitte. Megbizonyosodott róla, hogy a lény még mindig a kezében van, egy vázából a szemétkosárba dobta a virágokat, majd a gólemre borította. Egyelőre ennyi. Most megpihenhet. Nem hibázhat. Már hosszú ideje várt

egy ilyen alkalomra; lehet, hogy soha többé nem lesz ilyesmire lehetősége.

Legelőször is levetkőzött, ruháit összehajtogatva az ágyra tette, mintha csak a fürdőszobában lenne, és zuhanyozna. Az orvosságos szekrényéből elővett egy üveget, és a benne lévő napolajjal gondosan bedörzsölte mezte-lentestét.

Elengedhetetlenül szükséges volt, hogy a lehető legjobban hasonlítson a gólemre. Természetesen voltak közöttük alapvető különbségek: a lény hímnemű volt, ő nem. De a teste még fiatal és kialakulatlan volt, mellei kicsik és fejletlenek. Karcsú volt és ruganyos, éppen olyan, akár egy fiatal fiú. Így is meg fog felelni.

Mikor már az egész teste csillogott és ragyogott, Mary kemény kontyba fogva szorosan felkötötte hosszú, fekete haját. Tulajdonképpen akár le is vághatta volna, de nem akart ilyesmivel bajlódni. Különben is, túl sokáig tartana, míg újra megnőne, és válaszolnia kellene egy-két kellemetlen kérdésre. Mellesleg így, hosszan sokkal jobban szerette.

Mi legyen a következő lépés? végignézett magán. Igen, a ruhái nélkül, a tarkójára szorított hajjal már nagyon hasonlított a váza alatt kuporgó kis gólemhez. Eddig remek. Még szerencse, hogy nem idősebb; ha a mellei nagyobb-

bak lennének, meg sem próbálhatná a dolgot. De még így is számítani kell bizonyos nehézségekre. Péter még itt, távol a saját térfelétől is kiterjeszti az erejét a gólemre. Persze idővel gyengülni fog a hatalma, de valószínű, hogy a lénynek legkésőbb egy órán belül jelentkeznie kell a gazdájánál. Ha nem akarja, hogy Péter gyanút fogjon, sietnie kell.

A fürdőszobai orvosságos szekrényéből kivette a három üvegcsét, meg a dobozt, amire szüksége volt. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal összegyúrta a port, a ragasztószert és a metsző szagú folyadékot, majd egy álgólemet formázott a galacsinból.

A váza alatt lévő valódi gólem egyre növekvő rémülettel figyelte. Mary felnevetett, és gyorsan megformázta a báb karjait és lábait. Elég jól sikerült utánzat volt; nem kellett pontosan olyannak lennie, mint az eredetinek. Mary elkészítette a lábfejeket és a kezeket is, kisimított néhány egyenetlenséget, majd az egészet megette.

A massa marni kezdte a torkát. Mary fulladozni kezdett, szemei könnybe lábadtak, és felfordult a gyomra. Megkapaszkodott az asztal szélében. Körbe-körbe forgott vele a szoba. Lehunya, és erősen összeszorította a szemeit. Minden mozgott és hullámozott körülötte.

Ahogy gyomra izmai megremegtek, összegörnyedt. Felnyögött, de sikerült kiegyenesednie. Megtett néhány bizonytalan lépést...

Megdöbbentette a két, különböző perspektívája kép, a kettős érzékelés. Hosszú ideig tétozott, míg meg merte moccanom a két testet. Egyfelől, a saját szemével, a saját testéből ugyanúgy látta a szobát, ahogy mindig is. A másik kép azonban teljesen idegen volt; a váza üvegfalán át nézve minden torznak és hatalmasnak tűnt.

Tudta, nem fogja egykönnyen megszokni, hogy egynél több testet használ. A sajátját, és egy három ujjnyi magas parányét. Próbaképpen megmozdította piciny karjait és miniatűr lábait. Megbotlott és elesett. Vagyis a kis test bukott orra, mert régi önmaga még mindig szilárdan, csak egy kicsit bután állva, a szoba közepéről figyelte az eseményeket.

Felállt. A váza fala csúszós volt, érintése kellemetlen. Megszokott önmaga felé fordította a figyelmét, és átment a szobán, egyenesen az asztalhoz. Óvatosan felemelte a vázát, és kiszabadította parány-önmagát.

Életében először látta magát kívülről.

Mozdulatlanul állt az asztal előtt, piciny inkarnációja pedig tetőtől-talpig végigtanulmányozta. Szeretett volna hangosan felnevetni.

Milyen óriási volt! Hatalmas és fenyegető, napbamított bőre sötéten csillogó. Gigantikus karok, nyak, roppant méretű telihold arc. Mellette tekintetű fekete szemek, vörös ajkak, nedves, fehér fogak.

Egyre kevésbé érezte zavarónak, hogy egyszerre két testet kell önállóan működtetnie. Először akarata megfeszítésével felöltöztette megszokott önmagát. Miközben magára húzta a farmerjét és az ingét, a háromujjnyi alak mozdulatlanul várakozott. Felvette dzsekijét és a cipőjét, kibontotta a haját, letörölte a napolajat a kezéről meg az arcáról, majd felemelte a parányt, és a mellzsebébe tette.

Furcsa érzés volt saját magát cipelni a zsebében. Ahogy kilépett a szobából és végigsietett a halion, érezte a durva szövetet, ami alatt majdnem megfulladt, és hallotta saját szívének dobbanásait. Légzés közben a testének feszült felemelkedő és lesüllyedő mellkasa; az állandó hullámozástól úgy érezte magát, mintha egy gigantikus tengeren hánykolódó fadarab lenne.

Az éjszaka hűvös volt. Gyorsan kifutott a kapun, ki az útra. A városig fél mérföldet kellett megtennie. Tudta, Péter valószínűleg a pajtában, a műhelyében lesz. A sötét épületek, az utcák, az elszórt fények, vagyis Millgate

alatta terpeszkedett. Néhány perc alatt a város szélére ért, és végigsietett az egyik üres mel-lékutcán. A panzió a Jeffersonon volt, a város közepén, a pajta pedig éppen mögötte.

Ahogy elérte a Dudley-t azonnal megállt. Meglátott valamit. Valami történt.

Óvatosan tovább ment. Előtte régi, elhagya-tott üzletek kettős sora húzódott. Az épületek már évek óta, amióta az eszét tudta, ott rohad-tak. Soha, senki sem járt errefelé. A környék kihalt volt. Vagyis *általában* kihalt...

Most két férfi állt az utca közepén, alig egy háztömbnyire egymástól. Karjaikat lóbálták, és ordítottak egymásnak. Biztos a Jefferson Street valamelyik kocsmájából kilökött része-gek... Hangjuk durva volt, ügyetlenül botla-doztak. Mary az utcákon már sokszor látott kóborló részegeket. Most azonban valami mégis felkeltette a figyelmét.

Gyanakvóan közeledett a két emberhez.

Nem egyszerűen csak ácsorogtak. Valamit csináltak. Mindkettő izgatottan kiáltozott és hadonászott. Zajongásuk visszhangja oda-vissza gördült az üres utcákon. A két férfi figyelmét teljesen lekötötte a ténykedésük; észre sem vették, ahogy megjelent mögöttük. Egyikük egy szőke vénember volt, akit nem ismert. A másik ember Ted Barton volt. A

felismerés sokkolta Maryt. Mit keres ez itt, az utca közepén? Miért lóbálja a karjait, és miért üvölt torka szakadtából?

Az előttük álló, rothadó, üres épületek sora valahogy szokatlannak tűnt. Valami kísérteties, anyagtalan árny vetült rájuk. Egy erőtlenségre, csak félig-meddig látható ragyogás lengte körül a megereszkedett tetőket és verandákat; a törött ablakokat furcsa belső fény világította meg. A két ember mintha éppen ettől a fénytől vált volna izgatottá, veszítette volna el a fejét. Össze-vissza rohángáltak, egyre gyorsabban mozogtak, ugrándoztak, és közben szünet nélkül káromkodtak és ordítottak.

A fény erősödött. A régi üzletek mintha megremegtek volna, majd úgy tűntek el, akár egy régi nyomat. Miközben figyelte, Mary szeme előtt váltak egyre halványabbá.

- Most! - rikoltott fel a vénember.

A dűledező üzletek egyre jobban elhalványodtak. Kezdték semmivé foszlani, de valami volt a helyükön. Valami más, ami egyre gyorsabban kezdett alakot öltetni. Az üzletek körvonalai még tétován megremegtek, majd gyorsan eltűntek. És Mary már látta, megjelenik meg a helyükön.

Nem üzletek, hanem egy tágas, fűvel benőtt sík terület, egy apró épület, és még valami. Egy halvány, bizonytalan forma a közepén...

Barton és a társa vad izgalommal a forma felé rohant.

- Itt van! - ordította az öreg.

- Rosszul csinálta. A csöve hosszabb volt.

- Nem, nem volt hosszabb. Jöjjön ide, és koncentráljon a talapzatára. Itt, erre!

- Mi van a csövével? Ez így nem jó!

- De igen! Inkább segítsen a talapzatánál. Itt még egy rakás ágyúgolyónak is lennie kell!

- Igen. Öt vagy hat golyó volt.

- Meg egy réztábla.

- Igen, egy tábla. Rajta a név. Csak akkor tudjuk visszahozni, ha tökéletesen csináljuk!

Ahogy a két férfi a gyorsan alakot öltő ágyúra koncentrált, a park távolabbi széle kezdett eltűnni, és a helyén újra megjelentek az üzletek halvány maradványai. Barton meglátta. Vad üvöltéssel felegyenesedett, és a park szélére koncentrált. Karjaival hadonászva, ordítva sikerült ismét megszüntetnie a boltokat. Az épületek megremegtek és eltűntek, a park széle pedig szilárdan megkeményedett.

- Az ösvényt! - kiáltotta az öreg. - Ne felejtse el az ösvényt!

- És mi lesz a padokkal?

- Maga intézze el a padokat, én meg folytatom az ágyúval.

- Az ágyúgolyókat se felejtse el! - Barton egy kicsit előrébb szaladt, és egy padra koncentrált. Fel s alá rohangált a parkban, és egyiket a másik után formázta meg. Néhány perc múlva már hat vagy hét fakózöld, a csillagok halvány fényében zordan sötétlő padja volt.

- Mi van a zászlórúddal? - kiáltotta.

- Hogyhogy mi van vele?

- Hol volt? Nem emlékszem rá!

- Itt, erre. A zenekari pavilon mellett.

- Nem, nem ott volt, hanem a szökőkútnál. Emlékeznünk kell!

A két férfi a park egy másik részére koncentrált. Egy perccel később feltűnt egy halvány, kör alakú tárgy. Egy réges-régi, rézből és betonból épült szökőkút. A páros vidáman felrikoltott. Mary levegő után kapkodott. A szökőkútban nyugodt vízsugár csörgedezett.

- Megvan! - ordította Barton boldogan, és meglóbált egy fémaproncsot. - Mindig ott másztam bele. Emlékszik? A kölykök mindig lehúzták a cipőjüket, és belegázoltak a vízbe.

- Persze, hogy emlékszem. Mi lesz a zászlórúddal?

Vitatkozni kezdtek. Az öreg egy bizonyos pontra koncentrált, de semmi sem történt. Bar-

ton egy másikra koncentrált, de közben a szökőkút elhalványodott, és mindkettejüknek abba kellett hagyniuk mindent, hogy visszahozzák.

- Melyik volt rajta? - kérdezte Barton. - Melyik zászló?

- Mind a kettő.

- Nem, csak a déli államok lobogója.

- Téved. Inkább a csillagsávos zászló.

- De nem! Biztos vagyok benne, hogy igazam van!

Barton megtalálta a zászlórúd helyét. Gyorsan alakot öltött egy kis betontalapat meg egy ködös zászlórúd.

- Megvan! - kiáltotta kitörő örömmel. - Megvan!

- A zászlót is. Ne felejtse el a zászlót.

- Éjszaka van. Ilyenkor levonták.

- Igaz. Éjszaka nincs a rúdon zászló. Ez megmagyarázza.

A park majdnem teljes volt. A távolabbi szélei még mindig remegtek, és visszaváltak a sivár, romos üzletsorrá, de a közepe gyönyörűen keménnyé és szilárdná vált. Az ágyú, a szökőkút, a zenekari pavilon, a padok és az ösvények: minden valós és teljes volt.

- Sikerült! - ordította az öreg, és hátra vágta Bartont. - Megcsináltuk!

Egymást ölelgették, egymást paskolták és ráncigálták, majd besiettek a park mélyébe. Fel és alá rohangásztak az ösvényeken, a szökőkút körül, az ágyú mellett. Barton a hóna alá csapta az abroncsát, és felemelte az egyik ágyúgolyót. Mary jól látta, rettenetesen nehéz volt. Barton ledobta a golyóbist, lihegve hátra tántorodott, és kimerültén leült.

A két férfi egymás mellé roskadt az egyik zöld padra, amit közösen sikerült visszaidézniük. Fáradtan hanyatt dőltek, kinyújtották lábukat, széttárták erőtlen karjaikat. Élvezték a jól végzett munka utáni elégedettséget.

Mary kilépett az árnyak közül, és lassan feljük indult. Elérkezett az idő, hogy megismeresse magát velük.

10.

Barton látta meg először. Felegyenesedett ültében, egyszeriben éberré vált, és magához húzta a fém kerékabroncsot.

- Hát te meg ki vagy? - A lányra meresztette a szemét, és hirtelen felismerte. - Te is egyike vagy azoknak a gyerekeknek, akiket a panzióban láttam. - Kutatni kezdett a memóriájában. - Doktor Meade lánya vagy.

- Pontosan - felelte Mary. Óvatosan leült a férfiakéval szemben álló padra. - Megengedik, hogy leüljek a padjukra?

- Nem a mienk - mondta Barton. Már kezdett kijózanodni. Kabult agyához a forró mámorból fakadó jéghidegen elősistergő cseppekként

kezdett átszivárogni a tudat, mit tettek. - Nem a mi saját padunk.

- Maguk teremtették, nem? Érdekes. Itt senki sem tud ilyesmit csinálni. Maguknak hogy sikerült?

- Mi nem teremtettük őket. - Barton remegő kézzel előhúzott egy cigarettát, és rágyújtott. Bámulattal vegyes, kába hitetlenkedéssel meredtek egymásra Christopherrel. Valóban megcsinálták? Tényleg visszahozták a régi parkot? A régi város egy részét?

Barton kinyújtotta a kezét, és megérintette maga alatt a padot. Abszolút valós volt. Rajta ült, Christopherrel együtt. A kislány - akinek pedig semmi köze sem volt az egészhez - pedig egy másikon. Nem hallucináció volt. Ezt éppen elég jól bizonyította, hogy mind a hárman a padokon ültek.

- Nos? - mormolta Christopher. - Mi a véleménye?

Barton erőtlenül elvigyorodott.

- Nem számítottam ilyen jó eredményre.

Az öreg szemei nagyra nyíltak, orrlyukai kitágultak.

- Ehhez nagy tudás kellett. - Egyre növekvő tisztelettel nézett Bartonra. - Maga aztán igazán tudta, hogyan kell csinálni. Áthatolt, egyenesen a régi városig.

- Ketten hajtottuk végre - mormolta Barton. Már teljesen kijózanodott. A teste viszont annyira kimerült, hogy még a kezeit is alig bírta felemelni. Fájt a feje, szájában émelyít, fémesezt érzett.

De megcsinálták.

Maryt teljesen elkápráztatta a dolog.

- Hogy csinálták? Még soha sem láttam, hogy a semmiből létrejött volna valami. Erre csak Ő képes. De már Ő sem csinál ilyesmit többé.

Barton fáradtan megrázta a fejét. Túlságosan elcsigázott volt ahhoz, hogy ilyesmiről beszélgesse.

- Nem a semmiből. Ez mind itt volt. Csak kiemeltük.

- Kiemelték? - ragyogtak fel a lány fekete szemei. - Úgy érte, azok a régi boltok csupán egy torz fedőréteg részei voltak?

- Valójában nem is voltak itt. - Barton a padra csapott. - Ez a valóság. Ez az igazi város. A másik hamis volt.

- És mi az a fémdarab, amit annyira szorongat?

- Ez? - Barton körbefordította az abroncsot. - Ezt is visszahoztam. Egy gombolyag zsinórnak látszott.

Mary tetőtől talpig végigmérte a férfit.

- *Ezértjött ide? Hogy visszahozza a dolgokat?*

Jó kérdés volt. Barton bizonytalanul felállt.

- Elmegyek. Mára elegendem van.

- Hová megy? - kérdezte Christopher.

- A szállásomra. Pihennem kell. Gondolkoznom. - Barton tántorogva elindult ajárda felé.

- Kimerültem. Pihenésre van szükségem, megennem is kéne valamit.

Mary összerezzen.

- Nem mehet a panzió közelébe!

Barton szaporán pislogni kezdett.

- Mi az ördögért nem?

- Péter ott van. - Mary felugrott, és Barton után sietett. - Nem, az a hely nem jó. Jobban teszi, ha a lehető legtávolabb marad Pétertől.

Barton elkomorodott.

- Nem félek attól a komisz kölyöktől. Már nem. - Fenyegetően megemelte a kerékabroncsot.

Mary keményen megfogta Barton karját.

- Nagy hibát követ el, ha visszamegy. Menjen máshová. Valami olyan helyre, ahol kivárhhatja, míg kitalálok valamit. Én pontosan tudom, mi ez az egész. - Összeráncolta a homlokát, és a gondolataiba mélyedt. - Menjenek fel az Árnyas Házba. Ott biztonságban lesznek. Az apám befogadja magukat. Menjenek egye-

nesen hozzá. Útközben ne álljanak meg, és ne beszélgessenek senkivel. Péter oda nem fog bemerészkedni. A vonalon túl van.

- A vonalon? Úgy érted...?

- A panzió az ő térfelén áll. Maguk biztonságban lesznek, aztán majd átgondolom a helyzetet, és döntök, mit tegyünk. Van egy-két tényező, amit nem értek. - Megfordította Bartont, és türelmetlenül a másik irányba taszította. - Induljanak!

Addig nézett utánuk, míg már egészen biztos volt benne, hogy baj nélkül átérték a vonalon, és ráléptek az Árnyas Házhoz vezető útra. Ez után Mary tovább sietett a város közepe felé.

Szednie kellett a lábát. Az idő telt. Péter minden bizonnyal máris gyanakszik, keresi a gölemjét, és azon töri a fejét, miért nem tért még vissza hozzá.

Mary szelíden megpaskolta a zsebét, ugyanabban a pillanatban érezte a testére zuhanó hatalmas szövettömeget. Még mindig nem szokott *hozzá*, hogy egyszerre két helyen van. Elhatározta, ahogy a gölem elvégezte a munkáját, azonnal kiköltözik majd belőle.

A sötétből előtte egyre inkább kibontakozott a Jefferson Street. Mary gyorsan végigfutott rajta. Fekete haja hullámozott mögött, melle ütemesen zihált. Egyik kezét a zsebén tartotta; Még rágondolni is rossz volt, hogy a kiejti parány önmagát, és a kicsiny lény megsemmisül.

Már látta a panziót. A verandán néhány, a hűvös levegőt és a sötétet élvező ember üldögélt. Mary befordult a kocsifeljárón, megkeverülte az épületet, és a pajta felé tartva átvágott a kerten. Már látta az éjszakai ég felé emelkedő hatalmas alakzatot. Az egyik bokor mögött lekuporodott az árnyak közé, összeszedte magát, és felmérte a helyzetet.

Péter minden bizonnyal odabent, a pajtában, valószínűleg a műhelyében, a kalitkái, az üvegei és a nedves agyagot tartalmazó urnái között volt. Mary reménykedve körülnézett, ám egyetlen éjszakai pillét sem látott, amit beküldhetett volna kémkedni. Nem is lehetett esélyük rá, hogy idáig eljussanak.

Óvatosan, szelíden kinyitotta a zsebet, és kivette belőle háromujjnyi önmagát. A durva anyag képét hirtelen felváltotta egy másik látvány. Lehunyta megszokott szemeit, és a lehető legteltesebb mértékig a gölembe helyezte magát. Már érezte a testén saját kemény kezét,

érezte saját óriási ujjainak túlságosan durva érintését.

Figyelmét az egyik testről a másikra fordította, és így képes lett manipulálni gólem-ön-magát, képes lett elindulni a földön a pajta felé. Alig tette meg néhány lábnyi távolságot, máris belekerült az erőtérről védett zónába.

Megszokott testét leültette az árnyékba, és összekuporodott. Felhúzta a térdeit, lehajtotta a fejét, és átkarolta a lábait, így minden figyelmét a gólemre tudta összpontosítani.

A gólem észrevétlenül hatolt át az erőtéren. Óvatosan közeledett a pajta felé. Valahol volt egy kis gólem-létra, amit Peter a lényeknek állított fel. Mary körbenézett, és megpróbálta megtalálni. A pajta oldalát alkotó gigantikus, durva deszkák vége beleveszett a fekete égbe. Az építmény olyan hatalmas volt, hogy Mary képtelen volt felmérni bámulatos méreteit.

Megtalálta a létrát. Ahogy ügyetlenül felkapaszkodott, néhány pók haladt el mellette. Mind sietve a föld felé ereszkedett. Hirtelen egy csapatnyi szürke, izgatott patkány rohant el a közelében.

Mary óvatosan mászott felfelé. Lent, a bokrok, a gyökerek között kígyók neszezték. Ezen az éjszakán Péter valamennyi lényét kiküldte. Valószínűleg idegesítette a kialakult helyzet.

Mary megtalálta a bejáratot, és lelépett a létráról. Egy lyuk, egy fekete alagút sötétlett előtte. A túlsó végén fény ragyogott. Megérkezett. Az éji pillék még sohasem merészkedtek be ennyire. Ez volt Péter műhelye.

A gólem egy pillanatra megtorpant. Mary hagyta, hogy egy kicsit álldogáljon a lyuk előtt, és közben néhány másodpercre régi testére koncentrált. Arra a testre, ami egyre jobban fázott és elgémberedett. Hűvös éjszaka volt; nem ülhetett sokáig a földön, az árnyékban lapulva.

Kinyújtotta karjait és lábait, ellazította és újra megfeszítette izmait. A gólem valószínűleg sokáig marad majd a pajtában. Kell keresnie egy helyet, ahol megvárhatja. Talán a Jefferson Streeten sorakozó, egész éjjel nyitvatartó kávézók egyike megfelelne. Ott ülhetne, forró kávé szűrőszögletre, a gólem pedig közben elvégezné a munkáját. Talán egy-két meleg péksüteményt meg szörpöt is kaphat majd, végigolvasna egy ottfelejtett újságot, és hallgatná a zenéjét...

A bokrok közül óvatosan kilépett a kertbe. Megborzongott a hidegtől; összehúzta magán a dzsekijét. Érdekes dolog két testben létezni, de túlságosan is sok veszéllyel jár. Talán az egész nem ér meg ennyi fáradságot...

Valami ráesett. Gyorsan lesöpörte magáról. Az egyik fáról egy pók vetődött rá.

Újabb pókok hullottak a nyakába. Arcába éles fájdalom hasított. Nagyot ugrott, és lecsapta támadóját. Egész szürke áradat hullámozott elő a bokrok közül. A lények felmásztak a lábára, és a farmerjába kapaszkodva a testére.

Patkányok! A nyakába, a vállaira, a hajára, a mellére pókok zuhogtak. Felsikoltott, és rémülten megvonaglott. Még több patkány érkezett; sárga fogaikat csendesesen a testébe mélyesztették. Mary a pániktól vakon, határozott cél nélkül futni kezdett. A patkányok követték, és rácsimpaszkodtak. Egyre több kapaszkodott belé. Az arcán, a mellén, a hónaljában pókok rohangásztak.

Megbotlott és elesett. Kúszónövények kaptak utána. Egyre több és több patkány vetődött rá. Egész patkány-ármádia. Fentről, minden oldalról pókok zuhantak rá. Reszketett, de megpróbált védekezni. Már egész testét átjárta a fájdalom. Nyúlós hálók tapadtak az arcára. Semmit sem látott és fulladozni kezdett.

Feltérdelt, előrébb kúszott, de nem jutott messzire. Eltűnt a harapdáló, vicsorgó lények hulláma alatt. A patkányok és a pókok a testébe rágták magukat, úgy tépték szét a bőrt és a húsát, mintha a csontjai után kutatnának.

Felfalták a testét. Mary sikoltozott, visítozott, de a pókháló letompította a hangját. A szájába, az orrába, mindenhová pókok furakodtak.

Valami recsegő hang hallatszott a sötét bokrok közül. Mary inkább érezte, mint látta a feléje vonagló csillogó testeket. Ekkor már nem voltak szemei, nem volt semmi, amivel láthatott vagy sikolthatott volna. Vége volt, és már ő is tudta.

Már halott volt, mikor a rézfejű kígyók mozdulatlan testéhez értek, és ellen nem álló húsába mélyesztették agyaraikat.

11.

- Ne mozduljanak! - parancsolt rájuk doktor Meade éles hangon. - És egy szót se!

A mögöttük feketéllő árnyak közül kiemelkedett a kalapot és hosszú felöltőt viselő Orvos zord alakja. Barton és Christopher rémülten megállt. Meade egy .45-öst szorongatva hátulról közeledett feléjük. Barton mindenre felkészülve lazán tartotta a kezében a kerékabroncsot.

Az Árnyas Ház előtt álltak. Az elülső ajtó nyitva volt, az ablakok sárga négyszögekként fénylettek; az ápoltak még nem aludtak. A tágas, körbekerített udvar sötét volt és fenyegető. A hideg éji szélben hangosan susogott hegyek szélén sorakozó cédrusok lombja.

- Az autómban voltam - mondta doktor Meade. - Láttam, ahogy feljönnek az emelkedőn. - Egy zseblámpát villantott Barton arcába. - Emlékszem magára. Maga a new yorki. Mit keres itt?

Barton összeszedte magát, és megszólalt.

- A lánya mondta, hogy jöjjünk fel ide.

Meade megdermedt.

- Mary? *Hol van?* Őt kerestem. Másfél órával ezelőtt ment el. Valami furcsa dolog történt. - Egy darabig tétovázott, majd elhatározta magát. - Jöjjenek be! - parancsolta, és eltette a fegyverét.

A két férfi követte a sárga fénnel megvilágított folyosón áthaladó, egy lépcsősonon a dolgozószobájába lesiető orvost. Meade kulcsra zárta maga mögött az ajtót, és lehúzta az ablakredőnyöket. Félretolta a mikroszkópját meg egy nagy köteg papírt, majd a kávéfoltos tölgyfaasztal lapjának sarkára ült.

- Végigautóztam a városon, hogy megtaláljam Maryt. Átmentem a Dudley-n is. - Meade fáradtan Bartonra pillantott. - Egy parkot láttam a Dudley-n! Azelőtt nem volt ott. Még ma reggel sem volt ott. Hogy kerülhetett oda? Mi történt a régi boltokkal?

- Téved - felelte Barton. - Az a park igenis ott volt. Tizennyolc évvel ezelőtt.

Doktor Meade megnyalta az ajkait.

- Érdekes. Tudják, hogy hol van a lányom?

- Nem. Ide küldött minket, és tovább ment.

Csend támadt. Doktor Meade levetette a felöltőjét meg a kalapját, és mindkettőt az egyik székre dobta.

- Tehát maguk hozták vissza a parkot, igaz?

- kérdezte végül. - Ezek szerint egyiküknek kiváló memóriája van. A Vándorok újra és újra megpróbálták, de mindig kudarcot vallottak.

- Úgy érti...? - kezdte Barton, de elakadt a lélegzete.

- Ők tudják, hogy itt valami nem stimmel. Az egész várost feltérképezték. Minden éjszaka elindulnak. Lehunytt szemekkel járkálnak. Megvizsgálják az alsó réteg részleteit. De hiába. Nem rendelkeznek valami létfontosságú dologgal.

- Lehunytt szemekkel járkálnak? *Miért?*

- Hogy ne legyen rájuk hatással a torzulás, így minden gond nélkül el tudnak haladni a torz képek mellett. Ám ahogy kinyitják a szemüket, a hamis város újra valóssá válik körülöttük. Tudják, hogy az egész csupán illúzió, mégsem képesek megszabadulni érzékleteiktől.

- Miért nem?

Meade elmosolyodott.

- *Mert ők maguk is eltorzultak.* Ők valamennyien itt voltak a Változás bekövetkeztekor.

- Kik ezek a Vándorok? - kérdezte Barton.

- A régi város lakói.

- Sejtettem.

- A Változás az embereket nem torzította el teljesen, sokukat pedig elkerült. Néhányan többé-kevésbé ugyanolyanok maradtak, mint előtte voltak. Nem egyformán hatott rájuk.

- Itt vagyok például én - mormolta Christopher.

Meade végigmérte az öreget.

- Igen, maga is Vándor. Egy kis gyakorlattal megtanulhatná, hogyan kell áthatolni a torzulásokon, és hogyan kell alvajárni, mint a többiek. De ez lenne minden. Maga is képtelen lenne visszahozni a régi várost. Bizonyos fókig maga is eltorzult. Mint mindenki más. - Meade ismét Barton felé fordult, és lassan hozzátette: - Egyiküknek sem tökéletes a memóriája.

- De az enyém az - mondta Barton, ahogy megértette, az orvos mire gondol. - Én nem voltam itt. Még a Változás előtt elkerültem a városból.

Doktor Meade nem felelt, de az arca így is elárulta, mi jár a fejében.

- Hol találhatnám meg a Vándorokat? - kérdezte Barton.

- Mindenütt ott vannak - felelte Meade kitérően. - Nem látta őket?

- Biztos, hogy van egy hely, ahonnét elindulnak. Biztos, hogy valamennyien egy bizonyos helyre tömörültek.

Az orvos arca bizonytalanul megrándult, és belső küzdelemről árulkodott.

- Mi lesz, ha megtalálja őket? - kérdezte.

- Visszahozzuk a régi várost. Olyan lesz, mint egykor. Olyan, amilyen most, a fedőréteg alatt.

- És megszüntetik a torzulásokat?

- Ha képesek leszünk rá, igen.

Meade lassan bólintott.

- Képesek lesznek rá, Barton. Magának páratlan memóriája van. Ahogy összefog a Vándorokkal, a térkép tökéletes lesz, és... - Elhallgatott, majd folytatta. - Szeretnék megtudni valamit. Miért akarja visszahozni az eredeti várost?

Barton elcsodálkozott.

- Mert az a valódi! Ezek a házak, emberek, üzletek mind-mind csak egy illúzió része. Az igazi város alattuk van.

- Az még nem jutott az eszébe, hogy ezek az emberek talán jobban szeretik az illúziót?

Barton egy hosszú percig nem értette meg a kérdést, de végül sikerült felfognia.

- Jó Isten! - suttogetta.

Doktor Meade elfordult tőle.

- Igen. Én is a torzulás része vagyok, nem pedig Vándor. Nem léteztem a Változás előtt, legalábbis nem úgy, ahogy most. És nem akarok visszamenni oda.

Barton már tisztán látott.

- És nem csak maga, hanem a lánya, Mary is. Ő a Változás után született. Meg Péter is. Az anyja. Miss James. Az a férfi a vaskereskedésben. Mindannyiuk. Mind a torzulás részei.

- Csak maga meg én nem - mondta Christopher. - Mi valódiak vagyunk.

- Meg a Vándorok. - Barton nagyot fűjt. - Megértem, mire gondol, doktor. De *valamilyen formában* maguk is léteztek a Változás előtt, nem? így kellett lennie. A semmiből nem léphettek elő.

Meade elszürkült arca fájdalomosan megrándult.

- Természetesen. De *mik* voltunk? Nézze, Barton, én már évek óta tudok erről az egészről. Tudom, hogy ez a város, ezek az emberek mind csupán imitáció. Nem valódiak. De az istenit, én magam is a torzulás része vagyok! Sajnos. Én így szeretem. Megvan a munkám.

Itt a kórházam, a lányom. Jól kijövök ezekkel az emberekkel.

- Az ál-emberekkel.

Meade ajkai szánszalmasan megrándultak.

- Ahogy a Biblia mondja: „Úgy látunk, mint egy serlegen át, homályosan.” De miért lenne ez rossz nekem? Talán ezelőtt sokkal rosszabb helyzetben voltam. Nem tudom!

- Semmit sem tud a Változás előtti életéről?
- kérdezte Barton döbbenten. - A Vándorok sem tudnak mondani semmit?

- Ők sem tudják. Sok mindenre nem emlékeznek. - Meade könyörgően felnézett. - Megpróbáltam találni valami nyomot, de hiába.

- Még sokan lehetnek olyanok, mint ő - mondta Christopher Bartonnak. - Sokan nem akarnak majd visszamenni.

- De mi ez az egész? - kérdezte Barton. - Miért következett be a Változás?

- Erről nem sokat tudok - válaszolta Meade.
- Ez egy szabályos verseny, egy küzdelem része. Olyan, amit az ellenfelek hátrakötött kézzel játszanak. *És valami bejutott ide.* Behatolt ebbe a völgybe. Tizennyolc évvel ezelőtt talált egy gyenge pontot, egy rést, amin keresztül be tudott lépni ide. Már időtlen idők óta próbálta ezt megtenni. A két versenyző örök-kévaló konfliktusban áll egymással. Ő építette

ezt az egészet, ezt a világot. De aztán *Az* megszegte a szabályokat, befurakodott ide, és mindent megváltoztatott... Van egy ötletem. - Meade az ablakhoz lépett, és felhúzta a redőnyt. - Ha kinéznek, mindkettejüket láthatják. Mindig itt vannak. Soha sem mozdulnak. A völgy két szélén állnak. *Ő* errefelé, vele szemben pedig... *Az*.

Barton kilesett az ablakon. A két alak éppen ott volt, ahol Meade mutatta. Péter szirtjéről is éppen ilyennek látta őket.

- *Ő* a napból jön - mondta Meade.

- Igen. Már délben is láttam. A feje egyetlen ragyogó fénygolyó.

- *Az* viszont a hidegből és a sötétségből származik. Mindig is léteztek. Összeraktam az innen-onnan származó apró információkat. De még így is rengeteg olyan dolog van, amit nem tudok. Az itt folyó versengés csupán az egész küzdelem egy apró részlete. Egy mikroszkopikus méretű darabkája. Mindenhol harcolnak, az egész univerzumban. A világmindenség is azért létezik, hogy legyen egy hely, ahol megküzdhetnek.

- Egy csatatér az egész - mormolta Barton. Az ablak a sötétség oldalára nyílt, a komor és zord vidékre, ahol *Az* volt az úr. Barton látta a mozdulatlanul álló gigantikus, határtalanul

óriási alakot. A lény feje az űrbe veszett. Az űr kábítóan üres mélyébe, oda, ahol nincs lét, nincs élet, nincs semmi. Semmi, csak csend és végtelen üresség.

Ő viszont egy volt az izzó napokkal. A forró, lángoló gázmasszákkal, melyek fortyogva, örvénylő áramlással felgyújtották a sötétséget. Egy volt a tüzes fénysugarakkal, melyek behatoltak az ürességbe, és visszaszorították a hideget. Melyek meleggel, hangokkal és mozgással töltötték meg az űrt. Egy örökkévaló háború... Az egyik oldalon steril sötétség, csend, hideg, mozdulatlanság, halál. A másikon viszont az élet lángoló melege, vakító napok, születés és alkotás, tudatosság és létezés.

A kozmikus polaritás.

- Az *Ő* neve Ormazd - mondta doktor Meade.

- És *Azt* hogy hívják?

- *Az a* sötétségből, a szennyből és a halálból jött. *Az a* káosz és a gonosz. Arra vágyik, hogy lerombolja az *Ő* rendjét, megszüntesse a törvényeit és az igazságát. *Annak* az ősi neve Ahriman.

Barton egy hosszú percig hallgatott.

- Azt hiszem, végül Ormazd fog győzedelmeskedni - mondta végül.

- A legendák szerint Ő legyőzi és elnyeli Ahrimant. A küzdelem millió és millió évvel ezelőtt kezdődött, és valószínűleg még sok-millió esztendeig eltart majd.

- Ormazd az építő - mondta Barton, - Ahriman pedig a romboló.

- Igen - bólintott Meade.

- A régi város Ormazdé. Ahriman pedig ráterítette ez a fekete ködréteget, a torzulás és az illúzió takaróját.

Meade habozott.

- Igen...

Barton megfeszítette a testét. Most vagy soha!

- Hol léphetnék kapcsolatba a Vándorokkal?

Meade megremegett.

- Én... - kezdte, de hirtelen meggondolta magát. Elszürkült arca határozottan megkeményedett. - Ezt nem árulhatom el, Barton. Megtenném, ha egyetlen mód lenne rá, hogy ilyen maradjak, és hogy a kislányom is...

Az ajtó felől izgatott kopogtatás hallatszott.

- Doktor, eressen be! - mondta egy éles női hang. - Fontos híreket hoztam.

Meade dühösen összevonta a szemöldökét.

- Az egyik betegem. - Türelmetlenül elhúzta a reteszt, és résnyire kinyitotta az ajtót. - Mi az ördögöt akar?

Egy fiatal nő nyomakodott be a szobába. A haja szőke volt, arca vékony és kipirult.

- Doktor, meghalt a lánya! Az éjszakai lepkéktől hallottuk. Elkapták a túlsó oldalon. Megölték. Közvetlenül a semleges terület mellett, a fiú műhelye közelében.

Meade egész testében reszketni kezdett, de még Bartont és Christophert is lesújtotta a hír. Barton úgy érezte, mintha megállt volna szíve. A kislány meghalt... Péter meggyilkolta... De mégis észrevett valamit, aminek hatására az ajtóhoz ugrott, és becsapta. A mozaik utolsó darabkája is a helyére került, és nem akarta tovább vesztegetni az időt.

A fiatal nő, doktor Meade ápoltja a két Vándor egyike volt, akik keresztülsétáltak a Trilling panzió verandáján. Barton végre megtalálta őket. Éppen ideje volt.

Peter Trilling megrugdosta a maradványokat. A patkányok visongva zabáltak, mohón veszekedtek, marakodtak a konc fölött. Péter eltűnődött. Egy kicsit meglepte az események gyorsasága. Végül azonban összefűzte a mel-lén a karjait, és céltalanul, mélyen a gondolataiba mélyedve tovább sétált.

A gólemek izgatottak voltak, a pókok pedig nem akartak visszamenni az üvegeikbe. Csak zümmögtek és futkostak körülötte, az arcára, a kezeire tapadtak, utána rohantak. Számtalan gyenge visítás hasított a fülébe: a gólemek egyre erősödő kiáltozása, és a nyugtalan patkányok sívitozása. Mind megéreztek a nagy győzelmet, de még többre vágytak.

Péter felemelte az egyik rézfejű kígyót, és automatikus mozdulattal megpaskolta az oldalát. *A lány meghalt.* Egyetlen gyors csapás, és máris megváltozott az erőegyensúly. Péter eldobta a kígyót, és gyorsabbra fogta lépteit. Közeledett a Jefferson Street, a város közepe felé. Agya lázasan dolgozott, gondolatai egyre gyorsabban száguldoztak. Tényleg itt az ideje? Valóban elérkezett a pillanat?

A völgy távolabbi fala felé fordult, és a fekete égre tornyosuló hegyláncra nézett. Ott volt. Ott állt, kinyújtott karokkal, szétterpesztett lábakkal. Feje a végtelen fekete üresség leplébe nyúlott, az örökkévaló csend és némaság univerzumába.

A látványtól a kétség utolsó szikrája is eltűnt belőle. Megfordult, és hirtelen türelmetlenné válva visszaindult a műhelybe.

Egy csapatnyi gólem izgatottan elébe futott. Mind magára akarta vonni a figyelmét. A vá-

ros közepe felől még több rohant *hozzá*. Szörnyen izgatottak voltak; magas hangon rikoltoztak, és Péter ruháját ráncigálták.

Mutatni akartak neki valamit. Féltek. Péter dühösen követte őket a városba. Áthaladt a sötét utcákon, el a csendes házak mellett.

Vajon mit akarhatnak? Mit akarnak mutatni neki?

A Dudley Streetnél megálltak. Előttük valami remegve felfénylett. Egy ideig Péter nem látta, mi az. Valami történt... De micsoda? Egy alacsony, de intenzív lángnyelv lobogott az épületek és a boltok fölött, körülnyaldosta a telefonpóznákat, de még a járdát is. Péter kíváncsian tovább ment.

A járdán egy alaktalan massa hevert. Péter vonakodva lehajolt. Agyag... Egy kupac élettelen agyag. Még több halmocskát is felfedezett, valamennyi halott, mozdulatlan és hideg volt. Az egyiket a kezeibe vette.

Egy gólem volt. Vagyis az, ami valamikor egy gólem volt, de már nem élt. Hihetetlen módon visszatért ősi állapotába, a nem-létbe. Újra élettelen agyag volt csupán. Olyan agyag, amiből megformázták. Száraz, alaktalan, és halott. Visszagólemeződött.

Ilyesmi eddig még soha sem történt. Péter élő gólemjei elborzadva húzódtak hátra; meg-rémítette őket elpusztult testvéreik látványa.

Tehát ezért hívták ide, hogy ezt lássa... Péter döbbsen tovább indult. A fény éppen előtte lobogott. A lángnyelv egyik épülettől a másikig kúszott. Néma csendben terjedt, minden percben egyre növekvő körben pusztított. Volt valami különös a heveességében. Valami végzetes. Semmit sem került el; úgy folyt tovább és olvasztott magába mindent, mintha égő víz lenne.

A közepén egy park volt. Ösvények, padok, meg egy régi ágyú. Egy zászlórúd. Egy pavilon.

Péter még soha sem látta ezeket. Itt nem volt park! Mit jelenthet ez? Mi történt az elhagyatott üzletsorral?

Felkapkodott néhány élő gólemet, és egyetlen masszává gyúrta vonagló testüket. Gyorsan újra formázta az élő, reszkető agyaggolyót. A masszából kialakított egy fejet. Egy test nélküli fejet. Szemek, orr, száj, nyelv, fogak, íny, ajkak. Letette a járdára, és addig nyomkodta a nyakát, míg megállt.

- Mikor kezdődött ez? - kérdezte.

Az ajkak megmozdultak, a rengeteg agy összegyűjtötte az emlékeit.

- Egy órával ezelőtt - krákgota végül a gólem.

- Ezek, akiket visszagólemezték... Hogy történt? Ki tette?

- A gólemek beléptek a parkba. Megpróbáltak átmenni rajta.

- És ettől gólemeződtek vissza?

- Lassanjöttek ki a parkból. Gyengék voltak. Aztán lefeküdtek és meghaltak. Nem mertünk közel menni hozzájuk.

Tehát igaz. Az egyre terjedő kör volt az oka. Péter összegyúrta a fejet, és a nadrágja zsebeibe gyömösölte az agyagot. A minden darabkájában élő, izgó-mozgó agyag a lábaihoz ért. A tűzkör egyre terjedt, megállás nélkül mozgott. Egyre több és több épületet hódított el. Hangtalanul növekedett. Bizonytalanul lobbogott, de mindenre veszélyt jelentett, ami a közelébe került.

Péter hirtelen mindent megértett.

A tűz nem rombolt. Megváltoztatta a dolgokat. Ahogy az épületek és házak elmerültek lángok között, más formák jelentek meg a helyükön. A nyalakodó lángnyelvek közül új alakzatok emelkedtek ki. Tárgyak, melyeket Péter még soha sem látott. Ismeretlen, számára idegen formák.

Hosszú ideig nézte a tüzet. Gólemjei izgatottan ugrándoztak körülötte, ráncigálták, és megpróbálták rávenni, hogy menjen el. A tűz közelebb húzódott hozzá. Péter néhány lépést hátrált.

Izgatott volt. Öröm és vad jókedv áradt szét benne. Elérkezett az idő. A lány halála, és most ez is... A mérleg megbillent. A határvonal többé semmit sem jelentett.

Ez a tűz a restaurátor. Ősi alakok bukkannak elő alóla, térnek vissza a mélyből a létezésbe. Az utolsó részlet. A végső alkotórész, amire szükség volt.

Péter elhatározta magát. Gyorsan kiürítette zsebeiből a mocorgó agyagot, mély lélegzetet vett, megrázta magát, és lekuporodott. Még egyszer felnézett az égre tornyosuló alakokra. A látvány erővel töltötte meg - erővel, amire most szüksége is volt.

Egyenesen a lángnyelvek közé rohant.

12.

A Vándorok feszült figyelemmel nézték, ahogy Barton kijavította a városról készült térképet.

- Ez így nem jó - mormolta Barton, és egy egész utcát áthúzott a ceruzájával. - Ez itt a Lawton Avenue volt. A legtöbb házat rossz helyre tették. - Koncentrált. - Itt volt egy kis pékség. Egy zöld tábla függött a kapuja fölött. Egy Olivér nevezetű emberé volt. - Átnézte a névsort. - Itt is eltévesztették.

Christopher mögötte állt, és válla fölött tanulmányozta a térképet.

- Egy fiatal lány is dolgozott ott, nem? Úgy emlékszem, eléggé testes nőcske volt. Szem-

üveget hordott, a lábai meg vastagok voltak. A tulajdonos unokahúga volt, vagy valami ilyesmi. Julia Oliver.

- Úgy van! - Barton befejezte a javítást. - A rekonstrukciós terveiknek legalább a húsz százaléka hibás. A parkon végzett munkánk során bebizonyosodott, hogy abszolút pontosnak kell lennünk.

- Ne feledkezzen meg arról a régi, nagy, barna házról sem - szólt közbe Christopher izgatottan. - Volt ott egy kutya, egy kis rövidszőrű terrier. Egyszer megharapta a bokámat. - Kinyújtotta a kezét, és megtapogatta a lábát. - A Változás napján eltűnt a sebhely. - Furcsa kifejezés jelent meg az arcán. - Biztos vagyok benne, hogy éppen itt harapott meg. Vagyis majdnem biztos...

- Valószínűleg igaza van - mondta Barton. - Abban az utcában én is emlékszem egy rövidszőrű kutyára. Ezt is beteszem.

Doktor Meade kábultan, komoran állt a szoba sarkában. A hosszú asztal körül Vándorok nyüzsögtek, listákat, térképeket és névsorokat hoztak-vittek. Az egész épület zsongott a munka hangjaitól. Valamennyi, köntösös, kétrészes szürke pizsamát és papucsot viselő Vándor jelen volt. Most, hogy végül elérkezett az idő, izgatottak voltak.

Barton felállt, és doktor Meade elé lépett.

- Maga egész idő alatt tudta. Ezért gyűjtötte őket ide, igaz?

Meade bólintott.

- Mindegyiket, akit csak megtaláltam. Christophert viszont kifelejtettem.

- Miért tette?

Meade elkínzott arca megrándult.

- Ezek az emberek nem tartoztak a városhoz. És...

- És micsoda?

- És tudtam, hogy ők a Valódiak. Céltalanul kóboroltak Millgate-ben. Rendszertelenül. Értelmetlenül. Elmebetegnek hitték magukat. Ezért hoztam fel őket ide.

- Ennek vége. Többé nem tesz ilyesmit.

Meade tehetetlenül ökölbe szorította, majd elernyesztette a kezét.

- Tennem kellett volna valamit. Teljes erőmmel a fiú ellen kellett volna fordulnom. A kölyök szenvedni fog, Barton. Olyan kínokat fogok okozni neki, amelyet még elképzelni sem tud.

Barton visszalépett az asztalhoz. Hilda, a Vándorok vezére az íróasztalához intette.

- Mindent kijavítottunk. Biztos ezekben a változtatásokban? Semmi kétsége sincs felőlük?

- Mindenben biztos vagyok.

- Meg kell értenie minket. A mi emlékeink gyengék és csorbák. Nem olyan élesek, mint a magáé. Akárhogy próbálkoztunk, csak nagy vonalakban tudtuk felvázolni a Változás előtti várost.

- Szerencséje van, hogy kijutott onnan - mormolta egy fiatal nő, ahogy szemügyre vette Bartont.

- Láttuk a parkot - mondta egy vastag lencsés-jű szemüveget viselő, ősz férfi. - Mi erre sohasem lettünk volna képesek.

Egy másik férfi elgondolkozva szívta a cigarettáját.

- Egyikünk emlékei sem tiszták. Csak a magáé, Barton. Maga az egyetlen.

A szobában tartózkodók izgatottá váltak. Valamennyi vándor abbahagyta a munkáját, és Barton köré gyűltek. Ideges férfiak és nők. Határozottak és halálosan komolyak.

A szoba egyik fele megtelt a jegyzetekkel. Vázlatkötegek, végtelennek tűnő feljegyzések, írógépek, ceruzák, papírlapok, kártyák, a falakon referencia fotók. Grafikonok, részletes tanulmányok, összekötve vagy csak egymásra rakva. Több asztalnyi kerámia tárgy. A város aktuális háromdimenziós modellje. Festékek, ecsetek, színező- és ragasztóanyagok, rajzfel-

szerelés. Logarlécek, mérőszalagok, csípőfogók, fémfűrészek.

A Vándorok már hosszú ideje dolgoztak. Nem voltak sokan; a város egykori lakói közül csak maroknyian maradtak meg. Ám arcukról eltökéltség sugárzott. A munkájuk eredményétől függtek, ezért nem engedték volna meg, hogy bármi veszélyeztesse azt.

- Kérdeznék valamit - mondta Hilda óvatosan, megfedkezve az ujjai között égő cigarettról. - Maga azt állítja, hogy 1935.-ben, gyermekkorában hagyta el Millgate-et. így van?

Barton bólintott.

- Pontosan.

- És azóta egyszer sem jött vissza?

- Nem.

Halk mormogás futott végig a termen. Barton kényelmetlenül érezte magát. Még erősebben megmarkolta a kerékabroncsát, és várt.

- Tudja - folytatta Hilda óvatosan válogatva a szavakat -, hogy a várostól két mérföldnyire egy torlasz zárja el az országutat?

- Tudom - felelte Barton.

Mindenki ránézett. Hilda nyugodtan folytatta.

- Akkor hogy sikerült visszajutnia a völgybe? A torlasz miatt képtelenek voltunk elmenni innét. És senkinek sem sikerült bejönnie.

- Valószínű - mondta Barton.

- Maga bizonyára segítséget kapott, hogy idejöheszen. - Hilda hirtelen elnyomta a cigarettáját. - Valami felsőbbrendű hatalomtól. *Kitől?*

- Nem tudom.

Az egyik vándor felállt.

- Dobjuk ki innét. Vagy talán jobb, ha...

- Várjatok! - emelte fel Hilda a kezét. - Barton! Mi éveken keresztül azon dolgoztunk, hogy ezt a tervet elkészítsük. Semmiféle kockázatot sem vállalhatunk. Lehet, hogy azért küldték ide, hogy segítsen nekünk, de az ellenkezője is éppenígy igaz lehet. Csak egy valamit tudunk biztosan. *Magát nem önmaga irányítja.* Valakitől segítséget kapott. És még mindig ennek a valakinek a befolyása alatt áll.

- Igen - bólintott Barton fáradtan. - Valóban kaptam segítséget. Eljutottam ide, át a torlason. És tényleg lehet, hogy még mindig manipulál valaki. De én ennél többet én sem tudok.

- Öljük meg - mondta egy vékony, barna hajú nő, és szelíden Bartonra nézett. - Csak így tudhatjuk meg az igazat. Ha nem tudja elmondani, kinek dolgozik...

- Ez nonszensz! - torkolta le egy kövérkés, középkorú férfi. - Visszahozta a parkot, vagy nem? És kijavította a térképünket.

- Kijavította? - Hilda tekintete megkeményedett. - Igen, valóban megváltoztatta. De honnan tudjuk, hogy javított-e rajta?

Barton megnyalta száraz ajkait.

- Nézzék - kezdte -, erre most mit mondhatnék? Ha nem fogalmam sincs, hogy ki hozott ide, akkor nem is tudom elárulni maguknak.

Doktor Meade Barton és Hilda közé állt.

- Hallgassanak, és figyeljenek rám! - kiáltotta. - Mindannyian! - Hangja kemény volt és izgatott. - Barton senki nem mondhat el semmit. Talán azért küldték ide, hogy ártson maguknak. Lehetséges. Az is elképzelhető, hogy mesterséges lény, egy szupergőlem. Most még ezt sem tudhatjuk biztosan. Később, mikor a rekonstrukció megkezdődik, talán választ kapunk rá. Mármint ha egyáltalán végre lehet hajtani. De most még nem.

- Akkor pedig már túl késő lesz - jegyezte meg a barna hajú lány.

Meade komoran bólintott.

- Igen, túl késő. Ha egyszer ráöntik az olajat a tűzre, már nem tudják eloltani. Ha Barton ellenség, maguknak végük. - Minden vidámság nélkül elmosolyodott. - De még Barton

sem tudja, mit fog tenni, mikor elérkezik a megfelelő idő.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdezte egy vékony, keskeny arcú Vándor.

Meade válaszában a lényegre tapintott.

- Akár tetszik, akár nem, kell adniuk neki egy esélyt. Ő az egyetlen, aki képes volt rekonstruálni valamit. Egy fél óra alatt visszahozott egy egész parkot, maguknak pedig tizenhét évén át egyetlen átkozott dolgot sem sikerült.

Döbönt csend támadt.

- Maguk mind tehetetlenek - folytatta Meade.

- Mind, kivétel nélkül. Végig itt voltak, és éppen úgy, mint én, eltorzultak. *De ő nem!* Meg kell bízniuk benne. Ha nem ezt teszik, akkor haláluk napjáig itt fognak ülni a használhatatlan térképeik mellett.

Hosszú ideig senki sem szólalt meg. A Vándorok dermedten, elborzadt arccal ültek a helyükön.

- Igaz - mondta végül a vékony, barna hajú lány. Eltolta maga elől a kávéscsészéjét, és hátradőlt a székében. - A doktornak igaza van. Nincs más választásunk.

Hilda sorra végignézett a körben elhelyezkedő, szürkébe öltözött férfiakon és nőkön. Valamennyiük arcán ugyanazt a kifejezést látta: reményvesztett belenyugvást.

- Rendben - mondta. - Lássunk hozzá. Minél előbb, annál jobb. Nem hiszem, hogy sok időnk lenne.

A léckerítést gyorsan ledöntötték. Megtisztították a hegyoldalt: kivágták a cédrusokat, kiirtották a bokrokat. Minden akadályt eltávolítottak. Egy órán belül szabad kilátás nyílt a völgyre, és Millgate városára.

Barton idegesen, az abroncsát lóbálvajárkált körbe-körbe. A térképeket gondosan kiterítették. A régi város részletes, abszolút pontosságú másai voltak ezek; minden egyes faktort kiegészítettek, mindent a megfelelő helyére tettek rajtuk. A Vándorok a térképek köré álltak, és szembe fordultak egymással. A lejtőn fel-le szálldosó éji bogarak, a jókora szürke lepkék híreket hoztak a völgyből, üzeneteket hoztak és vittek.

- Éjszaka csak egy viszonylag szűk területen ténykedhetünk - mondta Hilda Bartonnak. - Ilyenkor nem használhatjuk a méheket, lepkék pedig elég buták és kábák.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy nem tudhatjuk pontosan, mi történik odalent?

- Bevallom, így van. A lepkék megbízhatatlanok. Amint azonban feljön a nap, a méhek rendelkezésünkre fognak állni. Ők sokkal használhatóbbak...

- Mit mondanak a lepkék, mi van Péterrel?

- Semmi. Egyetlen jelentésben sem említik meg. Szem elől tévesztettük. - Hilda idegesnek látszott. - Azt mondják, hogy eltűnt. Hirtelen és előjelek nélkül. Nyoma veszett.

- Arról tudnának, ha átjött volna ide?

- Ha közeledne, együtt jönnének vele a védelmezői is. Azonnal ellepnék a környéket a lepkékre támadó pókok. A lepkék pedig félnek a pókoktól. Péter százszámra tenyészti őket a műhelyében. Üvegben tartja mindet, hogy éppen ilyen helyzetben felhasználhassa őket.

- És mi még milyen segítségre számíthatunk?

- Lehet, hogy felbukkan egy-két macska. Habár ők abszolút szervezetlenek. Csak azt teszik, amihez kedvük van. Semmivel sem többet. Ha akarnak, idejönnek. Különben nem kényszeríthetjük őket. Egyedül a méhekre számíthatunk biztosan. De ők még egy pár órán át aludni fognak.

Odalent Millgate fényei pislákolnak a kora hajnali sötétségben. Barton a karórájára nézett. Hajnali fél négy volt. Hideg és sötét volt, az eget fenyegető köd nedves rétege takarta el.

Bartonnak nem igazán tetszett a látvány. Az éji lepkék szem elől tévesztették Pétert. Tehát a fiú is akcióba kezdett. Már megölte a kislányt. Átkozottul okos lehet, hogy ilyen időben is le tudta rázni a lepkéket. És most valószínűleg Barton rejtekhelye után kutat.

- Péter hogy illik bele a képbe? - kérdezte Barton.

- Peter? - Hilda megrázta a fejét. - Nem tudjuk. Elképesztő ereje van, de soha sem sikerült a közelébe kerülnünk. Mary viszont elboldogult vele. Ő is rendelkezett bizonyos erővel. Soha egyiküket sem értettük meg. Mi, Vándorok, hétköznapi emberek vagyunk, de mindent megteszünk, hogy visszakapjuk a városunkat.

A körben állók felkészültek rá, hogy megpróbálják felemelni a torzulás-réteget. Barton is elfoglalta a helyét, és gyorsan összekapcsolódott a többiekkel. Minden arc a harmatcseppektől nedves földre terített térképek felé fordult. Csillagfény szűrődött le rájuk; a hullámozó köd szétterítette a halvány ragyogást.

- Úgy tekintünk ezekre a térképekre, mint az odalenti terület megfelelő szimbólumaira. Ebben a kísérletünkben most alkalmaznunk kell az M-kinetika alapelvét: *a szimbolikus jelkép azonos az általa jelképezett tárggyal.* Ha a

szimbólum pontos, úgy is nézhetünk rá, mint magára a tárgyra. Bármilyen közöttük létező különbség pusztán logikai lehet.

M-kinetika... A varázslat ősi, időtlen folyamatának korrekt megfogalmazása. A valós tárgyak szimbolikus vagy verbális jelképek alkalmazásával történő manipulációja. Millgate térképei magának a városnak feleltek meg. Mivel pedig tökéletesek voltak, bármilyen, a térképre ható erő a városra is kifejtette a hatását. Mint az élő emberek viaszmásai, a térkép is úgy készült, hogy a város mása legyen. Ha a hasonlóság tökéletesre sikerült, nem kellett kudarctól tartani.

- Rajta - mondta Hilda halkan. Intésére a modell csapat nekilátott, hogy elkészítse a sematikus térkép első háromdimenziós szekcióját.

Barton komoran ült a helyén, és miközben a földet ütögette az abroncsával, figyelte, ahogy a csapatok a sémák helyére felépítik a régi város tökéletes, kicsinyített mását. Gyors egymásutánban készültek el a házak, még gyorsabban kifestették, befejezték, és a helyükre tölték valamennyit. Barton figyelt, de az esze valahol máshol járt. Maryre gondolt, és egyre növekvő nyugtalansággal azon tűnődött, mire készülhet Peter Trilling.

Megérkeztek az éji lepkék első jelentései. Ahogy Hilda végighallgatta a körülötte lebegő, táncoló pilléket, szája vékony vonallá keményedett.

- Nem túl jó a helyzet - mondta Bartonnak.
- Mi a baj?
- Nem értük el a várt eredményt.

A körben álló Vándorok nyugtalanul mormolni kezdtek. Egyre több és több épület, utca, üzlet, ház, apró férfi és nő került a helyére, felgyorsult a kapkodva végrehajtott folyamat.

- A Dudley Street környékét hagyjuk ki - parancsolta Hilda. - Barton újrateremtése már három vagy négy háztömbnyi távolságban kiterjedt. A régió legnagyobb részében visszaállt az eredeti állapot.

Barton hunyorogni kezdett.

- Ez hogy történhetett meg?
- Ahogy az emberek meglátják a régi parkot, felébrednek bennük az egykori város emlékei. Azzal, hogy maga egyetlen helyen megrepsz-tette a torzulás-réteget, egy olyan láncreakciót indított el, ami az egész ál-városra ki fog terjedni.

- Talán ez is elég lenne.
- Normális esetben valószínűleg. De valami baj van. - Hilda oldalra fordította a fejét, hogy meghallgassa a völgyből érkező lepkék lég-

újabbjelentéseit. Mégjobban elkomorodott az arca. - Ez rossz - mormolta.

- Mi történt? - kérdezte Barton.

- A legutolsó információk szerint a maga rekreációs köre nem terjed tovább. Közömbösítették.

Barton megdöbbsent.

- Úgy érti, valaki megállított minket? Valami ellenünk dolgozik?

Hilda nem válaszolt. Egy egész csapatnyi izgatott lepke keringett a feje körül. A nő elfordult Bartontól, hogy megértse mit mondanak.

- Egyre komolyabb a helyzet - mondta mikor a lepkék elrepültek.

Ha Barton nem hallotta volna a szavait, akkor is tudta volna, rossz hírek érkeztek. Elég volt a nő arcára nézni, és máris mindent látott.

- Talán abba kellene hagynunk - mondta búsan. - Ha annyira rossz...

Christopher lépett melléje.

- Mi történt? Nem működik a dolog?

- Ellenállásba ütköztünk - felelte Barton. - Sikerült közömbösíteniük a rekonstrukciós zónánkat.

- Még ennél is rosszabb a helyzet - mondta Hilda. - Valami elszívta az M-energiánkat. A zóna zsugorodik. - Halvány, ironikus és öröm-

telén mosoly jelent meg az ajkain. - Megpróbáltuk. Kockáztattunk magával, Barton, és most veszítettünk. A maga szép kedves kis parkja nem tart ki. Szép, de nem állandó. Visszaszorítanak minket.

13.

Barton bizonytalanul talpra állt, és ellépett a körtől. Szálldosó lepkékkel körülvéve megke-reste magának az utat a félhomályban. Kezeit mélyen gyűrött, szürke öltönye zsebébe mé-lyesztve elindult lefelé a lejtőn.

Vesztésre álltak. A rekonstrukciós kísérlet kudarcot vallott.

Jól ki tudta venni a távolban, a völgy másik végében álló zord alakot, Ahrimant. Az éjsza-kai égre magasodó gigászi, mindannyiuk fölé nyújtott karral álló lény, a kozmikus romboló. De hol a pokolban lehet Ormazd? Barton a nyakát tekergetve megpróbált felnézni. Ormazd-nak *itt* kellett volna lennie; az a hegycsúcs

körülbelül *a* térde lehetett. Miért nem csinál már valamit? Vajon *Őt* mi akadályozza meg?

Lent pisláskoltak a város fényei. Az álvárosé, a torzulásé, amit tizennyolc éve, a Változás napján Ahriman teremtett. Azon a napon tönkretette Ormazd hatalmas méretű eredeti terveit, és *Ő* nem tett semmit. Miért hagyta, hogy Ahriman megtegye? Talán nem törődött vele, mi történik saját művével? Lehet, hogy az egész nem érdekelte?

- Ez egy régi probléma - szólalt meg az árnyak közül doktor Meade. - Ha az Isten teremtette a világot, honnan jött a Sátán...?

- Csak áll - mondta Barton tehetetlenül. - Olyan, akár egy hatalmas bálvány. Mozdulatlan, miközben mi megpróbáljuk olyanná visszaalakítani a dolgokat, amilyenné *Ő* teremtette. Az ember azt hinné, hogy segít...

- Kifürkészhetetlenek az *Ő* útjai.

- Úgy veszem észre, magát nem izgatja különösképpen.

- Pedig érdekel a dolog. Annyira érdekel, hogy ki sem tudom mondani.

- Talán a maga számára is lesz egy esély.

- Remélem - mondta Meade, majd egy pernyi hallgatás után hozzátette: - Nem megy valami jól a dolog.

- Nem. Vereséget szenvedtünk. Azt hiszem, nem sokat segítettem, elérkezett a krízis, és én semmit sem tudok tenni.

- Miért nem?

- Nincs elég erőm. Valaki a modellünk és a tárgy között áll. Elvág minket a várostól. Visszaszorítja a rekonstrukciós mezőt.

- Kicsoda?

- Maga is tudja. - Barton lemutatott a lejtőn, le a városra. - Valahol odalent van. A patkányaival meg a pókjaival együtt.

Meade kezei megremegtek.

- Ha a kezeim közé kaparinthatnám...

- Megvolt rá a lehetősége. De maga úgy volt elégedett a dolgokkal, ahogy vannak.

- Barton, én féltem. Nem akartam visszaválni a régi formámba. - Meade könnyörgően Bartonra nézett. - Még mindig félek. Tudom, hogy ez az egész rossz. Azt hiszi, nem értem meg? De mégsem tudom megtenni. Nem tudok visszamenni. Fogalmam sincs, miért nem. Még azt sem tudom, mi voltam. Barton, én valójában *örülök*, hogy nem sikerült. Érti? Örülök, hogy minden így fog maradni. Istene, bárcsak meghalnék!

Barton alig hallotta a szavait. A lejtő közepén figyelt valamit.

A félhomályban egy szürke felhő kúszott lassan felfelé. Egyre dagadt és hullámozott. Egy lüktető massa volt, ami minden pillanatban egyre nagyobbra duzzadt. Mi lehetett? A kora hajnali fényben Barton nem látta jól. A felhő egyre közelebb ért. Egy-két Vándor kilépett a körből, és a lejtő szélére sietett. A felhőből halk mormolás, távoli dobolás hallatszott.

Pillék.

Néhány szürke test száguldott el Barton mellett Hilda felé. Egy hatalmas, éji lepkéből álló tömör felhő páni félelemmel repült felfelé a Vándorokhoz. Sokezernyi apró rovar. Mind itt voltak, az egész csapat feljött a völgyből. Tömeges visszavonulásba kezdtek. De miért?

Aztán Barton meglátta. Időközben már valamennyi Vándor ellépett a körtől, és mind az emelkedő szélére gyűltek. Hilda gyors, kétségbeesett parancsokat osztogatott. Teljesen megfélemeztek a rekonstrukcióról. Sápadtan, rémülten egy csapatba gyűltek. A menekülő pillék félelemtől hullámozó, hasznavehetetlen serege határozott cél és parancs nélkül száguldott el fölöttük.

Egy darabka pókháló lebegte körbe Bartont. Elfújta. Egy vastag háló vágódott az arcába. Gyorsan letépte magáról. Már maguk a pókok is láthatóvá váltak. Ugrándozva átszáguldot-

tak a bokrokon, fel az emelkedő oldalán. Egyik szikláról a másikra szökdécselve közeledtek, mint egy szürke vízáramlat, egy szőrös-bolyhos árhullám. És egyre gyorsabban haladtak.

Mögöttük a patkányok jöttek. Rohanó alakok, monotonul koppanó léptek, számtalan csillogó, vörös szempár, vicsorgó, sárga agyarak. Barton nem látta, hol ér véget áradatuk, de valahol mögöttük ott közeledtek a kígyók. Vagy az is lehet, hogy a kígyók más irányból jöttek. Talán hátulról vonaglottak felfelé. Nem volt elképzelhetetlen.

Az egyik Vándor felsikoltott, megtántorodott és összerogyott. Egy piciny, erős valami ugrott le róla, és vetődött a mellette álló alakra. A második Vándor lesöpörte magáról a lényt, és keményen rátaposott. Egy gólem volt. Valami gonosz, fehér fénnnyel villant a félhomályban.

A fiú felfegyverezte a gólemjeit.

Nehéz helyzetbe kerültek. Barton a Vándorokkal együtt visszahúzódott a lejtő pereméről. A gólemek észrevétlenül körülvették őket. A lepkék egyedül a pókokkal törődtek, semmi mással, ezért ők sem fedezték fel az életre keltett agyagból formázott futó, szökdécselő lényeket. Egy egész csapatnyi gólem rontott Hildára. A nő vadul védekezett, egy párra rá-

taposott, néhányat a kezével tépett szét, egy másikat, ami megpróbált felmászni az arcához, pedig egyszerűen összenyomott.

Barton odaugrott hozzá, és a fémabronccsal összezúzott egy seregnyi gólemet. A maradék tovább támadott. Hilda megremegett, és össze-rogyott. Mielőtt a földre zuhant volna, Bartonnak még sikerült elkapnia. A nő karjaiból és lábaiból tűk meredeztek: a gólemek mikroszkopikus lándzsái.

- Bekerítették minket! - morogta Barton. - Semmi esélyünk sincs!

- Hová menjük? Le, a völgybe?

Barton gyorsan körülnézett. A pókok áradata már körülfolyta a szirt szélét. Látszott, hogy még egy perc, és a patkányok is odaérnek. Valami összerándult Barton lábai alatt. Visszahőkölt. Egy hideg testű kígyó vonaglott Hilda felé. Barton öklendezve tovább sietett.

Tovább kellett menniük, vissza a ház felé. Barton körül Vándorok harcoltak, rugdalóztak, topogtak és küzdöttek a minden irányból közeledő sárgafogú árnyakkal, az ugrándozó, háromujjnyi, villogó szablyákkal hadonászó figurákkal. A pókok nem sokat számítottak; csak arra voltak jók, hogy elijesszék a lepkeket. Ám a kígyók...

Az egyik Vándort belepte a lüktető, porból, szőrből és száraz mocsokból álló szürkesség, a patkányok és gólemek hulláma. Barton már jobban látott; az ég mély violaszínűről tiszta fehérre változott. Nemsokára feljön majd a nap...

Valami belemart Barton lábába. Az abronccsal összezúzta a gólemet, és tovább hátrált. Mindenhol ott voltak. A nadrágjába patkányok kapaszkodtak, karjain szőrös pókok futkostak, és megpróbálták köréje szőni hálóikat. Barton kitört közülük, és hátrált.

Egy alakjelent meg előtte. Először azt hitte, az egyik Vándor az, de tévedett. Az alak a hordával együtt közeledett felfelé az emelkedőn. Lassan, óvatosan haladt a lények után. Ő volt a parancsnok, de nem szokott hozzá a hegymászáshoz.

Barton egy pillanatra még a testét marcangoló patkányokról és gólemekről is megfeledkezett. Még az eddig átélt események sem készítették őt fel erre a látványra. Eltartott egy ideig, míg felfogta mit lát, és amikor megértette, kis híján elvesztette az eszt.

Természetesen Péterre számított. Már várta, mikor fog feltűnni. Ám Péter odalent volt a völgyben, és őt is megérintette a rekonstrukció, a park egyre növekvő zónája.

Peter a Változás után jött létre. Amilyennek Barton megismerte, csupán a torzulás utáni alakja volt. Az előtte vonagló, remegő lény egy ideig valóban Péter volt. Csakhogy az a test csupán egy álca volt a számára. Most viszont eltűnt az álalak, és teljes valójában jelent meg. Ez a lény is rekonstruálódott.

A lény Ahriman volt.

Mindenki összerezzen. A Vándorok örült pánikban menekültek az Árnyas Ház felé. Hilda eltűnt; elnyelte a lüktető szürke szőnyeg. Christopher egy csapatnyi Vándor élén utat vágott magának, és már a doktor házának ajtaja előtt járt. Doktor Meade a kocsijához rohant, és megpróbálta felfeszíteni az ajtaját. Néhányan már bejutottak az Árnyas Házba, és elbarikádozták magukat a szobákban. Hiába erőlködtek. Mindegyikük elpusztult. Társaiktól elszakítva, egyenként végeztek velük.

Barton menekülés közben dühödten lengette az abroncsát. Patkányokat és gölemeket zúzott össze. Ahriman óriási volt. Az emberi testben, egy fiú alakjában kicsi volt, csak töredéke valódi méretének. Most viszont már nem megszűntek számára a korlátok. Még akkor is egyre növekedett, miközben Barton figyelte. Bugyborékoló, nyálkás, szürkéssárga, kocsonyás massa volt. Piszokdarabok olvadtak be-

le. Egy bozontos szőrcsomó, ami menet közben hol megalvadt, hol folyóssá vált. A szőr megremegett, megkeményedett és égnek meredt. A lényből leszakadt darabkák az emelkedőn maradtak. Olyan volt, mint egy kozmikus csiga, ami nyalka- és belsőségcsíkot húz maga után.

Folyamatosan táplálkozott. Körülfolyta, és magába olvasztotta a tárgyakat. Csápjaival válogatás nélkül kapta el a Vándorokat, a gólemeket, a patkányokat és a kígyókat. Barton látta az áttetsző, kocsonyás testben Összegyűlt, a rothadás különböző állapotaiban lévő hullahalmot. A lény mindent elnyelt, minden életet magába olvasztott, bármivel találkozott. Az életet meddő mocsok-, rom- és halálösvénnyé változtatta maga mögött.

Ahriman elnyelte az életet, és a mélyűr zord, kábító hidegét lehelte ki magából. Fagyos, metsző szelet fújt. A halál és az üresség gázait. Gyomorfacsaró szagot, émelyítő bűzt árasztott. Ez volt a természetes szaga: a romlás, a rothadás és a halál bűze. És megállás nélkül növekedett. Úgy tűnt, nemsokára már nem fér el a völgyben. Nem fér el a világban.

Barton futott. Átugrotta a felsorakozott gólemek kettős vonalát, és a fák, az Árnyas Ház mellett álló óriási cédrusok közé rohant.

Póközön zúdult rá. Lesöpörte őket magáról, és vakon tovább száguldott. Céltalanul. Mögötte egyre hatalmasabbra duzzadt Ahriman alakja. Már alig mozgott. Megállt az emelkedő tetején, és lehorgonyozta magát. Remegve, rángatózva egyre magasabbra, még magasabbra nyúlt. Egy mocsokból és bugyborékoló kocsonyából álló heggyé változott. És miközben növekedett, a belőle áradó metsző hideg mindenre rátelepedett.

Barton megállt, lélegzet után kapkodott, és megpróbálta összeszedni magát. A cédrusokon túl, az út fölött, egy kivájt gödörben állt. Alatta ott volt az éji sötétségből kiemelkedő, kora reggeli pompájában tündöklő völgy. Ám a mezők, a farmok és a házak fölött egy hatalmas, egyre lejjebb ereszkedő árny lebegett. Sokkal hatalmasabb annál is, ami felfelé emelkedett. Ahriman, a szokásos méretére duzzadó romboló isten árnyéka volt, ami már soha sem fog felszállni.

Valami Barton felé csusszant. Egy fénylő fekete test vetődött rá. Barton kétségbeesetten félreugrott. A rézfejű kígyó célt eltévesztette a célt, de máris visszahúzódott, hogy újra lecsapjon. Barton elhajította az abroncsát. A fémdarab a kígyónak csapódott, és masszává zúzta a hátát.

Bartonnak alig maradt ideje, hogy felkapja az abroncsot. Körülötte mindenhol kígyók nyüzsögtek. Egy egész fészekre való, az emelkedőn felfelé igyekvő kígyó közé keveredett. Áttaposott rajtuk, de megbotlott és belezuhant az alatta dühösen sziszegő masszába.

Gurulni kezdett. Le a lejtőn, át a nedves fűvön és kúszónövényeken. Mikor megállt, kínlódva megpróbált feltápaszkodni. Pókok ugrottak rá, és számtalan helyen a testébe csíptek. Lerázta őket magáról, széttépte a hálójukat. Sikerült feltérdelnie.

Az abroncsa után nyúlt. Hol lehet? Elvesztette? Ujjai valami puhába ütköztek. Egy zsinór... Egy gombolyag. Kétségbeesetten leszákított egy maréknyi zsineget. A kerékabroncs visszaváltozott. Az utolsó csapás. Kudarca utolsó jelképe. Hagyta, hogy a gombolyag kihulljon ujjai közül.

Egy gólem ugrott a vállára. Egy villanást látott, egy megcsillanó tűt. A tű hegye a szeme előtt egy ujjnyira lebegett, készen rá, hogy behatoljon az agyába. Karjai erőtllenül felemelkedtek, de a rájuk tapadó sűrű pókháló visszarántotta őket. Reményt veszelve lehunyta a szemeit. Már semmit sem tehet. Kudarcot vallott. A csatának vége. Lefeküdt, és várta a szúrást...

14.

- Barton! - kiáltott fel a gólem.

Barton kinyitotta a szemeit. A gólem a tűjével buzgón kaszabolni kezdte a pókhálókat. Leszúrt egy pár pókot, néhányat pedig lerugdosott, majd visszaugrott a férfi vállára, közel a füléhez.

- A francba magával! - csipogta. - Megmondtam, hogy senkivel se beszéljen! Rossz volt az időzítés. Túl sok volt még az ellentét.

Barton bután pislogott. Kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta.

-Ki...?

- Maradjon nyugton. Már csak pár percünk maradt. A maguk rekonstrukciója még korai volt. Akár mindent lerombolhattak volna vele.

A gólem megfordult, és lekaszabolta a Barton füle mögötti ér felé igyekvő szürke patkányt. A meleg, lüktető, lábaival még mindig kapálózó dög lassan félrecsúszott.

- Most álljon fel!

Barton megvonaglott.

- De én nem...

- *Siessen!* Ahriman elszabadult, és így megszűntek a szabályok. Mostantól fogva semmi sem tarthatja vissza. Elfogadta, hogy alávesse Magát a Változásnak, de ennek vége.

Barton hitetlenkedve beazonosította a hangot. Magas volt, sipítozó, de ismerős.

- *Mary!* - Teljesen megzavarodott. - De hogy a pokolba...

A tűszablya hegye megbökdöste az arcát.

- Barton, maga végre tudja hajtani azt, amit meg kell tenni. Maga még nem végezte el a feladatát.

- Még nem?

- *Ő* most megpróbál elmenekülni a kocsiján. Nem akarja visszanyerni a valós alakját. De vissza *kell* jönnie! Ez az egyetlen megoldás. Egyedül neki van elég ereje.

- Nem - mondta Barton halkan. - Meade nem lehet. *Ő* nem!

A gólem kardja a szeme elé emelkedett.

- Ki kell szabadítani az apámat. Maga képes rá.

- Doktor Meade nem lehet - ismételte Barton.

- Én képtelen vagyok... - Kábultan megrázta a fejét. - *Meade*. A szivarjaival, a fogvájójával, és a hajszálcsíkos öltönyével... Tehát *Ő* ebben a testben van!

- Mondja, ahogy akarja. Maga látta a valódi alakját. - A gólemlány utolsó szavai pengeként hasítottak Bartonba. - Ez az, amiért idehoztam magát, nem pedig azért, hogy újjáépítsen egy várost!

Egy kígyó kúszott el Barton lábainál. A gólem leugrott a válláról, és utána indult. Barton feltápászkodott. A pókhálóbéklyókat elvágta. Felbukkant egy méhraj. Közeledett a reggel. Egyre több méh jelent meg. Ezek majd elbánnak a gólemekkel meg a patkányokkal.

Barton vak kábulatban lebotorkált a lejtőn, egészen az útig. Bután körülnézett. Doktor Meade-nek sikerült beindítania a kocsiját. Az autót patkányokból, pókokból, gólemekből és kígyókból álló vonagló függöny lepte be. Meade vakon, lépésben vezetett. Az első kanyarnál befordult, tétován megállt - az egyik kerék a meredély szélé fölött lebegett -, majd a helyes irányba kormányozta a kocsit, és tovább indult.

Mögötte és fölötte Ahriman csigaszerű alakja egyre csak növekedett. Érzékelői mind nagyobb körben kígyóztak, és mindent a kocsonyás masszához rántottak. A levegőben förtelmes bűz terjengett. Barton öklendezve megtántorodott.

Barton elérte a kocsit. Az autó felgyorsult, vadul oldalra dőlt, elvétett egy kanyart, és a védőkorlátnak ütközött. A tetejéről lerepültek a patkányok és a gólemek. Az autó megingott, majd csikorogva tovább gördült.

Barton felemelt egy szikladarabot. Nem volt más megoldás. Soha sem jutna át a nyüzsgő szürkéségen - az autó pedig pillanatokon belül elhalad előtte. Ahogy egyenesen feléje gurult, Barton leguggolt, majd teljes erejéből elhajította a követ.

A szikla elvégezte a munkáját. Az autó motorháztetejére esett, megcsúszott és áttörte a bal oldali ablakot. Az üvegszilánkok szétröppentek. A kocsit őrülten irányt változtatott, majd a hegyfalnak ütközve, nagyot csattanva megállt. A megrepedt motorból víz és benzin fröccsent. A patkányok és a pókok kapva kaptak az alkalmon, és a szélvédőn tátongó lyukon át mohón beáramlottak a kocsiba.

Meade kimászott. Barton alig ismert rá. Az orvos arca egy törött, rémült maszk volt. Vadul

elrohant a kocsi közeléből, és a félelemtől esztét veszve futni kezdett az út közepén. Ruhája tépett volt, bőrét számtalan helyen becsíkozták és felhasogatták az elsárgult fogak. Amíg elé nem ugrott, meg sem látta Bartont.

- Meade! - mordult fel Barton, és megragadta tántorgó ember gallérját. - Nézzen rám!

Ahogy Barton megállította, Meade üres tekintetűszemei felcsillantak. Úgy lihegett, akár egy néma állat. Nem látott, nem értett meg semmit. Magán kívül volt a félelemtől. Barton meg tudta érteni. Egy óceánnyi szürke, gyilkolni vágyó lény özönlött végig az úton, az égen pedig egyre hatalmasabbra dagadt Ahri-man iszonyatos árnya.

- Barton - krákolta Meade. - Az Isten szerelmére, eresszen el! - Megpróbált elrohanni. - Megölnek minket. Mi...

- Figyeljen rám! - Barton közel hajolt az orvoshoz, és a remegő arcra meresztette a szemét. - Én tudom, hogy maga kicsoda. *Én tudom, hogy maga valójában kicsoda!*

A hatás azonnali volt. Meade teste megrándult. Szája kinyílt.

- Ki vagyok... én!

Barton teljes erejéből koncentrált. Szorosan tartotta Meade gallérját, és közben maga elé idézte a hatalmas alakot, amit előző reggel a

szirtről látott. A fenséges, kozmikus csendben álló, kinyújtott karú óriást, akinek a feje eltűnt a nap lángoló korongja mögött.

- Igen - mondta hirtelen doktor Meade furcsán nyugodt hangon.

- Meade - lihegte Barton. - Most már érti? Tudja, hogy ki maga? Valóban megértette...?

Meade vadul eltaszította magától Bartont. Megfordult, de megbotlott, és egy rettegő állat módján összehúzta magát. Aztán hirtelen megmerevedett. Karjai felfelé lendültek, teste megrándult, és úgy táncolt, akár egy dróton rángatott báb. Az arca remegett, és mintha megolvadt, behorpadt, alaktalan viaszmasszává változott volna.

Barton az orvos után ugrott. Meade összeroskadt. Kínlódva vonaglani kezdett, majd felugrott. Görcsök áramlottak végig rajta, őrült reszketés kerítette a hatalmába. Kitérta karjait, szétterpesztette lábait, hátra hajtotta a fejét, és hanyatt zuhant.

- Meade! - üvöltött fel Barton. Elkapta a férfi vállát. A zakó füstölni kezdett, és ahogy megrepedt, csípős gáz csapott Barton orrába. Barton megfordította az orvost, és megragadta a gallérját.

Nem Meade volt.

Nem hasonlított senkire, akit életében látott. Senkire és *semmire*. Nem emberi lény volt. Doktor Meade arca eltűnt, és ami megkeményedett és visszaváltozott, erős volt és nyers. Barton csak egyetlen másodpercre látta. Egyetlen gyors pillantást vetett a sólyomszerű csőrre, a vékony ajkakra, a vad, szürke szemekre, a kitágult orrlyukakra, a hosszú, éles fogakra.

Egy velőtrázó üvöltés, egy kataklizmikus erő, ami eltaszította... Barton megvakult. Megsüketült. A világ a szemei előtt robbant szét. Hátrazuhan, és elterült. Megpördült és mozdulatlanná vált. Lecsapott rá egy lángoló ököl, ami keresztülhatolt rajta, és eltűnt a mögötte lévő űrben.

Mindenütt üresség. Barton zuhanni kezdett. Súlytalanul, sokáig zuhan. Mindenféle dolog áramlott el mellette. Gömbök. Átlátszó golyók. Félszegen utánuk kapott, de azok mit sem törődve vele tovább sodródtak.

Egy egész csapatnyi izzó golyó lebegett körülötte. Egy ideig azt hitte, éjszakai lepkék, szürke pillék, amik valahogy meggyulladtak. Bizonytalanul feléjük csapott. Ezen aztán mindennél jobban meglepődött.

Aztán rádöbbsent, hogy egyedül van. Teljes csend vette körül, de ez nem is volt olyan

furcsa. Semmi sem volt a közelében, ami zajt csaphatott volna. Vagyis, abszolút semmi sem volt körülötte. Nem volt föld, ég, csak ő maga. Ő, meg az örvénylő semmi...

Víz hullott körülötte. Hatalmas, forró, sistergő és égető cseppek mindenhol. Érezte a mennydörgést; ahhoz túl messze volt, hogy hallja, és különben sem voltak fülei. Sem szemei. Egyiket sem tudta megérinteni. A csilámló gömbök tovább áramlottak a perzselő esőben, de most már azon is akadálytalanul áthatoltak, ami egykor az ő teste volt.

Az egyik fénygömbcsoportot ismerősnek találta. Végtelen idő és rengeteg gondolkodás után rájött, mit lát.

A Fiastyúk...

Napok áramlottak körülötte és át rajta. Okatlan aggodalmat érzett; megpróbálta összeszedni magát. De hiába. Túlságosan messzire, trillió mérföldekre szétszóródott. Gáznemű lett, és enyhén ragyogó. Mint egy extragalaktikus csillagköd. Számtalan csillagrajra, végtelen rendszerre terjedt ki. De hogyan? Mi tartotta őt távol a...?

Fél lábbal kapaszkodva himbálózni kezdett. Fejjel lefelé pörgött és forgott a fénylő testek hullámozó tengerében, a minden pillanattal

egyre jobban összezsugorodó napok örvényében.

Mind több és több nap száguldott el mellőle a semmibe. A látóhatár - ami maga volt az univerzum - kiszúrt léggömbként táncolt, röpködött körülötte. Az utolsó pillanatok mérhetetlenül rövidek voltak; hirtelen vadul megugrott, és eltűnt. A lebegő napok, a fénylő ködök is mind semmivé váltak. Kikerült az univerzumból. A jobb lábán lógott ott, ahol az előbb még az univerzum volt. Most mi lehet ott? Megfordult, és megpróbált felnézni. Sötétség. Egy alak. Egy lény, aki őt tartja.

Ormazd.

Annyira megrémült, hogy meg sem tudott szólalni. Hosszú volt az út lefelé; végtelen. És nem létezett az idő; még akkor sem maradna abba a zuhanása, ha Ormazd eleresztené. Mégis, abban a pillanatban megértette, nem zuhanhat. Nincs hová essen, akkor meg hogy zuhanhatna?

Valami eleresztette. Vadul hadonászva megpróbált megkapaszkodni. Megpróbált visszamászni. Olyan volt, akár egy kötélén kúszó rémült majom. Előrenyúlt, kapaszkodott, kegyelemért könyörgött. Szánalomért. De még azt sem látta, kit kérlel. Csak azt tudta, egy hatalmas lényt. Érezte ajelenlétét. Ormazd ott

volt. Ormazdban volt, és szánalomra méltóan esedezett, ne vesse ki magából. Ne dobja ki.

Az idő nem telt, de elég sokáig tartott. Ré-
műlete kezdett megváltozni, kezdte finoman
átalakítani magát. Már emlékezett rá, hogy
kicsoda. Ted Barton. Tudta, hogy hol van. A
jobb lábával kapaszkodva az univerzumon túl
lóg. Hogy ki tartja? Ormazd, az Isten, akit
kiszabadított.

Buta düh ébredt fel benne. Kiszabadított Or-
mazdot, és most valahogy mégis belesodródott
a parabolájába. Ahogy az Isten felemelkedett,
őt is magával rántotta.

Az Isten kifejezéstelen maradt. Barton nem
fedezett fel rajta semmi érzést, semmi sajnála-
tot. De ő nem is akarta, hogy sajnálják. Dühön-
geni kezdett. Minden kitört belőle, mégpedig
egyetlen dühösen forrongó gondolatban. Tisz-
tán és hangosan kiszabadult belőle.

- Ormazd! - Gondolata átcsengett az űrön.
Visszatértek a visszhangok, és megremegtet-
ték. - Ormazd! - Felerősítette a gondolatot,
testét lelkét beleadta. Bátorsága megnőtt, és
felforrósította dühkitörését. - Ormazd, tegyél
vissza!

Semmi válasz.

- Ormazd! - ordította. - *Emlékezz Millgate-
re!*

Csend.

A lény feloldódott. Újra zuhanni kezdett, le, egyre lejjebb. Ismét fénylő pontok száguldottak át rajta. Lénye összeszedte magát, és forró esőként zuhant alá.

Aztán megérkezett.

A becsapódás iszonyatos volt. Visszapattant, felüvöltött a fájdalomtól, majd elterült. Alakok formálódtak. Meleg. Egy vakítóan fehér láng. Az ég. A kora reggeli félhomályban fenyegetően sötétlő fákat furcsán megvilágította a táncoló tűz. Alatta egy poros út.

A hátán, kiterülve feküdt. Ahriman patkány- és gölemhordája rohant felé,; hallotta az egyre hangosabban kaparászó karmok zaját. Az egész világ, a Föld a látványaival, a hangjaival, az illataival. A helyzet, a pillanat, amikor elment. Az Árnyas Ház.

Nem telt el idő. Doktor Meade üres porhüvelyé még mindig előtte tántorgott. Még mindig állt, de most megrepedt, hátra dőlt és szétnyílt. Aztán lassan összerogyott, és egy maréknyi hamuvá vált. Mint minden körülötte, a test is szárazra perzselődött, ahogy a tiszta energia füstölögve kiszabadult belőle.

- Hála Istennek - suttogta Barton rekedten. Hanyatt dőlt, és elvágódott. A hadonászó mocskoscsápok, Ahriman karjai nyáladzva le-

csúsztak a lejtőn. Alig néhány lépésnyire voltak Bartontól. Megérintették az Ormazd által hátrahagyott döglött patkányok, gólemek és kígyók tetemeit, majd tovább közeledtek. Mohón kúsztak Barton felé, de már elkéstek.

Barton biztonságos helyre húzódott, lekuporodott, és visszafojtotta a lélegzetet. Az égen az isteni Ormazd sietve beleavatkozott a csatába. Ahriman hirtelen megérezte a veszélyt, és úgy rántotta vissza csápjait, mintha gumiból lettek volna. Egy pillanattal később bekövetkezett az összecsapás. Az ideje túl rövid, a távolságok túl nagyok voltak ahhoz, hogy ember számára felfogható legyen.

A töredék, amit Barton halandó szemeivel felfedezett, azt bizonyította, komoly küzdelem lesz.

Ahogy a nap előbújt a hegyek mögül, és beragyogta a világot, két isten körvonalai halványan még mindig láthatóak maradtak.

Gyorsan növekedtek. Egyetlen gyors villanás - mintha milliárdnyi csillag robbant volna szét -, és a két isten máris túllépett a Föld határain. Egy pillanatnyi szünet, majd az utóhatás. Az egész univerzum megremegett. Szemtől szembe találkoztak. Test a test ellen. A lángoló terület Ormazd volt, a jeges üresség

pedig Az, a kozmikus romboló, ami megpróbálta elnyelni Őt, a fivérét.

A csata hosszú ideig fog tartani. Ahogy Meade mondta, valószínűleg még néhány millió évig.

Nagy méhrajok érkeztek, de már ez sem számított. A völgy - az egész Föld - mellékes lett. A csatatér kitágult. Már minden beletartozott, az univerzumban, és talán még a rajta túl lévő anyag minden cseppje a része lett. A zümmögő, szurkálódó méhekkal belepett patkányok vad menekülésbe kezdtek. A gólemek fedezékbe húzódtak, és megpróbáltak kitömi. A parányi öklökben szorongatott valamennyi túre legalább ötven dühös méh jutott. Elvesztették a játszmát.

Érdekes módon néhány gólem alakatlan agyagdarabbá változott.

A kígyók voltak a legrosszabbak. Itt-ott a néhány megmaradt Vándor nekilátott, hogy szép kényelmesen agyonkövezzék, összetiporja valamennyit. Barton örömmel figyelte, hogy a kékszemű, szőke lány cipője hegyes sarkával összetapos egy rézfejűt. A világ végre kezdett visszatérni a helyes pályájára.

- Barton! - kiáltott egy vékony hang a lábainál. - Látom, sikerrel járt. Itt vagyok, a kő

mögött. Nem akarok előbújni míg nem biztonságos.

- Már biztonságos - mondta Barton. Leguggolt, és kinyújtotta a kezét. - Ugorj fel!

A gólem fürgén előlépett. Csak rövid idő telt el azóta, hogy Barton utoljára látta, de a figura máris megváltozott. Barton magasra emelte, és szemügyre vette. A reggeli napfény felragyogott a lánygólem meztelen, nedves és csillogó végtagjain, a karcsú, csinos testen, aminek látván Bartonnak elakadt a lélegzete.

- Nehéz elhinni, hogy csak tizenhárom éves vagy - mondta lassan.

- Nem annyi vagyok - hangzott rögtön a válasz. A lánygólem körbefordult. - Kortalan vagyok, Teddy maci. De szükségem lenne egy kis külső segítségre. Erre az anyagra Az még mindig meglehetősen nagy hatást gyakorol. Természetesen egyre gyengül.

Barton magához hívta Christophert. Az öreg fájdalmas arccal odabicegett hozzá.

- Barton! - lihegte. - Jól van?

- Remekül. De van egy kis gond.

A lánygólem átformázta az agyagot, jelenlegi testének anyagát. Az alak már határozottan egy nőé volt, nem pedig azé a kislányé, akire Barton emlékezett. Igaz, amit megismert, az csupán torzulás volt, nem a valóság.

- Te Ormazd lánya vagy - mondta Barton hirtelen.

- Armaiti vagyok - felelte a figura. - Az egyetlen lánya. - Ásított egyet, megfeszítette karcsú felsőtestét, kinyújtóztatta vékony karjait, majd Barton kezéről hirtelen a vállára ugrott. - Nos, ha most maguk ketten segítenének, megpróbálom visszanyerni eredeti alakomat.

- Úgy, mint *Ől* - Barton megdöbbent. - Olyan nagy leszél?

A gólem tiszta, csengő hangon felnevetett.

- Nem. *Ő* odakint él, az univerzumban, én pedig itt. Nem tudta? *Ő* elküldte az egyetlen leányát, hogy itt, a Földön éljen. Ez az otthonom.

- Tehát te voltál az, aki engem idehozott. Át a torlaszon.

- Ó, ennél sokkal többet tettem.

- Ezt hogy érted?

- Én küldtem el magát a Változás előtt. Én vagyok a felelős a vakációjáért. Minden kanyarért, amit a kocsijával tett. A defektért, amit akkor kapott, mikor megpróbált a Raleigh felé vezető főúton maradni.

Barton elfintorodott.

- Két órámba tellett, míg azt a defektet kijavítottam. Pontosan két szervízállomás között

történt, és még az emelő sem működött rendesen. Aztán már túl késő volt ahhoz, hogy tovább menjünk. Vissza kellett fordulnunk Richmondba, hogy ott töltsük az éjszakát.

Armaiti újra felkacagott.

- Akkor ez volt a legjobb, amit ki tudtam találni. Addig manipuláltam, míg eljött a völgybe. Megszüntettem a torlaszt, így bejuthatott.

- És amikor megpróbáltam kimenni...

- Természetesen akkor már újra állt. Mindig ott van, kivéve ha valakinek nincs szüksége rá, hogy eltávolítsa. Péternek elég ereje volt hozzá, hogy bármikor átkeljen rajta. Nekem is, de ezt Péter nem tudta.

- Te azt is tudtad, hogy a Vándorok nem járnak majd sikerrel. Tudtad, hogy a rekonstrukciós munka, a térképek, a modellek, a táblázatok mind hiábavalóak.

- Igen. Én ezt már a Változás előtt tudtam. - Armaiti hangja ellágyult. Sajnálom, Teddy. Éveken át dolgoztak, építgettek, tervezgettek, güriztek. De csak egyetlen megoldás létezett. Amíg Ahriman itt volt, amíg nem szegte meg az egyezséget, és Ormazd is betartotta...

- A város ebben az egészben nem sokat számított - vágott közbe Barton. - Téged sem nagyon érdekelt a sorsa, igaz?

- Ne higgye - felelte Afmaiti kedvesen. - Igaz, ez csak egy apró darabkája volt a teljes képnek, de az egészhez tartozik. A harc óriási, sokkal nagyobb, mint bármi, amit maga eddig tapasztalhatott. Még én magam sem láttam a valódi méreteit, azoknak a régióknak a határát, melyekre kiterjed. Ezt csak ők ketten láthatják. Ám Millgate nagyon fontos. Soha sem feledkeztünk meg róla, csak...

- Csak ki kellett várnia, míg rákerül a sor. - Barton egy percre elhallgatott. - Mindegy - mondta végül. - Most már legalább tudom, hogy kerültem ide. - halványan elvigyorodott. - Még szerencse, hogy Péter ideadta a lencséjét, és megmutatta nekem *Őt*. Különben nem lett volna emlékem róla, ami alapján dolgozhattam volna.

- Maga nagyon jó munkát végzett - mondta Armaiti.

- És most mi lesz? Ormazd visszament. Mind a ketten valahol odakint vannak. A torzulásréteg egyre gyengül. Veled mi lesz?

- Nem maradhatok - mondta Armaiti. - Ha erre gondolt. Vagyis, pontosan tudom, hogy erre gondolt.

Barton zavartan megköszörülte a torkát.

- *Egyszer* már volt emberi alakod. Nem tudnál még néhány rövidke évig...

- Attól tartok, nem. Sajnálom, Teddy.

- Ne hívj engem Teddynek!

Armaiti felnevetett.

- Rendben, Mr. Barton. - Picinyke ujjaiával egy pillanatra megérintette Barton csuklóját. - Jól van! - mondta hirtelen. - Felkészültek?

- Azt hiszem. - Barton kelletlenül letette Armaitit a földre, és Christopherrel a két oldalára ültek. - Mit kell tennünk? Nem tudjuk, milyen a valódi alakod.

Armaiti csengő hangja szomorúságról, fáradtságról árulkodott.

- Már rengeteg alakban léteztem. Minden lehetséges forma és méret megfelel. Bármire gondolnak, megfelelő lesz.

- Én felkészültem - mormolta Christopher.

- Jól van - bólintott Barton.

Feszült arccal, mozdulatlan testtel mindketten koncentrálni kezdtek. Az öreg szemei ki-dülledtek, arca violaszínűre változott. Barton nem törődött vele. Elméjét minden megmaradt erejével egyetlen képre fókuszolta.

Egy ideig semmi sem történt. Barton levegő után kapkodott, mély lélegzetet vett, majd folytatta. Megremegett előtte Christopher és a háromujjnyi gólem képe.

Aztán lassan, fokozatosan elkezdődött.

Talán Christopher képzelete erősebb volt, mint az övé. Elvégre sokkal idősebb volt nála, így több tapasztalatot szerezhette, több ideje maradt a gondolkodásra. Bárhogya is történt, Barton elképedt az előttük megjelenő látványtól. A nő tökéletes volt. Hihetetlenül gyönyörű. Barton abbahagyta a koncentrációt, és csak ámuldozott.

A nő egy pillanatig kettejük között maradt. Kezeit csípőre tette, állát magasra emelte, hosszú, fekete hajfürtjeit hátravetette meztelen vállán. Csillogó, karcsú teste tündöklött a reggeli napfényben. Hatalmas fekete szemei voltak, a bőre feszes, formás, rugalmas mellei felfelé ágaskodtak.

Barton fáradtan lehunyta a szemeit. A nő a teremtettség esszenciája volt. A megtestesült nőiség. Barton felfedezte benne a minden fejlődő lényben, a minden alkotásban rejlő energiát. A hihetetlenül élénk *életszerűséget*, ami sugárzó, rebegő hullámokban vibrált és pulzált benne.

Akkor látta utoljára. A nő már elindult. Még egyszer hallotta vidám nevetését. A hang még sokáig ott lengedezett, de a nő gyorsan feloldódott. Eggyé vált a földdel, a fákkal, a szikrázó bokrokkal és kúszónövényekkel. A színtiszta, folyékony élet folyójaként visszaáram-

lott rájuk, és közben beleolvadt a nedves talajba. Barton pislogni kezdett, megdörgölte a szemeit, és egyetlen másodpercre elfordult.

Mikor visszanézett, a nő már végleg eltűnt.

15.

Beesteledett. Barton lassan átmanőverezte poros, sárga Packard]át Millgate utcáin. Még mindig a gyűrött szürke öltönyt viselte, de megborotválkozott, megfürdött, és kipihente magát a szokatlanul kimerítő éjszaka után. Mindent egybevetve remekül érezte magát.

Ahogy a parkhoz ért lelassított, szinte megállt. Meleg elégedettség töltötte el. Egyfajta személyes büszkeség. A park megvolt. Éppen olyan volt, amilyennek lennie kellett. Az eredeti terv része. Annyi év után újra megjelent. És ezt ő tette.

A kavicsos ösvényeken gyerekek futkostak. Egyikük a szökőkút szélén ülve gondosan fel-

húzta a cipőjét. Néhány babakocsi. Kinyújtott lábbal ülő öregek, zsebükben összecsavart újság. Az emberek látványa sokkal jobban tetszett neki, mint a régi, polgárháborús ágyú meg a zászlórúd a déliek lobogójával.

Ezek valódi emberek voltak. Ahriman távozása után a rekonstrukciós zóna visszanyerte eredeti méretét. Egyre több ember, hely, épület és utca változott vissza. Néhány nap, és az egész völgy a régi lesz.

Végighajtott a főutcán. Az egyik végében álló táblán még mindig a JEFFERSON STREET felirat szerepelt. A másik oldalán azonban már kezdett előtűnni a CENTRAL STREET tábla.

Aztán ott volt a bank. A régi, téglából és betonból épült Millgate Kereskedelmi Bank. Éppen olyan volt, mint mindig. A teaszalon eltűnt - ha mindenjól alakul, örökre kiröppent a végtelen úrbe. A széles ajtókon máris jelentősnek tűnő férfiakjáráltak ki és be. A főkapu fölött pedig ott függött, az esti napfényben ott ragyogott Aaron Northrup keréka broncsa.

Barton tovább haladt a Centralon. A visszaváltozás időnként furcsa dolgokat produkált. A zöldséges bolt már csak félig volt a helyén; a jobb oldala újra a Doyle felé bőráru üzlet lett. Néhány meglepett, csodálkozó ember állt előt-

te. A Változás visszaszorult. Valószínűleg furcsa érzés lehetett belépni egy olyan boltba, aminek két oldala két különböző világból származott.

- Barton! - kiáltott egy ismerős hang.

Barton megállította a kocsit. Will Christopher rohant ki hozzá a Magnólia Clubból. Egyik kezében egy korsó sört tartott, megviselt arcán vidám mosoly ragyogott.

- Várjon egy kicsit! - kiáltotta izgatottan. - Bármelyik percben megjelenhet a boltom. Drukkoljon nekem, hogy sikerüljön!

Igaza volt. A mosoda megremegett. Már elérték a lobogó lángnyelvek. Mellette a kopott, lepusztult Magnólia Club már kezdett eltűnni. Egyre halványodó körvonalai mögött megjelent egy másik, tisztább alakzat. Christopher vegyes érzelmekkel bámult rá.

- Hiányozni fog ez a lebuji - mondta. - Ha az ember tizennyolc éven át ugyanabba kocsmába jár...

Christopher kezéből eltűnt a söröskorsó, és ugyanakkor semmivé vált a Magnólia Club utolsó korhadt deszkája is. Egy tekintélyesnek tűnő cipőbolt jelent meg, és szilárdult meg a lepusztult kocsmahelyén.

Christopher csalódottan káromkodni kezdett. Hirtelen rádöbbsent, egy magassarkú női tánccipőt tart a kezében a pántjánál fogva.

- Most magán a sor - mondta Barton elképedve. - Oda a mosoda. Már nem tart sokáig.

Már látta, ahogy Will szervize és boltja halványan alakot ölt. És az öreg is megváltozott. Christopher csak a boltjára figyelt, fel sem tűnt neki a saját átváltozása. Teste kiegyenesedett, bőre kitisztult, és olyan ragyogóvá, pirosposzgássá vált, amilyennek Barton még soha sem látta. Ragyogtak a szemei. Már a kezei sem remegtek annyira. Piszkos kabátját és nadrágját felváltotta egy kék munkásing, egy térdnadrág és egy bőrkötény.

A mosoda utolsó részletei is eltűntek. Megszűnt létezni - Will szervize és boltja viszont megérkezett.

A tiszta, modern kirakatokban TV készülékek szikráztak. Fényes, modern bolt volt. Neonfeliratos cégtábla. Új berendezési tárgyak. A járókelők megálltak, és örömmel nézték a kirakatokat. Néhányuk a bolttal együtt jelent meg. Will szervize és boltja szilárdan állt. Eddig ez látszott a Central Street legcsinosabb kis üzletének.

Christopher türelmetlenné vált. Már alig várta, hogy bemehessen, és munkához láthasson.

Nyugtalanul babrálta az övébe tűzött csavarhúzó.

- A munkapadomon van egy TV alaplap - magyarázta Bartonnak. - Csak egy képcsövet kell beletennem, és már működik is!

- Jól van - mondta Barton vigyorogva. - Menjen csak. Nem akarom feltartani a munkában.

Christopher barátságosan mosolyogva Bartonra nézett, de jószándékú arcán máris megjelent a kétkedés árnya.

- Rendben - mondta kedvesen. - Viszontlátásra, uram!

- *Uram?* - ismételte Barton döbbenten.

- Ismerem magát - mormolta Christopher tűnődve -, de nem tudom, honnan.

Barton elszomorodott.

- Kár.

- Azt hiszem, végeztem magának valamilyen munkát. Ismerős az arca, de a részletekre nem igazán emlékszem.

- Valamikor itt laktam.

- De elkerült innen, ugye?

- A családom Richmondba költözött. Már rég történt. Még kölyök voltam. De itt születtem.

- Persze! Már láttam errefelé. Nézzük csak, mi az ördög is a neve? - Christopher elkom-

lyodott. - Ted valami. Megnőtt. Akkoriban még kisfiúcska volt. Ted...

- Ted Barton.

- Persze! - Christopher benyújtotta a kezét az autóba. Szívélyesen kezét ráztak. - A városban marad egy darabig?

- Nem - felelte Barton. - Mennem kell.

- Vakációzni indul?

- Pontosan.

- Egy csomó ember jár errefelé. - Christopher az útra mutatott, ahol kezdtek megjelenni az autók. - Millgate fejlődő közösség.

- Ez látszik is.

- Megjegyzem, úgy rendeztem be az üzletemet, hogy elkápráztassam az erre átutazó autósokat. Arra számítok, egyre növekszik majd az áthaladó forgalom.

- Azt hiszem, ebben biztos lehet - mondta Barton. Az elhanyagolt útra, a gazokra, a felborult rönkszállító teherautóra gondolt. Igen, az biztos, hogy növekedni fog a forgalom. Millgate tizennyolc éven át volt elvágva a világtól; sok bepótolnivalója akad még.

- Furcsa - mondta Christopher lassan. - Tudja, biztos vagyok benne, hogy valami történt. Nem sokkal ezelőtt. Valami, amibe mind a ketten belekeveredtünk.

- Igazán? - kérdezte Barton reménykedve.

- Valami, aminek rengeteg embert érintett. Még az orvost is. Doktor Morrist. Vagy Meade-et... De hiszen itt Millgate-ben nincs is semmiféle doktor Meade, csak a vén Dolan doki! Valami történt, aminek során állatokkal is dolgunk akadt.

- Ne törje rajta a fejét - mondta Barton vigyorogva, és beindította a Packardot. Viszlát, Christopher!

- Ugorjon be hozzám, ha legközelebb erre, mifelénk akad dolga!

- Megteszem! - felelte Barton, és gázt adott.

Mögötte Christopher integetni kezdett. Barton visszaintett. Egy perccel később Christopher megfordult, és már vissza is tért a boltjába, boldog volt, hogy újra dolgozhat. A terjengő tűz őt is elintézte. Már teljesen visszaváltozott.

Barton lassan tovább hajtott. A vasárukereskedés, meg a bolondos vén tulajdonosa. Ezen meglepődött. Millgate szebb lenne nélküle.

Packardja elhaladt Mrs. Trilling panziója előtt. Vagyis, inkább ott, ahol egykor a panzió, de most egy automobil üzlet állt. A kirakatban csillogó új Fordok álltak. Helyes. Így éppen jó lesz.

Ez volt Millgate, ami olyan volt, amilyen Ahriman felbukkanása nélkül is lett volna. A

harc még mindig folytatódott az univerzumban, de ezen az egyetlen helyen nyilvánvaló volt az Isten Fényének győzelme. Igaz, nem volt teljes. Távolról sem volt az.

Ahogy a Packard elhagyta a várost, és neki-vágott az átjáróhoz és a mögött húzódnó országúthoz vezető hosszú emelkedőnek, felgyorsított. Az út itt még mindig repedezett és gazos volt. Hirtelen az eszébe jutott valami. Mi lett a torlasszal? Vajon még mindig a helyén áll?

Már nem volt ott. A rönkszállító teherautó szétszóródott rakományával együtt eltűnt. Csak néhány törött szárú, elhajlott gyomjelezte a helyét. Barton eltűnődött. Vajon az istenekre milyen törvények vonatkoznak? Eddig még soha sem gondolt erre, de nyilvánvalóan volt néhány dolog, amit - ha egyezséget kötöttek - az isteneknek is meg kellett tenniük.

Ahogy végighajtott a kanyargós úton, át a hegyek túlsó oldalára, hirtelen rádöbbsent, hogy Peg huszonnégy órás ultimátuma lejárt. A felesége most már minden bizonnyal Richmond felé tart. Ismerte Peget, tudta, komolyan gondolta minden szavát. Legközelebb csak New Yorkban, a bíróságon fognak találkozni.

Barton hátradőlt, és kényelmesen elhelyezkedett a meleg ülésben. Így sem lesz lehetetlen

visszatérni régi életéhez. Peg eltűnt. Ez is végetért. Szembe kell néznie a ténnyel.

Ahogy jobban belegondolt, rájött, Peg egy kicsit butuska volt.

Felidézte a karcsú, ragyogó test látványát. Egy vékony alak, ami feloldódik a kora reggeli nedves talajban. A fekete haj és a szemek villanása, ahogy a lény elhúzódott tőle, beleolvadt a Földbe, az otthonába. Vörös ajkak, fehér fogak. A meztelen végtagok csillogása - és vége. Eltűnt.

Eltűnt? Armaitinemtűntel. Mindenbenbenne volt. Minden fában, a zöld mezőkben, a tavakban, az erdőkben. A körben elterülő termékeny völgyekben és hegyekben. Armaiti alatta és körülötte maradt. Ő töltötte meg az egész világot. Itt élt. Ide tartozott.

Az út két duzzadó hegy között húzódott. Barton lassan haladt végig az átjárón. Szilárd, életteli hegyek, a késő délutáni napfényben melegen ragyogó egyforma két csúcs.

Barton felsóhajtott. Bárhová nézett, minden Armaitire emlékeztette.

VÉGE